

Özgür gelecek

15 Günlük Siyasi Gazete 1 - 15 TEMMUZ 1995 SAYI: 54 FİYATI: 30.000 TL (KDV DAHİL)

KİTLE HAREKETLERİ, BİRLEŞİK MÜCADELE VE DOĞRU YAKLAŞIM

SAYFA 3

DERİ İŞÇİLERİ; DİRENİŞTEN ZAFERE

SAYFA 8

ARAS KARGO İŞÇİLERİNE SALDIRI

SAYFA 10

KÜÇÜK ARMUTLU HALKININ ŞANLI DİRENİŞİ

SAYFA 11

POLİSAN İŞÇİLERİYLE JANDARMA ÇATIŞTI

SAYFA 11

ÖNDERLİK VE KADRO SORUNU ÜZERİNE

SAYFA 12-13

ŞİŞLİ İŞÇİLERİ SENDİKA AĞALARINCA SATILDI

SAYFA 14

ANKARA YÜRÜYÜŞÜNÜN ARDINDAN

SAYFA 14

KUZAY İRLANDA'DA BÜYÜK İSYAN

SAYFA 22

FUJİMORİ'DEN İĞRENÇ TEHDİT

SAYFA 23

SIVAS KATLIAMI'NIN 2. YILDÖNÜMÜNDE

Yüzbinler devleti lanetledi

▼ Tam iki yıl önce 2 Temmuz 1993'te devlet destekli gözü dönmüş, ağzı salyalı gerici-faşist caniler tarafından Sivas'ta, 37 can diri diri yakılarak katledildi. Devlet seyretti diri diri yanan insanları, insanların çığlıklarını; seyretti, çünkü, o canileri yürüten gizli el kendisiydi. Devlet göstermelik olarak tutukladığı 100'e yakın insanın yargılanmasını zamana yayıp, katliamı unutturmaya çalışarak birer birer dışarı saldı. Kimisi de kurbanlık seçilip "ceza"landırıldı. Devlet bununla kendini aklamaya çalışıyordu. Ancak nafile... Emekçi halkımız bu katliamı unutmadı.

▼Katliamın 2. yıldönümünde yurdun birçok bölgesinde yüzbinler sokaklara taşıtı: "Katil Devlet!" sloganlarıyla kendini aklamaya çalışan devleti yargıladı. *Sayfa 4-5*

Gemiler yakıldı ama geri dönüldü

▼ Grevli-Toplusözleşmeli sendikal haklarını alabilmek için 5 yıldır kararlı bir mücadele sürdüren kamu emekçileri 150 bini bulan kitleyle Ankara sokaklarına taşıtı.

▼ Yurdun birçok bölgesinde, hizmet üretiminden gelen güçlerini kullanan kamu emekçilerinin bu eylemliliği reformist sendikal önderlikler yüzünden başarıya ulaşmadan bitirildi. *Sayfa 6-7*

Analar katilleri istiyor

▼ Kayıpların bulunması ve katillerinden hesap sorulması amacıyla Beyoğlu CHP'de açlık greviyle ve Kadıköy-Altıyol ile Bakırköy Özgürlük Anıtı önünde mum yakma eylemliliğiyle sürdürülen kampanya yurdun diğer illerine de taşındı.

▼ Kayıp aileleri, DMP, çeşitli sendika, DKÖ temsilcileri ve İstanbul Devrimci Sosyalist Basın Platformu tarafından oluşturulan bir heyetle değişik illere taşınan bu kampanya, gezilen illerde kamu oyunun yoğun ilgisiyle karşılaştı.

Serbest Kürsü

Gazetemiz bir kampanya başlattı. "Özgür Geleceği Güçlendir" kampanyası. Ancak bu konuda yayınlanan yazılardan anladığım kadariyle kampanya gerekli katılımı okuyucusundan sağlayamadı. Oysa Özgür Gelecek okuru, gazetesinin daha güçlü bir yapıya, daha geniş bir dağıtım ağına ve daha geniş bir yazı çeşitliliğine sahip olmasını beklemekte ve istemektedir. Günümüz koşullarında 15 günlük gazetenin ihtiyacı karşılamadığı en azından haftalık periyoda ulaşmak gerektiği de ortaklaşan bir düşüncedir. Ancak bunun için koşullarda gerekli değişimlerin yaşanması gerekmektedir. Yani Özgür Gelecek okuru yapısının güçlü, yazı çeşitliliğine sahip, dağıtım ağı geniş ve en azından haftalık periyoda ulaşılmasını istiyorsa üzerine düşeni yapmalıdır. Peki üzerimize düşen görevler nelerdir. Gazete yönetimiyle birlikte istediklerimizin, gerçekleşmesi için neler yapmamız gerekiyor. Tavrımızda bunları ortaya koymaya ve elbirliğiyle yapılabilenim öndeki engelleri ortadan kaldırmaya çalışacağız. Bugün devrimci sosyalist basının en büyük sorunu karşıtı olduğu faşist TC'nin uygulamalarıdır. Yayınlar üzerindeki baskı, toplatmalarla başlayıp, onyılları bulan hapis, milyarlara bulan para cezaları, çalışanlarına gözaltı, işkence ve hapis yöntemleriyle boyutlanıyor. Gözaltı ve işkencelerin çalışanlara uygulanması ile amaçlanan yıldırma işlevsiz kalırken toplatılan yayınlar hem yayının okuyucu ile buluşmasını engellemekte hem de yayınevini ekonomik sorunla karşı karşıya gelmesine neden olmaktadır. Bir sayının maliyetinin yüz milyonları bulduğu günümüzde dağıtım şirketinde, hatta daha ötesi matbaada toplatma kararı dahi olmaksızın elkonulan yayın için her zaman emek ve para karşılıksız kalmaktadır. Okuyucusundan başka bir dayanağı olmayan, arkasına sermayeyi değil de ezilenleri alan bu nedenle de geliri satılacak yayın ile sınırlı olan, devrimci sosyalist basının evvelde de Özgür Gelecek'in bu koşullarda yayını sürdürmesi gün geçtikçe zorlaşmakta dahası önüne koyduğu hedefleri gerçekleştirmesine engel olmaktadır. Bu koşullarda yapılması gereken görevlerle karşı karşıya olduğumuzu, faşist TC'nin bizi gazetemizden mahrum bırakırma çabasını boşa çıkarmamız gerektiğini bilince çıkarmamız gerekiyor. Peki ne yapabiliriz? Bir okuyucu olarak bu çarkı nasıl kırabiliriz? diye sorduğumuzda şu cevaplar verilebilir. **Birinci olarak** Özgür Gelecek'e abone olmalıyız. Düzenli okuma şansına sahip olmak toplatma vb. durumlardan olabildiğince az etkilenmek istiyorsak ve aynı zamanda dağıtım tekellerine giden paraların Özgür Gelecek mücadelesine seferber olmasını istiyorsak yapacağımız ilk iş abone olarak gazetemize sahip çıkmaktır. Bu konuda kimi yanlış anlayışlar vardır. Bunlardan biri de gazetemizin niteliğinden kaynaklanan baskılara karşı karşıya kalınacağı kaygısıdır. Konumuz bunun nedenleri ve çözümü olmadığı için kısaca Özgür Gelecek okurunun gazetesinin öngördüğü mücadele hattına uygun bir konumlanışa sahip olması gerektiğini, Özgür Gelecek'in yasal bir yayın olmasından dolayı gazete gerekçesiyle karşılaşılabilecek baskının ancak keyfi olabileceğini ve Özgür Gelecek okurunun görevlerinin başında bu tür baskılara karşı mücadele etmek meşruluk ve haklılığını savunmak zorunda olduğunu belirtmekle yetinelim. Bu nedenlerden dolayı Özgür Gelecek'in ideolojik-politik hattını benimseyen okurların yapması gereken öncelikle abone olmak ve çevrelerindeki insanların abone olmalarını sağlamaya çalışmaktır. Ancak bu yeterli değildir. Unutulmamalıdır ki politik bir gazetenin işlevi propaganda ve ajitasyonla sınırlı değildir. Politik bir gazetenin önemli bir işlevide örgütleyiciligidir. Buradan anlaşılması gereken gazete çevresinde örgütlenme değil gazetenin bir araç

Özgür Gelecek'le daha ileriye!

olarak kullanılmasyla sağlanacak örgütlenmedir. Özgür Gelecek'in ideolojik-politik hattını benimseyen okur için gazete mevcut düzeni yıkmak için çok önemli bir silahtır. Özgür Gelecek gerek siyasal bilinç taşıma yönüyle gerekse siyasal düzenin teşhirin gerçekleştirilmesiyle kitleleri karşı devrimin uysal köleleri olmaktan çıkarıp devrim saflarına kazandırmayı gerçekleştirebilir. Ancak bu üzerinde durduğumuz engellerin ve zorlukların aşılmasıyla mümkündür. Bunun için Özgür Gelecek okuru abone olup, çevresinde abone yapmasının dışında **temsilcilik, elden dağıtım, muhabirlik, yazarlık** gibi görevleri üstlenerek ve gücü oranında yayınevine bağlı olarak bulunarak Özgür Gelecek mücadelesine daha etkin katılabilirler. Bugün Özgür Gelecek büro ve temsilciliğinin olduğu şehirlerin dışındaki illere dağıtım tekeli aracılığıyla ulaşmakta, bu da gerek okurun gazetesine ulaşmasını sağlıksızlaştırırken gerekse de okur-gazete ilişkisini okurun gazeteye yönelik eleştiri ve katkıları sunmasını engellemektedir. Özgür Gelecek okurunun yapacağı en önemli göreve bu planda büro veya temsilcilik olmayan illerde yaşıyorsa gazete merkezi ile diyaloga geçerek temsilcilik veya büro açılmasının koşullarını hazırlamak olmalıdır. Bugün Özgür Gelecek'in önemli bir okur potansiyelinin bulunduğu illerde dahi büro veya temsilciliğin olmaması üzücü bir durumdur. Bu illerdeki arkadaşlar masrafları nasıl karşılarım, baskılara nasıl direnirim vb. kaygıları bir yana bırakıp gazete merkeziyle kuracakları ilişkide sorunların önemli bir kısmının çözüm yollarını göreceklerdir. Büro kurulmasının koşulları henüz oluşturulmaması da temsilcilik aracılığıyla sağlanacak elden dağıtım gazeteye önemli bir katkı sunacak, dağıtım sürecinde ortaya çıkan sorunların önemli kısmının aşılmasını sağlayacaktır. Elden dağıtımın; dağıtım problemini aşma, gazeteyi okuyucuyla buluşturma konusunda çok önemli bir işlevi vardır. Elden dağıtım aynı zamanda Özgür Gelecek okurlarının bir araya gelmesinin, yeni okurlar kazanmasının da koşullarını yaratır. Okurun kendi arasında kuracağı ilişki direk olarak gazetenin üretimine katılma, eksik yönlerinin hem eleştirisi hem de tamamlanması süreçlerinin de önünü açar, koşul yaratır. Elden dağıtım gazete merkezinin bulunduğu istanbul'da kesinlikle örgütlenmek zorundayken gerek büro olan yerlerde gereksede diğer illerde de yapılmak zorundadır. Gazetenin kalcılığı, işlevini gerçekleştirmesi ancak bu yolla sağlanabilir. Büyük sermaye gruplarının dağıtım tekelleriyle, devrimci sosyalist yayın politikası uzlaşmaz karşıtlıktır ve başından beri varolan sorunlar mücadelenin kızışmasıyla boyutlanacaktır. Bugün gazeteyi dağıtım esnasında polise teslim eden dağıtım şirketi yarın hiçbir gerekçe göstermeden -ki gerekçesi sınıfsal konumlanıştırdığı dağıtmıyorum diyebilecektir. O zaman yarın az çok nelerin olabileceğini biliyorsak bugünden ona göre hazırlanmak gerektiğindedir kavramalıyız. Ortaya koyduğumuz nedenler ve daha da ayrıntılandırılabilir edenlerden dolayı elden dağıtım devrimci sosyalist bir yayın için vazgeçilmez bir özelliğe sahipken burada en önemli görev Özgür Gelecek okuruna düşmektedir. Erkeği-kadını, işçisi-işsizi, kentlisi-köylüsü, öğrencisi-öğretmeni, yaşlısı-genciyile bir bütün olarak Ö.G. okuru bulunduğu alanda Ö.G.'in propagandasının önemli bir yolunun Özgür Gelecek gazetesini dağıtarak gazetenin okur kitleleriyle buluşmasını sağlamak olduğunu bilince çıkarmaktır. Koşulların olmadığı veya olanakların yetersizliği sorunu gündeme gelirse en azından Özgür Gelecek'in

okur potansiyelinin bulunduğu yerlerdeki gazete bayi, yayınevi büfe vb. yerlerin adresini yayınevine bildirerek okurun gazetesini ile buluşmasını dağıtım, tekelinin insiyatifi dışına kaydırmalıdır. Burada gazete emekçilerine de önemli görevler, tayin edici görevler düşmektedir. Okur görevlerinin olanaklarının, koşullarının bilincinde olmayabilir. En azından belirli bir ilişki sistematığı oluşturma, okur görevlerinin bilincine ulaşmaya kadar belli merkezlerle yayın akışı gazete emekçileri tarafından sağlanmalıdır. Bu akış süreçlerinin okur tarafından bilince çıkarılması amacını taşımalı ve okura devredilmelidir. Okuru eğitmeli, yönlendirmeli ve örgütlenmesinde seferber etmelidir. Okurla gazete emekçisi arasında kurulacak bu ilişkide gazete emekçisi dağıtım görevinin yanısıra gazeteye yazı yazma, gönüllü muhabirlik yapma bir bütün olarak gazetenin kendisine ait olduğunu ancak bunu sahiplenmesiyle sağlayacağı bilincini okura taşımalıdır. Gazete okurunun yazı yazmama, dergi dağıtımına katkıda bulunmama, başış vb. yollarla yayınevini desteklenmesinin asıl nedeni okurun başka konularda olduğu gibi gazete konusunda da yeterli bilince ulaşmamış olmasıdır. Gazete emekçisi üzerinden kurulacak ilişkide okurun gazete emekçisi ile kendisi arasındaki sınırı ortadan kaldırmayı amaç edinecek bilince kavuşturulmalıdır. Sınırın ortadan kalkması; gazete emekçisinin görev ve sorumluluklarının okur tarafından da kavranması ve okurun bu görev ve sorumluluklara göre şekillenmesi değişime girmesiyle mümkün olacaktır. Özgür Gelecek okuru, gazetesinin; gözü, kulağı, dili olmasını, yaşadığı sorunların veya verdiği mücadelelerin en geniş kitleye ulaşmasını istiyorsa o zaman yaşadıklarını, düşündüklerini gazetesine yazmak zorundadır. Unutulmamalıdır ki Özgür Gelecek bir avuç profesyonel gazetecinin değil milyonlarca ezilenin bilinçli sesidir. Bu sese kendi sesimizi de katmalı ve sesin daha güçlü çıkmasını sağlamalıyız. Gazete okurunun sahip olduğu diğer yanlış anlayışta bir gazete alıp elden ele, evden eve dolaştırarak okumaktır. Bu durum Özgür Gelecek'i henüz düzenli

alıp okuma gereksinimi duymayan insanlara gazeteyi okutma açısından olumlu ve doğru bir anlayışa denk düşerken Özgür Gelecek'in düzenli okuyucusu için, onun ideolojik-politik hattını benimsemiş okuru için yanlıştır. Özgür Gelecek'in düzenli okuru gazeteyi hemen almalı gazetenin önerdiği perspektifi yaşama uygulamayla, hem de bu perspektifin kitlelerin perspektifi haline gelmesi için hem gazeteyi alma bilincine ulaşmamış insanların okumasını sağlamalıdır. Toparlayacak olursak okurun karşı karşıya olduğu görevler hayli yüküldür. Ancak bu görevlerin Özgür Gelecek'i yaratma mücadelesinde gölü oluşturacak damlalardan sadece bir kaç olduğunu da unutmamalı, bilince çıkarmalıyız. Özgür Gelecek'i yaratma mücadelesi uzun, uzun olduğu kadar çeşitliliğe sahip görevlerle de yüküldür. Ancak görevleri azaltacak olan da, süreyi kısaltacak olan da en geniş kitlenin bu görev ve sorumlulukların bilincine vardırılmasıdır. Bilinci taşıyacak olanlar da hangi seviyede olursa olsun görev ve sorumluluğunun bilincinde olanlardır. Kitleler için; neden yapmıyorlar demek idealizmine düşmemeli; neyi, nasıl yapacaklarını kavrayınca yani bilmeyi yapma eylemiyle birleştiren kadar dönüştürme görevimizi yerine getirmeliyiz. Güçlü, etkin, yaygın, gündemi yakalamanın ötesinde belirleyen bir gazete için görev başına. Bir gazeteyle başlayıp bin gazeteyi hedefleyen, bir yazı ile bir haberle başlayıp binlerce yazı ve haberle devam edecek bir perspektifle görev başına. **Sesimiz sesinizdir. Sesinizi sesimize katın.** **Gücümüz gücünüzdür. Gücünüzü gücümüze katın, bilincinizi bilincimize katın.** **Dorukları fethetme cesareti ile görev başına.**

Sağmalcılar Cezaevi
TKP(ML) davas tutsakları adına
Mehmet Yeşilçalı

D U Y U R U

PARTİZAN emekçilerinin, PARTİZAN dergisi ile **DAYANIŞMA GEZİSİNE** TÜM DOSTLARIMIZI BEKLİYORUZ

TARİH: 30 TEMMUZ 1995 PAZAR

*Eğer ki gözlerimiz aynı alevle parlıyorsa
Eğer ki kalbimiz aynı isyanla çarpıyorsa
Ve eğer ki sevdanın/kardeşliğin/kavganın en yücesini biz biliyorsak
Ve aynı umudu/acıyı/hasreti paylaşıyorsak
Bir başkadır bizim dostluğumuz
Aynı kanı taşımasak ta
Taşınarlardan bile yüce
Bizim dostluğumuz.*

Kitle hareketleri, birleşik mücadele ve doğru yaklaşımlar

Faşist TC devleti azgınca saldırılarını sürdürüyor. Yaşanan ekonomik, politik ve askeri çıkmaz onu daha da saldırganlaştırmaktadır. Kürt ulusuna, işçi sınıfına, kamu emekçilerine, yoksul köylülüğe ve tüm muhalif kesimlere karşı sürdürülen savaşta her yönüyle askeri bir politika izlenmektedir. Ancak gelinen aşamada tam bir çıkmaz yaşıyor. Askeri caniliğin toplumda yaratmış olduğu bunalım ise yeni bir ruhi şekillenmeye neden olmaktadır. Artık herkes sorunlarını "şiddet" yoluyla çözmeye eğilimine girmiş, kimi intihar etmekte, kimi cinnet geçirmekte, kimi saldırganlaşmakta ve mevcut sosyal statüsünü parçalama yoluna gitmektedir. Bireysel düzeyde bunlar yaşanırken tüm bu birikimlerin toplumsal düzeydeki yansıması ise küçük bir kıvılcımın büyük bir patlamaya neden olduğu, dönüştüğü gerçeğidir. Gazi, Nurtepe, Okmeydanı, Elbistan, Kırklareli, Kastamonu Tosya da halkın polis ve askerin üzerine yürümesi, karakollara saldırması, katil ve tecavüzcü polis, asker ve sabıkaları istemesi vb. tüm bunlar toplumun her an kendiliğinden patlamaya hazır duruma geldiğinin açık somut göstergeleridir.

Devletin resmi ve sivil güçlerinin fiili saldırılarına karşı devletin ve egemenlerin sömürü ve vahşetlerine, katliamlarına, hak gasplarına karşı biriken bu tepkiler çelişkilerin şiddetlenmesinin temel dinamiklerini oluşturmaktadır. Yaşanan ekonomik, politik, askeri yıkımın tüm yükü başta proletarya olmak üzere yüklenenin ve artık dayanma gücünün sınırının son aşamasının bir sonucu olarak görülmeli ve belirlenmelidir.

Tüm hak gaspları ve diğer bütün saldırılar bu çerçevede değerlendirilmelidir. Obür taraftan da komprador kapitalistlerin ve büyük toprak ağalarının ve onun cani devletin işçi sınıfına, emekçilere, aydınlara, gençliğe vereceği hiçbir şeyin kalmadığının görülmesi gerekir. Nitekim yılan hikayesine dönüştürülen '8. madde' gibi çok sıradan bir kırıntının verilmemesi, bunda bile kendilerine güvenmemeleri, egemenlerin gücünün çok somut, çok açık göstergesidir. Keza kamu emekçilerinin sürdürmüş olduğu grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı mücadelesi aynı nedenlerden (ekonomik, politik, askeri yıkım ve devletin faşist niteliği) ötürü bastırılmakta, hedef şaşırtılmakta ve sonuçta içi boş bir "sendika" yani "tabela sendikası"na dönüştürülmeye çalışılmaktadır. Faşist devlet ve eli kanlı egemenler tarih boyunca hiçbir hakkı, özgürlüğü gönül rahatlığıyla vermezler, kabul etmezler. Ancak kitlelerin kararlı militan mücadelesi sonucu bunu kabul eder ve vermek zorunda kalabilirler. Fakat bizim egemenlerimizin güçsüzlüğü ve devletin faşist niteliği bunun önünde engeldir. Vermezler. Vermek için çok direnirler, çok bedel isterler. Bu bedelleri göze alamayanlar ise hiçbir zaman hak ve özgürlüklerine sahip olamazlar.

Kamu emekçilerinin militan mücadelesi; tabandan gelen zorlamalar, devrimci-komünistlerin çabaları ve tabana önemli ölçüde önderlik etmeleri sonucu gelişiyor. 70 yıllık faşist TC'ye kendini kabul ettiriyor, gündemi belirliyor duruma gelebiliyor. Bu ciddi bir boyut olarak değerlendirilmelidir. Tıpkı Gazi, Elbistan, Kırklareli, Kastamonu, Tuzla, Aras Kargo, T. Kürdistan gibi değerlendirilmelidir. Bazı farklılıklar olması bu durumu değiştirmez. Temeldeki çelişkilere bakılmalıdır. Sorunun yakalanması gereken esas yanı budur.

Düşmanın topyekün saldırı ve imha politikalarının doğal sonucu olarak da değerlendirilebilir mevcut durum. Saldırıları karşısında belli bir dönem suskunluk, sinme, sonra ayağa kalkma ve ne yapacağını belirlemektir bu.

Evet bu ayağa kalkış ve kalkış eğilimleri nereye yönelecek ve ne yapacaktır? Bu ayağa kalkış karşısında kim, nasıl tavır almakta, hangi yöntemler kullanmaktadır? Bu sorulara doğru yanıtlar verilme-

lidir. Aksi durumda doğru ve sağlıklı taktik politikalar üretilemez, harekete yön verilemez, düşmanın direkt ve dolaylı saldırıları bertaraf edilemez.

Egemenlerin ve onun faşist devletin direkt saldırıları herkesçe biliniyor. Ancak dolaylı saldırıları yeterince farkedilmiyor. Dolayısıyla saldırılar karşısında çok yönlü bir donanım yaratılmıyor, karşı çıkışlar buna göre şekillenmiyor. Karşı çıkışlar bireysel, grupsal, çevresel bazda kaldığı gibi tek tek iş kolları, tek tek iş yerlerinde, tek tek sendika şubelerinde diğer alanlardan kopuk bir biçimde yaşanmaktadır. Bu durum proleter devrimciler açısından, sınıf sendikacılığı açısından, sınıf savaşımı açısından çok ciddi anlamda sorunlanmalı ve doğru yanıtlar verilmesi gereken bir durumdur. Keza sınıf adına hareket eden, sınıfın temsilcisi olduğunu iddia eden birçok kişi, örgüt bu mevcut durumu doğru belirlenmesini yapıp buna uygun davranış, eylem ve mücadele biçimleri geliştirmesi gerekir.

Sınıf savaşımında kitlelerin örgütlenmesi, eğitilmesi ve savaştırılması Marksist-Leninist-Maoist'ler açısından temel sorunlardan birisidir. Politik iktidar mücadelesinde bu yan "olmazsa olmaz" bir öneme sahiptir. Dolayısıyla bugün bu temel soruna ilişkin pratik adımlar atmamak, tüm diğer sorunları bu pratik adımlar içinde çözmek başlı başına bilimsel bir yöntem ve aynı zamanda bir politika sorundur.

Bugün kitlelerin birleşik militan müca-

Bazı örgütlerin kendi tabanını ba ka devrimci örgüt ve partilere kar ı önyargıyla donatıp, kı kırttı ı ko ularda ortam daha çok müsaittir. Mahallelerde, semtlerde okullarda, yürüyü , miting vb. gibi kitle eylemlerinde dar grup menfaatleriyle ba ka devrimci örgütler üzerinde baskı olu turmak, kı kırtmak, istenmeyen çatı malara veya kavgalara neden olmak, eylem birliklerini sabote etmek vb. gibi olumsuzluklara kar ı uyanık olmalı.

delesine, devrimci kitle eylemlerine ihtiyacı vardır. Bu ihtiyaç özellikle çeşitli toplumsal kesimlerin hareketlendiği bu dönemde çok daha yakıcı bir öneme sahiptir. Sınıf savaşımında birleşik devrimci kitle eylemleriyle bu süreç kucaklanabilir, proletarya lehine kazanımlar elde edilebilir ve bunlar politik iktidar mücadelesinde seferber edilebilir. Proleter devrimciler açısından sorunun böylesine can alıcı önemi orta yerde durmaktadır. Keza tüm devrimci-demokrat güçler açısından da bu sorunun önemi ve aciliyeti ortadadır.

Faşist devletin top yekün saldırı, top yekün imha saldırılarının böylesine pervasızca sürdürüğü bu dönemde birleşik devrimci kitle mücadelesinin, eylemlerinin önemi görülmelidir. Savaş tek tek alanların veya kişilerin kendi başarılarına sınırlanabileceği, başarı kazanabilecekleri bir olgu değildir. Örgütlü, topyekün ve sürekli bir saldırıya karşı, proleteryanın ve emekçilerin çok daha kapsamlı bir örgüte, çok daha topyekün bir karşı koyma ve sürekliliği, kalıcılığı hedefleyen bir direniş hattının oluşturulması, sürdürülmesi sınıf savaşımı açısından gereklidir.

Kim sürdürülecek, kim sahiplenecek? Kim örgütleyecek, kim savaştıracak? Nasıl örgütleyecek, hangi hedefler doğrultusunda savaştıracak? Kimlere dayanacak, kimlerle birlikte ve nereye kadar yürüyecek? Bu sorulara verilen yanıtlar bir hareketi, bir olguyu politik iktidar mücadelesine göre ele alıp almadığımızı ortaya çıkaracaktır. Genel anlamda birleşik devrimci kitle mücadelesinden bahsettığımızda bu hedefsiz ve şekilsiz bir şeydir.

Ancak bunu proletarya partisi önderliğinde sürdürülen iktidar savaşının metropollerde, varoşlarda fabrikalarda, okullarda olması gereken biçimlerden birisi olarak belirler ve buna uygun davranırsak sınıf savaşımımız açısından bir anlamı olabilir. Devrimci kitle eylemleri faşist devletin her türlü saldırısına karşı bir barikat olabilir, bir şamara dönüşebilir. Her karşı koymuşun temelinde, birincisi saldırıları etkisizleştirmek, ikincisi ise düşmana güçlü şamarlar indirmeyi hedeflemek gerekir. Sadece bir savunma, sadece kendini ve bir takım haklarını korumaya yönelik bir tutum, geri ve savaşıma hizmet etmeyen bir tutum olmaktadır. Özellikle bugün açısından bakıldığında sorunun bu önemli boyutunu iyi görmeli ve yeni biçimlere, daha etkili, daha militan, daha kalıcı yöntemlere başvurulmalıdır.

Sürecin niteliğine denk düşen eylem türleri, bu eylem türlerinin gereksinim duyduğu eylem ve güç birliktelikleri, bu güç birlikteliklerinin ise esasta sınıfın ve emekçilerin gücünü kapsayan birliktelikler üzerine oturtulması gerekmektedir. Kuşkusuz proleter devrimciler diğer devrimcilerle çeşitli eylem birlikleri geliştirebilir. Bu çok gereklidir. Ancak burada esas vurguladığımız yan devrimci kitle mücadelesinde yakalanması gereken birlikteliklerdir.

Birleşik kitle mücadelesinin geliştirilmesi faşist devlete ve egemenlere vurulacak bir şamar iken obür taraftan sınıf içindeki hainlere, uşaklara, yeni tipteki

Tam da bu süreçte birçok reformistin birleşik kitle mücadelesinden bahsetmesi ve bunun arkasına sığınması hiç tesadüfi değildir. Bunlardan bazıları **Yıldırım Kaya** ile aynı paralellikte sürdürüyorlar. Sözgelimi **Ercan Atmaca**, **Şükrü Günseli** vb. leridir. KÇSKK'da egemen olan bu reformist ve bürokratik anlayışın işçi sendikaları şubelerindeki paralellidir. İşin ilginç yanı ise şudur: Faşist devletin Gazi katliamında proleter devrimciler, üretimden gelen gücün mutlaka kullanılmasını gerektirdiği ve devletin saldırılarının ancak böyle püsürtülebileceğini savunurken bu düşünce sahiplerinden çoğu "işçi kurultayı" ile uğraşır gündeme alınmasına dahi kerhen katılırken bugün birleşik kitle mücadelesi söylemi hiç samimi gelmiyor. Neden? Zira samimiyet pratiğin ölçüsü ve tutarlılığın sonucudur. Lafla yakalanabilecek bir şey değildir. Fakat bu gün lafla yapıyor.

Sınıf savaşımına neden olan çelişkiler şiddetleniyor. Kitleler kendiliğinden harekete geçiyor. Bunun önemini, ciddiyetini görmeyen ve bu nitelikte örgütlenmelerle, eylemlerle yanıt olmayan hiçbir düşünce, davranış, söylemin ötesinde hiçbir şey ifade etmez.

Birleşik devrimci kitle mücadelesinin pratik ifadesi şudur: Düşmanın herhangi bir saldırısına maruz kalan bir alanın değil tüm alanların saldırıya maruz kalmış gibi hareket etmesi ve saldırıya kendi cephelelerinden karşılayabilecekleri yöntemlerle karşı koymaları, gücünü her buyutyla seferber etmeleri. Keza bir direnişin bir alanda başlamasıyla, sözgelimi bir fabrikada bir işkolundaysa tüm devrimci-komünist kamu emekçileri, tüm sınıf bilinçli işçiler, sınıf bilinçli sendikalar, semtlerdeki devrimci-komünistler, gençlik içindeki tüm devrimci komünistlerin yapması gereken tek şey vardır: Hemen harekete geçmek ve en geniş kitlesel gücüne, en etkili direniş yöntemleriyle bu fabrika veya işkolundaki direniş bütünleşmek olmalıdır. Sorunu ve direnişi tamamen sahiplenmek olmalıdır. İşte birleşik devrimci kitle mücadelesi denilen şey budur. Yoksa bir iki söylemle "destek" duygularını belirtmek değildir. Bu davranış aksine yoz ve gericidir. Sınıfın dayanışma ve ortak çıkarlarının için boşaltan bir durumdur. Buna tamamen karşı çıkılması ve mahkum edilmelidir. Proleter yöntemler ön plana çıkarılmalı ve herşey politik iktidar mücadelesinin kısa ve uzun vadeli çıkarlarına göre ele alınmalıdır.

Kitle hareketlerinin geliştiği bu dönemde iki tehlikeye karşı uyanık olmalı ve önemle mücadele yürütmeliyiz. Bunlardan biri reformizm, revizyonizm iken obür yanı da dar grupçu sol sektör çıkışlarının mücadeleye vereceği zarardır. Özellikle faşist devlet güçlerinin saldırıları planlarının bir parçası olan "içten parçala"ma yöntemlerine karşı uyanık ve hassas olmak durumundayız. Provokasyon ve çeşitli kışkırtmalar, dar grup çıkarlarıyla birleşince vahim sonuçlar ortaya çıkabilir. Başta proleter devrimciler olmak üzere tüm devrimci demokrat güçlerin her ortamda devrimin, sınıfın ve partinin bütünlüklü çıkarlarını gözönünde bulundurarak hareket etmesi, özellikle yeni nesil buna göre daha duyarlı eğitilmesi ve şekillendirilmesi önemlidir. Aksi durumda ortaya çıkan olumsuz sonuçlardan proletarya ve emekçiler değil egemenler ve faşist devlet kârli çıkaracaktır. Bu sürecimiz açısından çok önemli bir noktadır. Bazı örgütlerin kendi tabanını başka devrimci örgüt ve partilere karşı önyargıyla donatıp, kı kırttı koşullarda ortam daha çok müsaittir. Mahallelerde, semtlerde, okullarda, yürüyüş, miting vb. gibi kitle eylemlerinde dar grup menfaatleriyle başka devrimci örgütler üzerinde baskı oluşturmak, kı kırtmak, istenmeyen çatışmalara veya kavgalara neden olmak, eylem birliklerini sabote etmek vb. gibi olumsuzluklara karşı uyanık olmalı.

Dinamiklerin önündeki tüm engelleri aşip esas gücümüzü ve mücadelemizin esas eksenini faşist devlet çarkına yöneltmek devrimciliğin-komünistliğin temel göstergesidir.■

Madımak Otel'i'ne anlamlı ziyaret

■ **Sivas/Özgür Gelecek-** Katliamın yapıldığı Madımak Otel'i'ne demokratik kitle örgütleri tarafından karanfiller bırakıldı. Vilayet binası önünde saat 10.00'da toplanan Pir Sultan Abdal Derneği, İHD, Halkevi, Eğitim-Sen ve diğer DKÖ üyeleri alkışlarla otele doğru yürüyüşe geçtiler. Madımak Otel'i'nin önüne gelen kitle, burada katledilen aydınların anısına saygı duruşunda bulunduktan sonra, siyah bir çelenk bırakarak otele karanfiller atıldı. Bina önünde bir konuşma yapan PSA Derneği Genel Başkanı **Murtaza Demir**, devletin gözü önünde insanların yakıldığını belirterek "Pir Sultan Abdal, bu kentte ikinci kez katledildi" diye konuştu. Sivas'ı ablukaya alan devlet güçleri psikolojik baskı ortamı yaratarak sokaklarda gösteri yaptı.

Barış ve Kardeşlik şöleni

■ **Ankara/Özgür Gelecek-** 2 Temmuz 1993'te devlet destekli gerici-faşist saldırı sonucu Sivas'ın Madımak Otel'i'nde katledilen 37 canın anısına 30 Haziran cuma günü saat 17.00'de Ankara 19 Mayıs Spor Salonu'nda Barış ve Kardeşlik şöleni düzenlendi. **Mahsuni Şerif**, Grup Kızılırmak, **İsmail Kaya**, **Dertli Divani**, **Ferhat Tunç**, **H. Gazi Metin**, **Ali Çağan** ve **Deste Günaydın**'ın katıldığı şölene sunucunun şiir okumasıyla başladı. Daha sonra Sivas'ta ölen 37 can için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Şölene MLKP-K/KGÖ, TKP(ML) TMLGB (KÖK taraftarları), Partizan, Genç Umut ve Partizan Gençlik pankartları açıldı. **Grup Kızılırmak** sahneye çıktığında heyecan doruktaydı. "Sivas-Gazi-1 Mayıs; Katillarla Yılmayız!", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet!", "Sivas'ın Katili Patron-Ağa Devleti!", "Kızılırdı TIKKO Katillerin Peşinde!" sloganları tüm salonu inletiyordu. Grup Kızılırmak "Manuel Yoldaş" adlı parçasını söylemeye başladığında 100 kişilik TKP(ML) TMLGB militanları "2 Temmuzta TC tarafından katledilenlerin Hesabı Sorulacaktır", "Sivas'ın Hesabını Soracağız" pullamaları yaparak "TKP(ML) TMLGB" pankartını duvara astı ve hep birlikte Manuel Yoldaş Ölümüzdür!" sloganını attı. Şölen saat 12.30 civarlarında sona erdi.

SIVAS KATLIAMI'NIN 2. YILDÖNÜMÜNDE Yüzbinlerce devle

▼ **Devletin koruması ve gözetiminde gerici-faşistlerce 2 Temmuz 1993'te 37 devrimci-demokrat Can'ın diri diri yakıldığı Sivas Katliamı'nın 2. yıldönümünde ülkenin dört bir yanında yüzbinlerce devleti ve katliam alanlarına taşarak lanetledi.**

İSTANBUL

Devlet akladı, halk yargıladı

Sivas Katliamı'nın 2. yıldönümü dolayısıyla düzenlenen anma mitinginde onbinlerce insan katliamın sorumlusu devleti yargıladı. 2 Temmuz Pazar günü Kadıköy'de, Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri tarafından düzenlenen "İnsanlık Yanmasın Sivas'ı Anıyoruz" mitingi onbinlerce insanın coşkulu katılımıyla gerçekleştirildi.

İstanbul Kadıköy Belediyesi önünden başlayıp Kadıköy Meydanı'na kadar yürüyüş ve meydana mitingle sonlanan anmaya çeşitli demokratik kitle örgütlerinin yanı sıra, TKP(ML), DHKP-C, MLKP-K, TİKB gibi parti ve örgütler de pankartları, sloganları ve coşkulu kitleleriyle katıldılar.

Miting dolayısıyla sabahın erken saatlerinde çeşitli semtlerden gelen halk yığınları akın akın Kadıköy Belediyesi önünde toplanmaya başladılar. Belediyenin önüne giden ana caddeye çıkan sokakların hepsinin özel timler tarafından tutulduğu, mitingde katılmak üzere gelen gençlerin bir bölümünün gözaltına alındığı, pankartlara el konulduğu gözlemlendi.

Öğle saatlerinde kortejler halinde yürümeye başlayan kitleler, rengarenk pankartlar, bayraklar, coşkulu sloganlarla yürüyüş istikametinde yola çıktılar. En önde Pir Sultanlar, kadın dernekleri, arkalarında Eminönü ve Şişli'den atılan belediye işçileri, onların ardında köyleri yakılan Tuncelililer, ortalarında TKP(ML) korteji, en arkalarında diğer parti ve örgütler yer aldı. Yürüyüş kortejlerinin bir ucu Kadıköy Meydanına yetiştiğinde diğer ucu halen Kadıköy Belediyesi önündeydi. Yaklaşık 35 bin insan tek yürek olmuş, katilleri lanetliyordu. Akşam 8'de Kadıköy'de TKP(ML) TIKKO pankartı altında yürüyen bin 500'ü geçkin

kitle bir süre cadde üzerine çömeldikten sonra yumrukları havada tekrar ayağa doğrulup **Devrim Andı** içti. Kortej Devrim Andını içtikten sonra tekrar Kadıköy İskelesi'ne doğru yürüyüşe geçti.

Kadıköy sokakları saatlerce "Sivas'ın Hesabı Sorulacak!", "Sivas'ın Katili Patron Ağa Devleti!", "Yaşasın Partimiz TKP(ML)!", "Faşizmi Döktüğün Kanda Boğacağız!", "Halk Ordusu TIKKO Katillerin Peşinde!" sloganlarıyla cınladı. Kadıköy Meydanı'na gelindiğinde miting alanına girmek isteyen Devrimci Kurtuluş pankartı taşıyan bir gruba polis müdahale edince burada bir çatışma çıktı. Polisin cop kullandığı çatışmada kitle taş ve sopalarla polisi geri püskürttü. Bu kısa süreli çatışmadan sonra diğer kortejler arama yapılmadan miting alanına girdiler.

Miting alanında devrim şehitleri anısına yapılan bir dakikalık

ğ'nda Asım Bezirci'nin mezarı ziyaret edildi.

ANKARA

50 binler Tandoğan'daydı

İkinci yıldönümünde Sivas Katliamı Ankara'da yapılan yaklaşık 50 bin kişinin katıldığı bir mitingle protesto edildi.

Saat 13.00'de Tandoğan Meydanı'nda başlatılması düşünülen miting, bazı dergi ve DKÖ'lerce Dikmen PSA Derneği önünde başlatıldı.

Saat 12.00'de Sıhhiye Köprüsü üzerinde biriken yaklaşık 20 bine yakın kitle Tandoğan Meydanı'na doğru "Sivas'ın Katili Patron-Ağa Devleti!", "Faşizme Karşı Omuz Omuz!", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet!" sloganlarıyla yola çıktı. Yola barikat kuran polis üst araması yapmak istedi. Kimi dernek ve partiler üzerlerini aratırken, ki-

Güzergahta Halk Savaşıyla; İktidara, İktidara, İktidara! sloganları eşliğinde çevrede toplanan insanlara niçin oturma eylemi yaptıklarına ilişkin propaganda yaptılar. Çevrede biriken halk, oturma eylemini alkışlarla karşıladı.

Dikmen'de durdurulan kitlenin polis barikatını aşmasıyla sloganlar eşliğinde alana girildi. Alanda TKP(ML) ve TIKKO marşı okundu; Türkçe ve Kürtçe ezgiler eşliğinde halaylar çekildi. Polis barikatını aşan kitlenin de katılımıyla TKP(ML) kitesinin sayısı yaklaşık 250 kişiyi buldu.

İşçi ve kamu çalışanları sendikaları, odalar ve diğer demokratik kitle örgütlerinin de katıldığı mitingde, düzenleme komitesi adına konuşan Kamil Ateşoğulları "birlik olursak salonlar bize az gelecek ve biz o zaman iktidara yürüyüp Sivas'ın hesabını soracağız" şeklinde konuştu. Ayrıca mitingde polisle

2. yıldönümünde Sivas Katliamı'nı protesto mitinginde TKP(ML) korteji "Kazanılacaksa Devrim, İbrahim, İbrahim Kaypakkaya... Ardından Yürüsün Proletarya; Maoist Güzergahta Halk Savaşıyla; İktidara, İktidara, İktidara!" sloganıyla çevrede biriken halkın ilgisini topladı.

saygı duruşundan sonra Sivas'ta katledilenlerden **Şair Metin Altıok**'un eşi **Nebahat Altıok** bir konuşma yaptı. Altıok "Sivas'ta gizli olan devlet Gazi'de açıktaydı" derken **Nesimi Çimen**'in eşi "**Şehitlerimiz yaşıyor, yaşayacak onları siz yaşatacaksınız**" dedi. İHD İstanbul Şubesi Başkanı **Ercan Kanar**'da Türkiye'de yargısız infazların, faili meçhul cinayetlerin devam ettiğini, bunların failinin açık olduğunu söyledi. Yapılan konuşmalardan sonra **Ozan Ferhat** türkülerini söyledi. Daha sonra semahlar döndü. Miting alanındaki programın bitmesinden sonra oradan **Karacaahmet Mezarlığı**'na gidilerek **Nesimi Çimen**'in mezarı ziyaret edildi.

Ote yandan aynı gün sabah saatlerinde Zincirlikuyu Mezarlı-

mileri de üzerlerini aratmadı.

Bu esnada Tandoğan Meydanı girişinde Dikmen'den gelen bir grup Partizan okurunun polis tarafından alana sokulmadığı haberi geldi. Bunun üzerine beş ustanın (Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao) resminin olduğu Partizan pankartı taşıyan kitle bu durumu protesto etmek ve engellenen insanların alana girmelerini sağlamak amacıyla oturma eylemine geçti. Oturma eylemi kararını ortak alan Atılım okurlarının bu karara uymadığı görüldü. Diğer çevrelerde eylemi pasif bularak(!) oturma eylemine destek sunmadılar. Oturma eylemi yapan kitle "Yaşasın Partimiz TKP(ML)", "Kızılırdı TIKKO, TMLGB", "Kazanılacaksa Devrim, İbrahim, İbrahim Kaypakkaya, Ardından Yürüsün Proletarya, Maoist

göstericiler arasında yer yer küçük çatışmalar yaşandı.

Saat 16.30'da miting alanından Sıhhiye Köprüsüne doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş esnasında Partizan kitesini durarak "Yaşasın Partimiz TKP(ML)!" sloganı eşliğinde **Devrim Andı** içti. Daha sonra kitlenin Sıhhiye Köprüsü'nden dağılmaya başlamasıyla eylem sona erdi.

İZMİR

Anma Gecesi

Sivas Katliamı'nın 2. yıl dönümü nedeniyle İzmir'de Pir Sultan Abdal Derneği İzmir Şubesi ve Demokrasi Platformu tarafından düzenlenen iki değişik anma yapıldı. Ancak tüm illerde, katliam alanlara çıkılarak protesto edilirken, İzmir'de uz-

di lanetledi

Sivas Katliamı, başta İstanbul ve Ankara olmak üzere ülkenin birçok yerinde yüzbinler tarafından lanetlendi.

laşmacı-opportünistler tarafından kitle salonlara hapsedildi.

Alsancağ Stadyumundaki PSA Derneği'nin düzenlediği Sivas katliamı 7 bin civarında insan ka- geceye 7 bin civarında insan ka- geceye 7 bin civarında insan ka- geceye 7 bin civarında insan ka- geceye 7 bin civarında insan ka-

Geceye yerel sanatçılar, sema- ve folklor ekiplerinin yanı sıra Grup Kızılırmak, Ferhat Tunç, Aşık Mahsuni, Gülşen Altın, Ali Çağlayan katıldı. Kitle her boşluktan yararlanarak ba- zen ortak bazen de grup grup "Sivas'ın Katili Patron Ağa Devleti!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "İktidar Namlu- nun Ucundadır!", "Şehit Namir- in!" sloganlarını attı.

Hareketsiz geçen gecede çok sayıda polis panzerleri ve polis otobüsleri de hazır bulundu. Saat 24.00 civarlarında programın bitmesiyle kitle sessizce dağıldı.

Aynı gün Demokrasi Platformu tarafından saat 17.00'da gerçekleştirilen geceye 5 bin civarında kişi katıldı. Gecenin açıl-

ış konuşmasını Av. Ercan Demir yaptı. Geceye Grup Laçın, Musa Eroğlu, Umuda Ezgi, Semah ve halk oyunları ekipleri katıldı. Kitle sık sık "Sivas'ın Hesabını Soracağız", "Yaşasın Gazi Direnişimiz!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" şeklinde sloganlar haykırdı.

Böylece şehitlerin hesabı kapalı salonda müzik ve alkışlarla sorulmuş oldu(?)

ADANA

25 kişi gözaltında

Adana'da yapılacak tüm anma gösterileri yasaklanırken, yürüyüş düzenlemek isteyen İHD Adana Şubesi'nden 24 kişi polis tarafından gözaltına alındı. İHD Adana Şubesi'nden sanatçılar parkına yürümek isteyen şube başkanı, yöneticiler ve üyelerden oluşan 24 kişi valiliğin yasaklama kararı gerekçe gösterilerek gözaltına alındı.

MERSİN

Binlerce kişi katliamı lanetledi

kesilmesi gerginliği iyice tırmandırıyor. Tutsaklar idarenin bu saldırılarını protesto etmek için 20 Haziran günü görüşe çıkmadılar. 27 Haziran'da görüşe çıkan tutsaklar bu tür uygulamaların olmaması için idareyle görüşme talebinde bulunuyorlar. İdare "aileler salonu terkettikten sonra görüşelim" diyerek cevap verdiler. Bu kez aileler görüşmek isteyeince ailelere saldırıldılar. Aileleri döverek dışarı çıkardılar. Bayılan anneleri ise saçlarından sürükleyerek dışarı attılar. İçerideki tutsakların barikatını yıkamaya- yıncamaları kırarak tutsaklara tazyikli su sıktılar.

Saldırıyı konuşmak için CHP binasına giden aileler, seçimler var diye dışarı atılmadılar. Hatta "burayı işgal ettir" diye- rek polise telefon ettiler. Polisler

Sivas Katliamı ikinci yıldönü- münde Mersin'de de 5 bin kişiyi aşan kitleyle coşkulu bir şekilde protesto edildi.

Saat 11.00'de istasyon önünde başlayan mitinge çeşitli partiler ve DKÖ'lerin yanı sıra Partizan, Atılım, Alinteri, Partizan Sesi, Kurtuluş vb. devrimci-sosyalist dergi ve gazeteler de kendi pankartlarıyla katıldılar.

Miting başlangıcında çeşitli dergi ve gazetelerin imzasını taşıyan pankartlara polis tarafından el konuldu. Ancak yapılan müdahale sonucu, pankartlar tekrar geri alındı.

Yürüyüşün başlangıcında kitle "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganıyla bütünlüğünü Cumhuriyet Alanı'na kadar korudu. Yürüyüşün ortalarında "Munzur Tokat Erzincan İleriyor Partizan!" sloganlarının atılmasıyla birlikte tekrar harekete geçen kulluk güçleri Partizan pankartını kapatmak istedi. Bu saldırı karşısında kitle "Hal- kımız Safolar!" sloganıyla cevap verdi. Böylece bu saldırı da püskürtülmüş oldu.

Cumhuriyet Alanına yaklaşırken kitle "İbo Yaşiyor, TIKKO Savaşıyor!", "Faşizme İsyen Halka Önder Partizan!", "Sivas'ın Katili Patron-Ağa Devleti!" sloganlarını coşkuyla haykırdı. Cumhuriyet Alanı'na gelindiğinde devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Tertip Komitesi Başkanı ve İHD Başkanı tarafından Sivas Katliamı, T. Kürdistanı'ndaki vahşi katliamlar ve, kirlenmiş savaşta konuş- malar yapıldı.

İZMİT

Müzik şöleni

Sivas'ta ölen 37 aydın-demokrat insanımız, İzmit Anıt Park'ta düzenlenen bir müzik şöleniyle anıldı. Şölene yerel sanatçılar ve semah ekibi katıldı.■

İleri adım

Ozan Can Bakış

Gazi, Ankara, Tuzla ve düşündürdükleri

Gazi direnişi ve bağıntılı direnişler kuşkusuz son yıllarda önemli bir yere oturdu. Toplumsal çelişkilerin giderek şiddetlendiği bir tarih- sel dönemde, Gazi ve bağıntılı direnişler bu şiddetin bir yansıma- sı, bir ürünüdür. Düzenlen kopma eğilimleri, bıçağın kemiğe dayandığı bir dönemde kuvücümün ilk tutuşturduğu alanlardı. Bu objektif koşulların yanında devrimci-komünist örgütlenmelerin geçmişi ve bugünün üzerindeki etkisini de küçümsememek, yok saymamak gerekir. Objektif koşulların uygunluğu ve belli oranda da subjektif etkenler bu direnişlerin boyutunu ve niteliğini ortaya çıkardı.

Ancak anlaşılmalı ki, Türkiye Devrimci Hareketi'nden bazı dostları- mız sorunu değerlendirirken ben merkezilikten kopmuş değiller. Kendileri varsa böyle bir direnişte değerlendirme farklı oluyor, kendileri yoksa aynı direniş veya olgu hakkındaki değerlendirmeleri farklı oluyor. Söz gelimi bir hareket diğerlerine göre Gazi Direnişi'nde "biraz daha etkili" olduğu için bu direnişi "ayaklanma" boyutunda değerlendire- biliyor. Bir başkası bu vb. direnişlerden hareketle "iç savaş belirttileri" tespitinde bulunabiliyor. Bu belirlemeler karşısında şaşırılmamak müm- küln değil. Zira bilmeyenler, bu düşünce ve belirlemelerin sahipleri bu ülkede yaşamış sanır. 1980 öncesi bu direnişlerden çok daha kapsamlı, çok daha nitelikli direnişlerin olduğunu herkes bi- lir. Şu sonuca varılır mı? O dönem ülkede bir "ayaklanma" veya "iç sa- vaş" yaşandı. Hayır. Düşünce sahipleri bunu demezler-diyemezler. Ne- den? Zira kendileri her direnişte, her alanda 'etkin' değillerdi de ondan! Yani, "ben varsam mücadele var" anlayışının bariz bir örneğidir. Dar grup anlayışının tipik bir sonucudur bu... Ve bunca deneyden sonra, iş- çii sınıfının ve emekçi halkın bunca direnişini (kendiliğinden de olsa) bir yana bırakıp (kendileri olmadığı için) yok saymaları anlaşılır şey değil- dir.

Öbür taraftan da buna paralel ve bu dar grupçu anlayıştan daha teh- likeli ve yanlış olan bir başka anlayış ise, kendisi olmadığı için Gazi ve bağıntılı direnişleri "provokasyon" ürün olarak değerlendiriyor ve bu- radaki devrimci örgütleri de "gürültücü", "provokatörler" olarak değeri- lendirmekte, devletle ve düzenin uşağı bir çok karanlık güçle aynı ko- numda düşmektedir. Aydınlar ve bunlarla aynı konuma düşenler kendi- lerine düzen içinde yer edinme çabası içindedirler. Bu kötü gidişat Devrim ve komünizm güçlerine yönelen bir çizgidedir. Ve bugün reformizm mi-devrim mi? İkileminde reformizmi kutsayan ve düzene güç veren bir yaklaşımın ötesinde iradi bir tercihtir.

Aynı anlayış kamu emekçilerinin Ankara oturma eyleminde de ken- disini gösteriyor. 150 bin kamu emekçisini Ankara'da "piknik" yapma- ya götüren bu anlayışın radikal militan mücadeleyle ihaneti karşısında, devrimci-komünist anlayıştaki kamu emekçileri tarafından teşhir edilip eleştirilince yine aynı paslı ve burjuva silahına başvuruldu. "Provokas- yon, zibidi gruplar, marjinal gruplar, gürültü grupları" vb. vb. adlan- dırılmaları devletten ve aydınlık'ın iğrençe ağzıyla saldırılar başlatıldı. Devrimci dinamiklerin, militan mücadelenin önüne geçmenin onlar açı- sından en iyi yolu buydu. Öbür taraftan amaç bellidir. Kamu emekçile- rinin militan mücadelesi, coşkusu, enerjisi, kararlılığı, bu tür başarısız işi boş hedefsiz ve yarıda kesilen eylemliliklerle YILDIRMAK, içten par- çalamak ve onlara "eylemlerden sonuç alamıyoruz" düşüncesini benim- setme oyunudur. Oyalamadır. Reformist bir hat'a sokup onu boğma yöntemidir. Tipki yıllardır emperyalist ve komprador sermayenin aşı- ÷lık uşağı TÜRK-İŞ'in yaptığı gibi... "Gök kubbenin altında dünyayı dar ederiz onlara" diyerek çok sol bir söylemlerle TÜRK-İŞ'in ikratlarını bil-iyoruz. Şimdi de KÇSKK aynı sahtekarlığı yapıyor. Bazı yöneticiler ka- mu emekçilerini Ankara'da "piknik" e götürüyor. Bu benzerlik tesadüf mü? Kesinlikle değil. Şimdi de hedef şaşırtarak "Demokrasi Platformu"yla daha güçlü eylemler yapacaklarını söylüyor. Yani kamu emek- çilerinin devrimci militan dinamiklerini TÜRK-İŞ, HAK-İŞ, DiSK (Demokra- si Platformu easta bunlardır) vb. sarı-gerici sendikalara teslim etme- ye çalışıyor. Buna kesinlikle izin verilemez. Bugüne kadar kamu emek- çileri kendi güçleri ile bu noktaya geldiler. Bundan sonra da kendi güç- leri ile amaca varacaklar. "Demokrasi Platformu" veya başka güçler desteleyeceklerse işte meydanlar, işte fabrikalar, işte üretimden gelen güçleri... Buyrun göstereyinler, buyrun desteklesinler. Ancak sorunun bu olduğum görmek gerekir. Sinsi ve alçakça planı görmek gerekir. Evet defalarca oynanan oyuna gelmemek gerekir.

Yukarıda anlatılanlarla birlikte ele alınması ve incelenmesi gereken bir örnek ve bir direniş deneyimi daha var. Özellikle tüm, burju hava- da olan küçük burjuvazinin ve reformizmin görmezlikten geldiği bir direniş örneği... Gazi vb. yerlerde "ayaklanma" edebiyatı yapanlar, öbür taraftan devrimcileri "provokatör" olarak niteleyenler bu direnişin olduğunu adlandıranlar da biz de öğrenelim. Sessiz sedasız ve genel bir "haber" biçimindeki ilginin dışında onlar büyük bir "kayıtsızlık"la ge- çirtmeyi tercih ediyorlar. Zira birilerine göre orada, "gürültücü örgüt- ler" i vardır. Diğerlerine göre ise orada "ayaklanma" ya önderlik edenler yoktur. İşte dar grupçuluk, işte reformizm. İşte küçük-burju- vazinin tavrı. Kim ne derse desin, kendini nereye koyarsa koysun "iş- çici", "ayaklanmacı" kesilsin kesilsin. Ortada gerçek var. Bu gerçek ise proletaryanın kendi gücünü, bilincini kullanması ve kazanmasıdır. Dev- letin resmi-sivil faşist canlarının saldırısı, işverenin alçakça saldırısı ve küçük-burjuvaların ayak oyunları, anti propagandaları karşısında ustaca direnen, örgütlenen bir düşünce, maddi güce dönüşerek orta yer- de duruyor. Bunu düşman bile kabul edip, pes etmiş durumdayken bazı dostlarımızın hazmedememesi üzüntü vericidir, aynı zamanda da düşündürücüdür. Bu dostlarımızdan bazıları "ayaklanma" teorileri ile Gazilere olmadık payeler biçerken, deri işçilerinin gerek kapsam, gerek zaman, gerek hedefler ve gerekse nitelik bakımından Gazilerden çok daha farklı ve önemli (sınıfın direk hareketi bakımından) olan bu direnişe burun kıvrıp geçiyor olmalarının nedeni nedir acaba? Öze- likle de karalamaya yönelik çıkışları düşündürücüdür. Bundan vaz- geçmelidirler. Kendilerinden bunu bekliyoruz.

Tuzla Deri işçilerinin militan mücadelesinde; kadından erkeğine, yaşlısından gencine, alevsinden sunnisine, Kürdüden Türküne, Lazına, Çerkesine... kadar hemen tüm işçileri birleştiren, komprador sermayeye ve her türlü faşist saldırılara darbe üstüne darbe indiren gücün bilincine varılması, bundan öğrenilmeli ve bu güç her yönüyle sahiplenilmelidir. Bunu engellemeye çalışan her düşüncü ve davranış ise ezilmeli, yasak haklı tanınmamalıdır.

İşsiz sorunlarından sonradır. Proletaryanın savaşçıları buna hazır- lamalıdır. Sınıf mücadelesi, eğitim, daha üst boyutta örgütlenme ve savaşı boyutlandırmaya hazırlanma zamandır.■

AYDIN CEZAEVİ'NDE

Tutsaklara ve ailelere saldırı

İzmir/Özgür Gelecek- 27 Haziran Salı günü Aydın Merkez Kapalı Cezaevi'ne görüşe giden tutsak ailelerine gardiyan, asker ve polislerce saldırıldı. Tutsaklar ise kendilerine olan saldırıyı ba- rikat kurarak engelledi.

Aydın Cezaevi'nde baştan aşıl- gı tam bir MHP örgütlenmesi içinde olan idareciler tam bir uşak ruhuyla hareket etmektedir. Cezaevinin bir bölümünde terör- le mücadele timlerine bir oda tahsis edilmiş ve askerler için özel birimler yerleştirilmiştir. 42 günlük açlık grevi sonucu alınan haklar gaspedilmiştir. 3 aydır düzenli görüş yapılamamakta, sosyalist basın ve yayınların el- lerine ulaşması engellenmekte- dir.

Tüm bu saldırıların yanında 13 hazirandaki görüşün yarıda

gelerek aileleri dışarı attı. Aileler durumu İHD'ye bildirdiler. Erte- si gün Cumhuriyet Savcılığı'na başvuran aileler ancak 5 dakika görüş izni alabildiler. Görüşe gi- den ailelere tutsaklar "kazan- mak için direnişimizi sürdürce- çeriz. Kazanacağız yahut öle- ceğiz. Bizleri devrim şehidi olarak görün" dediler.

Aileler ise yaptıkları açıklama- da "anneler, babalar, karde- şeler olarak onların devamlı yanında ve destekçisi olacağız. Onlara ne olursa bizlerde o olsun. İlgili mercilere başvuraca- çız." dediler.

Tutsaklara saldırarak ortalığı dağlatan cezaevi idaresi 30 mil- yon'luk hasar tespiti yaparak ha- sara yol açıyor. Ölen tutsaklar ve tutsak ailelerini gösterip mah- kemeye başvurduğu öğrenildi.■

SARI SENDİKACILARIN UZLAŞMACI

Gemiler yakıldı ama

Ankara/İstanbul/İzmir-Özgür Gelecek-Ekonomik demokratik haklarını elde edebilmek için 5 yıldır örgütlü mücadele veren kamu çalışanları, Anayasa taslağının geri çekilmesi, grev ve toplu sözleşme haklarının verilmesi için Ankara'yı işgal ederek taleplerini, biriken öfkelerini haykırdılar. KÇSKK yöneticilerinin uzlaşmacı, teslimiyetçi, yasalci zihniyeti yüzünden 100 bini aşkın kamu emekçisi eylemi tamamlayamadan bitirdiler. Eylemler yurt çapındaki 20 ve 21 Haziran'daki iş bırakma eylemleriyle tamamlanmaya çalışıldı. Ülkenin dört bir yanından gelerek Ankara'yı kuşatan, emekçiler kendilerini devlete teslim eden KÇSKK yöneticilerinin gözaltına alınması karşısında yine de onları savunup "bize 50 bin kişilik cezaevi yapın" diyerek kararlı tavırlar sergilediler.

ANKARA

Coşkulu eylem açılışı

Yurdun dört bir yanından başkente akan 100 bini aşkın kamu çalışanı, 17 Haziran günü saat 11.00'de Hipodrom'da bir araya gelerek Kızılay'a doğru yürüyüşe geçtiler. Kızılay'da 100 bini geçkin yürek, tek yürek haline gelip, haziranın yakıcı güneşini emerek bir serinlik yayıyorlardı tüm ülkeye. Partizan Kamu Emekçileri de aktif olarak eylemdeydiler. KÇSKK, eylemi politikleştirmeden uzaklaştırma zihniyetinin bir ürünü daha sergiliyordu Kızılay Meydanı'nda. Kamu Sendikaları pankartlarının harici hiçbir pankartın açılmayacağı yönünde karar alan ve bazı siyasetlerin pankartlarını emekçileri kıskırtarak indiren KÇSKK, Dev-Yol yanlısı bir pankarta dokunmadı.

Tam bir dayanışma yaşayan emekçiler, o gece beton zemin üzerinde sabahladılar. Aralarında kaynaşmayı sağlamıştı emekçiler. Gece türküler, marşlar söylüyorlardı aralarında ve bir anons duyuldu. "Umut Yayıncılık adına; Partizan dergisi, Özgür Gelecek gazetesi ve Yeni Demokrat Gençlik Dergisi, kamu çalışanlarının haklı mücadelesini destekler" Ertesi gün, destek(!) vermeye gelen Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral'i kamu emekçileri yuhalayarak, konuşmasına

100 binleri aşkın kitleyle Ankara'yı dolduran kamu çalışanları "Gemileri Yaktık Geri Dönüş Yok!" sloganıyla düzene karşı kararlılığını dile getirirken, kaşarlanmış bürokrat sendikal önderliğin uzlaşması tavrı sonucu gemileri yakmalarına rağmen geri döndüler.

izin vermediler ve bir slogan yankılandı kulaklarında Meral'in ve KÇSKK yöneticilerinin: "Kahrolsun Sendika Ağaları". Ayrıca tüm Ankara'yı sarsan "Devlet Güdümü Sendikaya Hayır!", "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız!", "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!" sloganları.

Başlangıçta, eylemin talepler kabul edilene kadar devam edeceğini ve hiçbir bakanla değil, başbakanla, görüşeceklerini söyleyen KÇSKK yöneticileri, başbakan yardımcısı Hikmet Çetin'le görüştüktan sonra gerçek teslimiyetçi yüzünü gösterdi ve eylemin bitirilmesine karar verdi. Çetin'in bir parti genel başkanı sıfatıyla katıldığı görüşmeden bir sonuç alamayan sendika ağaları geri dönme kararı verdiler. Ancak Kızılay Meydanı'ndaki kitleye bunu açıkladıklarında yuhlandılar, pet şişe ve pankart sopalalarının hücumuna uğradılar. Kitlenin "Gemileri Yaktık, Geri Dönüş Yok!", "Kahrolsun Sendika Ağaları!" sloganları karşısında bu sefer "geri dönecek bile olsak onurumuzla döneceğiz" safsataları yapmaya başladılar.

Bu arada kayıp ailelerinden oluşan 100 kişilik bir grup da eyleme gelerek destek verdi. "Yargısız İnfazlara Son!", "Kayıplar Bulunsun, Hesap Sorulsun!" sloganları atan kayıp yakınları, kamu emekçilerini kayıplara karşı mücadeleye destek vermeye çağırdılar.

Sendikacılar gözaltında

Kamu çalışanlarının, ekonomik-demokratik haklarını elde edebilmek için Ankara'da 100 bin kişiyle gerçekleştirdikleri oturma eyleminden sonra aldıkları bir kararla yurt genelinde 20 ve 21 Haziran'da iş bırakacaklardı. Bu arada KÇSKK yöneticilerinin de 19 Haziran'da gözaltına alınmasıyla beraber süresiz iş bırakma tartışması yaşandı. KÇSKK Ankara Şubeler Platformu'nun, iş bırakma eylemiyle ilgili toplantısına gelen Dernekler Masası Polisleri; Eğitim-Sen Genel Başkanı ve KÇSKK dönem sözcüsü Yıldırım Kaya, Tüm Bel-Sen Ankara Şube Başkanı Hasan Hayır, Kültür-Sen Ankara Şube Başkanı İzzet Polat Ararat, Yapı-Yol-Sen Genel Başkanı Cengiz Faydalı, ve Eğitim-Sen Ankara 1 No'lu Şube Başkanı Alper Öztürk'ü Kızılay eylemi hakkında "ifadelerine başvurmak üzere" gözaltına aldı. Gözaltıyı protesto eden kamu çalışanları sendikaları genel başkanları Ankara'ya giderek Eğitim-Sen Genel Merkezi'nde basın açıklamaları yaptılar. Sendikacılar ertesi gün saat 18.00'de serbest bırakıldı.

Üretimden gelen güç kullanıldı, yurdun dört bir yanında iş bırakıldı, alanlar zapt edildi. Coşkulu başlayan ve başarıyla devam eden Kızılay Meyda-

nı'ndaki oturma eyleminin daha sonra KÇSKK'nın uzlaşmacı, pasifist tutumlarından dolayı başarısızlığa uğramasının ardından, tüm yurttaki, 20 ve 21 Haziran tarihlerinde iki günlük iş bırakıldı. Sendika başkanlarının gözaltına alınması da iş bırakma gereğinin bir nedeni oldu. Eylemler tüm yurttaki bayram havası gibi halaylarla, sloganlarla yaşandı. Katılım yükseldi, kimi yerlerde yüzde 100'leri buluyordu.

İSTANBUL

20 Haziran; Ankara'da sendika başkanlarının gözaltına alınmalarını protesto etmek ve iş bırakma eylemine destek olmak amacıyla yaklaşık 500 Eğitim-Sen'li kamu emekçisi Kadıköy meydanında oturma eylemine başladılar.

Kızılay Meydanı'na göre gerek katılımın gerekse coşkunun sönük olduğu eylem, birçok olumsuzlukları da beraberinde taşıyordu.

Çeşitli sendikalardan katılımlarla akşam orada kalınarak, Kadıköy Meydanı 21 Haziran'daki iş bırakmaya hazırlanıyordu. 20 Haziranda Tüm Sağlık-Sen, Tüm Maliye-Sen, Enerji-Sen, BTS, Eğitim-Sen (tatilde oldukları için zorunlu iş bırakıldı.) Tüm Bel-Sen, Tüm Haber-Sen iş bıraktı.

21 Haziran; İş bırakma eyleminin 2. gününde kamu hizmetleri felç oldu. Sabah saatlerinden itibaren işyerlerinden çıkan yaklaşık 2 bin kamu emekçisi

saat 13.00'de Sultanahmet'te buluştular. Aksaray'dan itibaren yürüyüşe geçen Tüm Sağlık-Sen Aksaray Şubesi'nden sağlıkçılar yol boyunca polis tarafından yer yer engellendi. Sultanahmet'te okunan basın açıklamasından sonra Kadıköy'deki oturma eylemine katılmak üzere Eminönü'ne yürüyüşe geçtiler. Yol boyunca sık sık "Birlik Mücadele Zafer!", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak!", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Toplusözleşme Hakkımız, Grev Silahımız!" sloganlarıyla vapurlarla Anadolu yakasına geçildi. Buradaki kamu emekçileriyle buluşan kitle Kadıköy Meydanı'na yürüyüşe geçti. Gerek katılımın, gerekse coşkunun sönük olduğu eylem birçok olumsuzlukları da beraberinde taşıyordu. Şubeler platformunun kararı uyarınca (ki araştırıldığında böyle bir kararın olmadığı öğrenildi.) alana sendika pankartları dışında pankart (DKÖ, basın, siyasi parti) alınmayacaktı. Bunun üzerine Partizan dergisi ve SİP pankartları alana sokulmadı. "Komite"den insanlar tarafından tartaklanma yaşandı. Bunun üzerine bu olayı protesto eden Partizan Dergisi çalışanı ve okurları, Partizan Kamu Emekçileri ve kitleden insanlar "Sosyalist Basın Susturulamaz!" sloganı atarak olayı protesto etti. Daha sonra kürsüye çıkan Tüm Sağlık-Sen Aksaray Şube Sekreteri Mehtap Gündoğan bir haftalık eylem süresince yalnızca sosyalist basının kamu emekçilerinin yanında olduğunu belirterek, bu tutumun yanlış olduğunu vurguladı.

Eylem akşam saatlerinde şubeler platformunun kararıyla noktalandı. Eyleme devam etmek üzere BTS'nin Haydarpaşa Garı'nda rayların üzerine yatarak başlattığı eyleme gidildi. Yaklaşık 10 bin kişilik kitle Haydarpaşa Garı'nı doldurdu.

Kamu çalışanlarının eylemlerine aynı zamanda İstanbul İşçi Sendikaları Platformu'nun kararı uyarınca; her türlü eylemde sınıf tavrını gösteren Tuzla Deri işçileri ve Yol-İş, Haber-İş, Tüm-Tis de iş bırakarak destek verdiler.

ANKARA

20 Haziranda iş bırakma eylemleri yoğun olarak Vergi Daireleri, SSK, Çocuk Esirgeme Kurumu işyerlerinde gerçekleştirilen Sakarya Caddesi'nde de

CAVRI NEDENİYLE geri dönüldü

miting yapıldı.

Ulus, Kızılbey, Doğanbey ve Mithatpaşa vergi daireleri, SSK Dışkapı Hastanesi ile Sosyal Hizmetler Çocuk Esirgeme Kurumu'nda çalışan memurlar, işyeri girişlerine "Bu işyerinde grev var" yazılı pankartlar asarak, davul zurna eşliğinde halaylar çektiler. KÇS "Ankara Şubeler Platformu Kararı" uyarınca Sakarya Caddesi'ni işgal eden 5 bin kamu çalışanı da sık sık "Baskılar Bizi Yıldırılmaz,

yaklaşık 500 kamu çalışanı KÇS İzmir Şubeler Platformu'nun çağrısı üzerine toplanarak bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamayı okuyan KÇSKK dönem sözcüsü Ali Murathan, sendikal haklar ve gözetiminde kayıplara karşı dayanışma çağrısında bulunarak 21 haziranda üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını vurguladı. Saat 19.00'a kadar aynı yerde oturma eylemi yapan kamu emekçileri sık sık "Faşizme

ye-Sen'in kokartlarını dağıttığı gerekçesiyle, sendikanın Konak Vergi Dairesi Temsilcisi olan Bahattin Ünlü sürgün edildi.

DİĞER İLLERDE İŞ BIRAKMALAR

Bursa'da 21 haziran günü saat 10.00'da Stadyum önünde toplanan 3 bin kamu çalışanı DYP il binasına yürüyüp oturma eylemi gerçekleştirdiler. Sloganlarını haykıran kamu

Ankara'daki eylemliliğe katılımın ve coşkunluğuna karşın İstanbul'da gerçekleştirilen eylem hem katılım, hem de coşku olarak sönük geçti.

Başkanlar Serbest Bırakıl-sın", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganları atıldılar. Daha sonra Ankara Adliyesi'ne yürüten memurlar binanın önünde oturma eylemine başladılar.

Ertesi gün ise, özellikle Tüm Bel-Sen'in örgütlü olduğu belediyelerde yoğun olarak iş bırakıldı. Çankaya Belediyesi'nde katılım oranı yüzde yüz olarak gerçekleşti. Tüm Sağlık-Sen de iki merkez seçerek iş bıraktı ve yaptıkları basın açıklamasının ardından Sakarya Caddesi'ne yürüdüler. Eylemlerine Tüm Maliye-Sen vergi dairelerinde, Ener-Sen DSİ'de, Yapı Yol-Sen Karayolları Genel Müdürlüğü önünde toplanarak, Eğitim-Sen dışardan bitirme sınavlarına girmeyerek katıldılar. Eylemlere katılım ve coşku yüksekti.

İZMİR

20 haziran günü saat 12.30'da Konak Meydanı'nda

Karşı Omuz Omuza!", "Teslimiyet Yok, Direniş Var!", "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır!" sloganlarını haykırdılar.

Ertesi gün Konak Belediyesi önünde toplanan bir çok sendikaya üye yaklaşık 3 bin kamu emekçisi saat 16.00'da polislin yoğunluğuna rağmen alkışlarla eylemlerine başladılar. Eylem nedeniyle İzmir'de tüm hizmetler felce uğradı. Hastanelerde sadece acil servis çalıştı. PTT ve bankalarda işlemler durdu. Sık sık "Yaşasın Kızılay Direnişimiz!", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz!", "Emekçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız!" sloganları atan kitleye polis müdahale etmedi. Eylemleri sendikal olmayanlar da destekledi. Eylemi izlemek üzere polislin belirlediği noktadan alana girmeye çalışan muhabirimiz tartaklanarak gözetim altına alındı. Muhabirimiz kamu çalışanlarının eyleminin bitmesinden sonra serbest bırakıldı.

21 haziran günü Konak Meydanı'ndaki eylemde Tüm Mali-

emekçileri saat 18.00'e kadar sürdürürken PTT emekçileri polislin engeli nedeniyle katılmadılar. İzmit'te ise Büyükşehir ve Saraybahçe belediyeleri, SSK hastaneleri, maliye, vergi daireleri, TEK ve PTT'de yüksek katılımı iş bırakıldı. 21 haziran günü sloganlarla çocuk parkına yürüyen 2 bin 500 kamu çalışanı bir basın açıklaması okudu. Ertesi gün ise DYP önüne siyah çelenk bırakılarak oturma eylemi yaptılar.

Adana'da; Ener-Sen, Tüm Maliye-Sen, Emek-Sen, Tüm Sosyal-Sen, BTS'nin tam katılımı olmasına rağmen coşkusuz geçti. Tüm Sağlık-Sen iş yavaşlatırken, Tüm Bel-Sen ve Tüm Haber-Sen eylemlere katılmadı. Lüleburgaz'da ise 21 haziran'da Eğitim-Sen, Tüm Haber-Sen, Enerji-Sen ve Yapı Yol-Sen'den yaklaşık 350 emekçi sloganlarla öğretmenevinden postaneye kadar yürüyüp bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamanın ardından halaylar çekildi. ■

Özgürce

Bulut Çiçek

Hangi demokrasi, kimin demokrasisi

TC kuruluşundan beri bir demokrasi kavgasıdır gidiyor. Halkın düzenden hoşnutsuzluğunun yükseldiği ve düzenin tıkanıklığının su yüzüne çıktığı her süreçte bir demokrasi tartışmasıdır alır başını gider.

Bu tartışmaların periyodunun neredeyse 3-4 aya düşmesi bile bazılarımızı uyandırmıyor; hala ülkede faşizmin hüküm sürdüğü gerçeğini kabul etmiyorlar.

Egemen sınıf sözcülerinin, faşizmi gizlemek için, "az çok demokrasi var" ya da "giderek demokratikleşiyoruz" söylemlerinin nedenini anlayabiliyoruz. Onların görevi zaten bu! 70 yıldır tek partili çok partili; salt çoğunluk-nispi temsil, bir baraj-iki baraj vb.. yöntemlerle halka demokrasicilik oynuyorlar. Tek başlılık çok başlılık, anayasaların asker mi-sivil mi olacağı, partiler anlaşılabilir mi-anlaşmadılar mı gelgitleri, hepsi, ama hepsi demokrasicilik oyunundan başka bir şey değil.

Anayasa değişse ne olur? Önemli olan, anayasayı askerlerin mi-sivililerin mi yaptığı değildir, onun içeriğidir, sınıf temelidir. Zira demokrasi de, diktatörlükte toplumsal sınıflardan birilerini kapsar. Demokrasi kimin için vardır, diktatörlük kimin için vardır, sornu budur. Ve bu sorunun yanıtı kesinlikle anayasanın askerler ya da siviller tarafından yapıldığıyla ilgili değil, hangi sınıfların çıkarına yapıldığıdır. Bugün bunun yanıtı da açıktır. TC devletinin kuruluşundan beri düzen, komprador kapitalistlere, feodallere ve emperyalizme demokrasi sunmuştur. Çeşitli milliyetlere ve dini inançlara sahip emekçilere ise sunduğu şey, diktatörlüktür! Zaman zaman zulmün dozu azalsa da koyu bir faşizm halkımızın yaşam gerçeği olmuştur.

Bu gerçeklik içinde, Genelkurmay İkinci Başkanı Ahmet Çörekçi'nin, Terörle Mücadele Yasası'nın 8. maddesinin kaldırılmasını istemediklerini açıklaması (bu açıklamanın ne anlama geldiğini bilmediğini söyleyecek kim senin bir adi sahtekar olduğu açıktır) hiç de anlamlı değildir. Sadece, demokrasicilik oyununun kurallarının dışına çıkarak deşifreyonda bulunduğu söylenebilir.

Demirel için bu da anlaşılırdır. Açıklanabilir deldir del "Asker de devletin kurumudur, görüşlerini sorarım" diyen Demirel bu açıklamasıyla ancak saf insanları aldatabilir. Bu tarz aldatma çabası, herşey yerli yerindeymiş de, asker de sadece görüşünü açıklıyormuş havası yayarak saf halkı aldatıyor.

Cem Boyner gibileri ise, sözde yapılan bu demokrasi dışı harekete karşı çıkarken, sanki yerli yerine oturmuş demokrasi zedeleniyormuş gibi bir hava yayarak saf halkı, karışit(?) taraftan aldatıyor.

Ortadan yaklaşan Altan Öymen ise, bu iki tür komploktir, kurtulalım, gerçeğimiz budur diyerek, demokrasie yeni bir katkı sunuyor.

Oysa, apaçık bir gerçek varki, o da, ülkede demokrasinin olmadığıdır! Yapılanlar ise demokrasiciliktir! Savunarak ya da karşı çıkarak, ya da eksikleri giderelim, illa bir uçta olmayalım diyenlerin yaptıkları da budur!

Demokrasi nedir? Kimin demokrasisi?

İki karşıt sınıf ve müttefikleri içinde, demokrasi aldatmacasına karşı dururken; sömürünün, zulmün insan hakları ihlallerinin ortadan kalktığı; emeğini/emek gücünü harcayan insanların, yani üretkenlerin yönettiği ve bu yönetimle her türlü sınıf, cins ve ulusal ayrımlara dayalı eşitsizliklerin olmadığı bir kolektif kardeşlik toplumuna evrilen bir sürecin başlangıcı olacak Halk Demokrasisini alternatif olarak öne çıkartmalıyız.

Ve açıkça ilan etmeliyiz ki; Halk Demokrasisi'nde emperyalistlere, onların uşağı kompradorlara ve feodallere; bunların eski düzenini geri getirmek isteyen halk düşmanlarına demokrasi değil, diktatörlük uygulanacaktır. Çeşitli milliyetlerden ve çeşitli dini (mezhepsel) inanışlardan emekçilerle gerçek demokrasi!

Toplumun çoğunluğunu oluşturan ve yaşamı yaratan emekçilerin her türlü haklarını, en başta da iktidar hakkını kullandığı bir yönetimdir demokrasi. Biz böyle bir demokrasi istiyoruz. Faşizmin çeşitli kesimlerinin demokrasicilik oyununu bozarken, savunacağımız alternatifimiz bu olacaktır! ■

Deri işçileri; direnişten zafere

Kartal/Özgür Gelecek- Direnişleri 7 aydır devam eden Cihangir Deri ve Kopuzlar Deri işçilerinin direnişleri zaferle sonuçlandı. Sıra şimdi toplu sözleşme görüşmelerinin sonuçlanmasında. Deri patronları daha önceleri direnişe katılmış işçileri çalıştırmazken, deri sanayiinde şimdi bunun tersi geçerli.

Aylardır patronların, jandarmaların saldırılarına göğüs geren ve bu saldırıların kararlı direnişleriyle yanıtlayan işçilerin en son çadırları yakılmış ve gözaltına alınmışlardı. Had safhaya varan saldırılar karşısında deri işçileri 19 Haziran günü bir bütün olarak iş bıraktılar. Aynı gün direniş çadırları yeniden yapıldı. 20 Haziran günü Cihangir Deri Fabrikası'nın önünde Deri-İş genel başkanı Yener Kaya, DMP, çeşitli sendika temsilcileri ve Aydınli esnafında katılımıyla kitlesel bir basın açıklaması yapıldı. Jandarma ablukası altındaki deri sanayiinde jandarmanın, katılımı engelleme çalışmaları kar etmedi. İşçiler barikatları yararak Cihangir'in önünde toplandılar. burada bir konuşma yapan Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi Başkanı **Musa Servi**; sadece yasal haklarını kullandıkları için yıllardır çeşitli baskılara maruz kaldıklarını, ancak, 18 Hazirandaki saldırının farklı olduğunu ve bu saldırıyla patronların kendilerine resmen savaş açtığını belirterek, "Jandarma ablukası kalkmadan, atılan işçiler geri alınmadan ve tıkanan TIS (toplu iş sözleşmelerinin) önü açılmadan üretimden gelen gücümüzü kullanarak işbaşı yapmayacağız" dedi.

"Birlik, Mücadele, Zafer!", "İşçinin Katili Patron Ağa Devleti!", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz!", "Gelecek Ellerimizdedir!", "Tuzla Faşizme Mezar Olacak!" şeklindeki sloganların atıldığı basın açıklamasında **Yener Kaya** da bir konuşma yaptı. Aydınli esnafı adına konuşan bir esnaf, deri işçilerinin haklı mücadelesini desteklediklerini, saldırılara karşı sessiz kalmayacaklarını söyledi.

AYDINLI ESNAFI KEPENK KAPATTI

Aynı gün deri işçilerinin haklı mücadelesini desteklemek amacıyla Aydınli Köyü esnafı da yarım gün kepenk kapattı. Jandarma esnaflara zorla kepenk açtırmak istedi ama başarılı olamadı. Öte yandan Tuzla Kaymakamı Deri-İş Şube Başkanı **Musa Servi**'yi çağırarak, esnafın tehdit edildiğini ve zorla kepenk kapattığını iddia etti. Oysa kendileriyle görüştüğümüz esnaflar kepenklerini kendi iradeleriyle kapattıklarını, deri işçilerinin uğradığı saldırıya sessiz kalmayacaklarını, aylardır devam eden direnişleri desteklediklerini; işçilerin atılmasının ve saldırıya uğramasının haklı bir yanı olmadığını söylediler.

BAYRAM MERAL'İN ZİYARETİ VE ATILIM OKURLARININ DERİ İŞÇİLERİNE SALDIRISI

Türk-İş Genel Başkanı **Bayram Meral** ve çeşitli işçi sendikaları temsilcileri 22 Haziran günü deri işçilerini ziyaret ettiler.

Cihangir Deri fabrikası önünde toplanan işçilere hitaben konuşan Meral, konfederasyon olarak deri işçilerinin haklı mücadelesine sonuna kadar sahip çıkacaklarını söylerken, **Musa Servi**'de, Meral'in bu sözlerinin takipçisi olacaklarını belirtti.

Bayram Meral'in konuşması esnasında, Deri-İş Tuzla Şubesi'nin almış olduğu ve kendilerinin onayladığı kararları çiğneyen bir grup **Atılım** okurunun disiplin tanımamazlığı "Birlik, mücadele, zafer!", "Gelecek ellerimizdedir!" sloganlarıyla safdışı bırakıldı. Atılım

▼ İşlerinden atılan Cihangir Deri ve Kopuzlar Deri işçileri 7 aydır kararlı bir şekilde sürdürdükleri direniş sonucu patronları dize getirerek işlerini geri aldılar. ancak şimdi, patronlar TIS görüşmelerinde uzlaşma sağlanamadığından tüm Organize Deri Sanayii'ndeki işçiler 12 temmuzdan itibaren greve çıkacaklar.

okurlarının geçmişten gelen, Tuzla Deri Sanayiindeki mücadeleyi sahiplenmeye hazımsızlıkları kendini bir kez daha ortaya koydu. Sınıf sendikacılığı perspektifiyle hareket eden sendikancı ve deri işçilerinin uzun bir mücadele sonucu bu noktaya gelen gücünü bir anda sahiplenme adına saldırganlaşan Atılım okurlarına gerekli yanıtı yine deri işçileri verdi. Ve onları yalnız bıraktı.

Deri-İş Genel Başkanı **Yener Kaya** ve Şube Başkanı **Musa Servi**'nin konuşmalarından sonra topluca direnişteki Kopuzlar işçileri ziyaret edildi.

Aynı saatlerde deri patronları görüşme çağırısı yaptılar. Yapılan görüşmeler sonucunda deri sanayiindeki jandarma ablukası kaldırıldı.

Direnişlerin ustası olan deri işçileri Partizan dostlarının her türlü desteğinden, direnişleri boyunca yalnız kalmadı.

DİRENIŞTEN ZAFERE

Aylarca direniş çadırlarında tekrar işe dönmeyi bekleyen deri işçileri, kimi gün sevinçler, kimi gün üzüldüler. Yağmur, kış, boran demeden kararlı bir şekilde beklediler. Bazen coplandılar, bazen gözaltına alındılar, dişe diş bir mücadele verdiler. Tabiki onların partizan dostları onları yalnız bırakmadılar. Sık sık maddi ve manevi destek sundular. Birlikte mücadele ettiler. Ve bir yandan bir kavganın durağına vardılar. Şimdi yeniden işbaşı yapacaklar ama mücadele

bitmeyecek. Bunu kendileride biliyor. Ancak içlerinde bir burukluk var. 7 aydır geceli gündüzlü birlikte direnen işçiler değişik değişik fabrikalarda işbaşı yapacaklar. Ayrılığın hüznü çökmüş yüzlerine. Ama "Cihangir Deri fabrikası açılır açılmaz biz yine buradayız" diyorlar.

22 Haziran günü Türk-İş Genel Başkanı **Bayram Meral**'inde katıldığı toplantıda patronlar deri işçilerine boyun eğmek zorunda kaldılar. Çünkü Deri-İş Tuzla Şubesi; atılan işçiler geri alınmaya, TIS görüşmeleri sonuçlanıncaya ve Jandarma ablukası kalkıncaya kadar süresiz iş bırakma eylemi kararı almıştı. Ve bu istemler kabul edilinceye kadar işbaşı yapılmayacaktı. Patronların görüşme talebi üzerine Deri Sanayiinde 3 bin işçinin bir haftadır sürdürdüğü direniş sona erdi. Ancak TIS görüşmelerinde anlaşmaya varılmadı. Bunun üzerine 30 Haziran cuma günü işçiler 2 saat iş bıraktı. Deri sanayiinde yürüyüş yapan işçilere hitaben bir konuşma yapan **Musa Servi**, işverenleri son kez uyardıklarını, TIS görüşmelerinin sonuçsuz kalması halinde 5 Temmuz'da greve çıkacaklarını söyledi.

Direnişin simgesi haline gelen deri işçileri grev için gün sayıyorlar. Yaklaşık dört aydır devam eden, çoğu zaman tıkanan TIS görüşmeleri 5 temmuza kadar sonuçlanmazsa, panolara grev kararı asılacak ve deri sanayiinde bu kez grev yaşanacak. İşçiler greve zaten yabancı değiller. Saldırılarına karşı üretimden gelen güçlerini kullanarak günlerce iş bırakıyorlardı.

Grev için yasal sürenin dolmasına birkaç gün kala deri patronları yeniden görüşme talebinde bulundular. 5 temmuzda patronlarla yapılan TIS görüşmelerinde bir sonuç alınamamasından dolayı Tuzla Organize Deri Sanayii'ndeki tüm fabrikalara grev kararı asıldı. Deri işçileri 12 temmuzdan sonra haklarını alana kadar tüm organize sanayiinde üretimi durduracaklar.

KAMUOYUNA

Zorunlu bir açıklama

Atlım Gazetesi'nin 24 Haziran-1 Temmuz 1995 tarihli 37. sayısında yayınlanan bir haberle ilgili Tuzla Deri Sanayiindeki gelişmelerle ilgili açıklama zorunluluğu doğmuştur.

Haberde Türk-İş Genel Başkanı **Bayram Meral**'in Tuzla Deri işçilerini ziyareti sırasında Demokratik Mücadele Platformu mensuplarının Partizan okurları tarafından saldırıya uğradığı yazılmaktadır. Bu haber tamamen gerçek dışıdır.

Biz Tuzla'da 1992 Nisan ayından beri örgütlenmek ve hakkımızı elde etmek için direniyoruz. 3 yıldan bu yana direnişsiz günümüz geçmedi. Ülkede yaşanan anti demokratik uygulamalara karşı sessiz kalmayarak sınıf tavrımızı eylemlerimizle koymuşuz, kimin sınıf dostu ve kimin sınıf düşmanı olduğu pratik mücadele içerisinde görülmüştür. 92 Nisanında, sıfırdan başlayan örgütlenme çalışmalarımız şu anda '95' işyerinde 2500 üyeye ulaşmıştır. Her türlü saldırıya karşı üretimden gelen gücümüzü kullanarak cevap vermişizdir. Bu tavrımız ve kararlılığımız sermayeye korku salmıştır. Direnişlerimizi kırmak için defalarca çadırla bulunan işçilere saldırılmış, gözaltına alınmıştır. Bu saldırılar karşısında deri işçileri tavır koymasını bilmiş, saldırılar her defasında geri püskürtülmüştür. 18.6.1995 tarihinde yeni bir saldırı daha tezgahlanmıştır. I.S.T. Jandarma Alay Komutanı denetiminde 700 asker, çadırda bulunan işçilere saldırmış, çadırlar yıktırılarak, 7 kamyon mal jandarma denetiminde çıkarılarak, eylemimizi kırmak istemişlerdir. Bunun karşısında, deri işçileri karşı koymasını bilmiş, direniş geleneğini yok etmek isteyen sermayeye karşı, şu talepler doğrultusunda süresiz iş bırakmıştır.

- 1-Askeri ablukanın geri çekilmesi
- 2-Atılan işçilerin geri alınması
- 3-Tıkanan toplu iş sözleşmesinin sonuçlanması için iş verenlerin masaya oturması

Türk-İş Genel Başkanı **Bayram Meral**'in bölgemizi ziyaret edeceği haberi duyulması üzerine, yapılan temsilciler toplantımızda eylemimizin özgün durumunu değerlendirerek, taleplerimizi içerecek sloganların dışında slogan atılmaması, sendikamızın pankartları dışında pankart açılmaması temsilciler oy birliğiyle karar almışlardır. **Bayram Meral**'in bölgemizi ziyareti sırasında **Atılım** okurları bu disiplini bozarak, siyasi kumazlık yapmaları üzerine, görevli arkadaşlar tarafından defalarca uyarılmalarına rağmen, tavırlarından vazgeçmemesi deri işçilerinin tepkilerine neden olmuştur. Eylem alanında yalnızlaştırılmıştır. Eylemin değerlendirilmesini yapmak üzere sendika şubesinde yapılan temsilciler toplantısında yöneticiler tarafından defalarca, bunun bir temsilci toplantısı olduğu, her toplantının belirli bir disiplin temelinde yürütülmesi gerektiğinin anlatılması ve toplantıdan çıkmalarını defalarca söylememize rağmen sandalye atarak kavga ortamını yaratmışlardır. Bu ortamı yaratan anlayışı deri işçileri nefretle kınamışlardır. Bu yapılanların buradaki mücadeleyi desteklemek değil, işverenlerin ekmeğine yağ sürülmeye yaradığı belirtilmiştir. **Atılım** gazetesinde Partizan okurlarının kendilerine saldırıldığı şeklindeki haber gerçek dışıdır. Tüm devrimci, demokratların görevi; sürdürülmekte olan direnişleri başarıya ulaştırmak için desteklemektir. Direnişte olan işçilere jilet atarak yaralamak ve sınıfın birliğini bozacak şekilde tavırlar içerisinde girmek değildir.

"Yaşasın Tuzla Direnişimiz!"

"Birlik, Mücadele, Zafer"

"Gelecek Ellerimizdedir"

Tuzla Deri-İş Şube Başkanı
Musa SERVİ

■ DİRENİŞTEKİ EMINÖNÜ İŞÇİLERİNE

Bosnalı sendikacılardan ziyaret

İstanbul/Özgür Gelecek-DISK Genel Başkanı Rıdvan Budak'ın davetlisi olarak Türkiye'ye gelen Bosna Hersek Bağımsız Sendikacılar Birliği Meclis Başkanı **Süleyman Hrle** ve Meclis üyesi **Uzeir Dzuber** 2 aydır onurlu bir direniş sürdüren Eminönü işçilerini ziyaret etti.

Süleyman Hrle işçilere hitaben yaptığı konuşmasında kendi halkının 2 yıldır ekmek ve özgürlük kavgası verdiğini, bağımsızlık mücadelesi için güreştiklerini ve sonunda zafer olduğuna inandıklarını, dile getirerek ekmek ve gelecek mücadelesi veren işçilerin de kazanana kadar güreşmesinin gerektiğini söyledi. Konuşması sık sık "**Yaşasın Halkların Kardeşliği**" sloganıyla kesilen Hrle, ülkesinin içinde bulunduğu savaştan dolayı çok büyük acılar çektiğini bu savaşın kışa kadar bitmediği takdirde 250 bin kişinin açlıktan ve susuzluktan öleceği, bu yüzden duyarlı Türk demokrat, işçi ve sendikacıları bu ulusal bağımsızlık mücadelesi veren Bosna halkına destek vermesini istedi.

DISK Genel Başkanı Rıdvan Budak ise konuşmasında hükümet ortağı sosyal demokrat geçinen CHP milletvekillerine ateş püskürdü. **Budak** konuşmasında "**İşçi, emekçi, köylü bizim tabanımızdır diye iktidara geldiler ama 2 aydır tekrar işe girebilme mücadelesi veren Eminönü işçilerini ziyaret etmediler.**

Rıdvan Budak ve Bosna-Hersekli sendikacılar direnişteki Eminönü işçileriyle

'96 seçimleri işçi haklarını gaspedenlerden hesap sorma günüdür, onlar bu ülkenin sefasını sürerken, cefasını çekmekte işçiye, memura, köylüye düşüyor. Seçimlerde oylarımızla sizler gibi ben de onlardan hesap soracağım" sözlerine yer verdi. **Budak** Bosna-Hersek'ten gelen sendikacılarla ilgili olarak ta şunları söyledi: "**Onlar kesinlikle, şeriatçı, gerici, yobaz bir devletin**

mücadelesini vermiyorlar. Onlar onurlu bağımsız bir halk mücadelesi için savaşıyorlar; inançlarına ve törelere göre yaşamak istiyorlar. Burada sendikalara düşen görev; insan sevgisinden, ve halkların bağımsızlığı teorilerinden yola çıkarak bu insanlara destek çıkmak gerekliliği aksi taktirde bu soykırımın diğer etnik halklara uygulanacaktır."■

Dolaysızca

Ferhat Ali

İKTİSADİ KÖLELEŞTİRMEDE YENİ HALKA: Gümrük Birliği

Küreselleşme, gümrük birliği, özelleştirme...
Yan yana sıraladım bunları. Bir zincirin halkaları gibi, birbirleriyle köklü ilişkileri bakımından böylesine yan yana koydum bu üç güncel kelimeyi.

Küreselleşme, yerkürenin küçülmesi ve bir bakıma köyleşmesidir. Üretken sermayenin artan oranda yoğunlaşarak uluslararasılaşması ve ticari sermayenin dolaşımı açısından dünyanın ufalmasıdır küreselleşme. Gümrük birliği, küreselleşmeyle karşıt unsurları içinde barındırıyor olmasına karşın, küreselleşmeye ulaşmanın eşiği; özelleştirme ise, küreselleşen dünyanın "olmazsa olmaz" dayanağıdır.

Şimdilerde, Türkiye, gümrük birliği merdiveninin en alt basamağında yer almak için uluslararası sermayenin eteğine umutsuzca sarılmış bulunuyor. Bunun için özelleştirmede köleşerek, "son sosyalist devleti yıkıyor" dünya güzeli kadın başbakanımız. Çünkü, biliyor ki, gümrük birliğine uzanan yol, "son sosyalist devleti" yıkmaktan geçer. Ne de olsa özelleştirme, küreselleşen dünyayla bütünleşmenin ve gümrük birliği vizesi alınmaz kaçınılmaz koşuludur.

Küreselleşme, tek bir dünya pazarı, gümrük birliği ise, bu pazarla bütünleşmenin temel bir basamağıdır.

Peki dünya pazarına kim egemen?

Tekelci sermaye.

Kimin hizmetinde bu tekelci sermaye?

Uluslararası burjuvazinin. Yani, beylik söylemle emperyalizmin. Dünyayı iki büyük savaşa sokan, halkların can düşmanı, ilhakçı, gerici ve de fevkalade kanemici emperyalizmin. Emperyalizm kanemici ve asla sömürüye doymaz. Her iki emperyalist savaşın çıkış nedeni de bu doymak bilmez talan ve sömür parkurunda fena haldeki emperyalist it dalaşından ve dünyayı iktisadi ve siyasi köleleştirme arzusundan değil miydi?

Ve dünya paylaşıldı. Dünyanın sermayece köleleştirilmesi emperyalizm çağında son sınırına vardırdı. Şimdilerde ise, iktisadi yönden ilhak edilen dünya, yani prangaya vurularak ekonomik açıdan sömürgeleştirilen dünya, Asya-Pasifik'de Japonya önderliğinde, Kuzey Amerika'da ABD önderliğinde, Avrupa'da Almanya ve Fransa önderliğinde oluşturulan ekonomik ve ticari birliklerle iktisadi köleleştirmede daha yoğun, daha köklü ve daha fena bir mecraya sokuluyor. Bu, köleleştirmede yeni mecradır.

Köleleştirilen dünya ezilenlerin, mazlumların dünyasıdır. Dünyanın ezen-ezilen diye ikiye bölünmesi emperyalizmin özünü teşkil ettiğine göre, köleleştirilen dünya, ezilenlerin dünyasıdır.

Şimdilerde ekonomik ve ticari birliklerle kurulan ağ köleleştirme ağıdır; "çevreyi" "merkeze" daha çok entegre etme, bütünleştirmedir. Yinelemek gerekirse, bu, iktisadi köleleştirmede yeni bir halka, iktisadi sömürgeleştirmede yeni bir mecradır.

Kimi ilerici ve devrimci geçinenlerimizin Fortunatus'un hazinesini bulmuş gibi, gümrük birliğinin üzerine balıklama atlamaları ve övgüler dizmeleri bir yana, bu birlikle, ülkemiz, şimdiye dek görülmemiş iktisadi bir kıskacın içine alınacak ve bir başka yazımda söz konusu edeceğim gibi, sermaye-ulusal devlet kutuplaşması kapıya dayanmakta gecikmeyecektir.

Gelişme düzeyleri ve ritimleri az çok eşit olan kuvvetler arasında, benzer yapısal özellikler taşıyan bu güçler arasında yapılan ekonomik ve ticari birlikler ya da somut adıyla gümrük birlikleri bu güçlere karşılıklı yararlar getirir; ancak, Türkiye gibi, gelişme düzeyi Batı Avrupa devletlerinin çok çok altında olan bir ülke sözkonusuysa, bu birlik'in getireceği zarar yarıdan muazzam ölçüde fazladır. Bu konuda Portekiz, İspanya ve Yunanistan yaşanacak olan tecrübeye yaşayan gerçeğin yaşayan canlı örneğidir. Nitekim, bu ülkelerin yetersiz gelişme düzeylerinin doğurduğu yük ve dezavantaj bu üç ülkeye sağlanan yardım fonuyla bir ölçüde de olsa "hafifletilmiş" bulunuyor. Kaldı ki, Türkiye, böyle bir olanaktan da yoksun olarak gümrük birliğine girecektir.

Gümrük birliği ile Avrupa ülkeleriyle olan gümrük duvarları kalkacak, ancak bunun eşit olmayan kuvvetler arasında bir kalkış olduğu hatırlanırsa, görülecektir ki, Yarı-sömürge, yarı-feodal gelişme düzeyine gümrük birliğinde birlikte yer alacağı güçler tarafından çakılıp bırakılan bir Türkiye, üstün gelişme düzeyini yakalamış batıl devletlerle asla boy ölçüşmeyecek ve ülke, uluslararası sermaye tarafından gümrük birliği şemsiyesi altında "koyu" bir iktisadi köleşmeye doğru zincirlenecektir.

Gümrük birliğine girişle birlikte Avrupa trenine katılarak daha demokratik bir ülke olacağımızı vaaz eden malum gedikli grup, bilmelidir ki, bu tren, emperyalizmle fena halde bütünleşmenin, tekelci sermayeye daha da fazla entegre olmanın trenidir. Ve bu trende gerici ve canlı emeğin insafsızca sömürülmesinden başka bir şeye yer yok. Göğsünde kalbi yoktur sermayenin. Va malum grup, bu sermayeden demokrasi bekliyor. Bakmayın siz onların insan hakları, demokrasi vb. çığırkanlığına. Özgürlüğün, bağımsızlığın ve demokrasinin öndeki en büyük engel bu sermaye ve bu sermaye üzerinde yaşam bulan emperyalizm değil midir?

Siz ey umutsuz budalalar, bu gerçeği nasıl da böylesine erken bir zamanda unuttunuz?

Siz birer Dulcamara, eteğine yapıştığınız şeyse Moloch'tur. Gümrük birliği ise, iktisadi köleleştirmede fena halde muazzam bir halkadır. Emperyalizme bağımlılığa köleşmedir. Ve nihayet, emeğin köleleştirilmesinde yeni bir mecradır.

Ve de en nihayet, sermayenin yoğun, yaygın ve acımasız bir saldırısıdır. Aslıolan, devrime hız verip bu gordiyon düğümünü kesip atmaktır.■

■ EMINÖNÜ İŞÇİLERİNE BİR SALDIRI DAHA

Şimdi de memurlar direnişte

İstanbul/Özgür Gelecek-Eminönü Belediyesi'nden atılan 261 işçi direniş destanları yazarken, bu kez de Tozkoparan'daki belediyeye ait "sosyal konut" statüsündeki binalardan atılmaya çalışılan aynı belediyenin memurları direnişe geçtiler.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin borçları nedeniyle Eminönü Belediyesine devredilen Tozkoparan Belediyeciler sitesi A51 ve A52 bloklarında 6 yıldır kalan belediye memurları 27 Haziran günü konutları boşaltmak için gelen polise karşı direnişe geçtiler. "Canımızı veririz evimizi veremeyiz, kurulu düzeninize direneceğiz", "işgalci değil tahsiliyiz, biz burada hak sahibiyiz", "işçiyle memurlarla uğraşmayı bırak, hizmet etmeye bak" yazılı pankartları açan belediye sakinleri belediyenin haksız tutumunu protesto ederek belediye başkanının kendilerini çıkartarak kendi yandaşlarını sokmak istediğini belirttiler. Binaların gece-kondulaşmayı önlemek için yapıldığını ve 775 sayılı yasa göre "sosyal konut" statüsünde olduğunu söyleyen memurlar, belediyenin bu binaları 2946 sayılı "lojmanlar yasa-

sı" statüsüne sokmaya çalıştığını da vurguladılar.

Binada kalan 19 memurun tamamının Tüm Bel-Sen'de örgütlü olmasından dolayı belediye'deki örgütlü olan işçileri boşaltma amacıyla gönderen

Konutlarından atılmaya çalışılan Tozkoparan Belediyesi memurları, pencerelerinden sarkıttıkları pankartlarla olayı protesto ettiler.

ve işçiyle memuru karşı karşıya getireceğini düşünen Eminönü Belediye Başkanı'na, en iyi tokatıda belediye işçileri vurdu. İşçiler evleri boşaltmayacaklarını söylediler. 4 dam-

perli aracın ve yığınla polislin evi boşaltmak amacıyla gelmeleriyse direnişe geçen konut sakinleri kendi aralarında ve çevre halkla tam bir dayanışma içerisine girdiler. Ortaklaşa yemekler yapıldı, desteğe gelenlere hatta polislere bile ikram edildi.

Görüşüğümüz, memurların örgütlü olduğu Tüm Bel-Sen 1 No'lu şube yöneticileri de, belediyenin bu girişimini sendikalarına yönelik baskı ve sindirme politikasının bir parçası olduğunu açıkladılar. Belediyenin sendikalarının örgütlülüğünü dağıtmak ve Türk Kamu-Sen adlı bir sendikayı getirmek istediğini belirten sendika yöneticileri, bunun sonucu olarak belediye'deki sendika temsilciliğinin tabelasının indirildiğini ve bir gece zorla kapısı kırılarak içerideki eşyaların gaspedildiğini söylediler.

Belediyenin evleri boşaltma girişiminin haklı dayanağının olmadığına dikkat çeken memurlar 1 Haziran 95'te açtıkları davanın sonucuna göre hareket edeceklerini belirtiyorlar. Bu arada direnişteki 19 memurun işlerine gitmedikleri için Eminönü Belediyesi tarafından soruşturma açıldığı öğrenildi.■

POLİS ARAS KARGO İŞÇİLERİNE SALDIRDI

“Grevimiz mutlaka başarıya ulaşacaktır”

İstanbul/Özgür Gelecek- Patronlarının faşist baskılarına rağmen sendikal mücadelelerini sürdüren Nakliyat-İş Sendikası'na üye Aras Kargo işçileri, 15 hazirandan itibaren grevdeler. İşçilerin greve başlamasıyla birlikte Aras Kargo patronu işçilerin direnişini ve grevi kırmak için parayla tuttuğu sivil faşistleri saldırttı. İşçilerin direnişi sonucunda bu saldırılar boşa çıktı. Bu saldırılar esnasında yaralananlar oldu, fakat bunlar direnişi kırmadı, aksine daha da güçlenmesine katkı sağladı. Baskılara rağmen grevdeki işçilerin sayısının günden güne artması patronu telaşlandırmış olacak ki bu kez de grevi kırmak için dışardan işçi alımına başladı. 28 haziranda 30 kişinin greve katılmasıyla bunun da bir işe yaramadığını görüp iyice panikleyen patron, polisi devreye sokarak direnişi kırmaya çalıştı. Patronun emri üzerine olay yerine gelen devletin kolluk güç-

leri hiçbir ikazda bulunmadan oradakilere saldırıp tartaklayarak 24 kişiyi gözaltına aldı. Ertesi gün yapılan mahkemede, aralarında DISK Tekstil 1 No'lu

Şube Yönetim Kurulu Üyesi Ahmet Aslan, Nakliyat-İş Eğitim Dairesi Üyesi Recep Durmuş ve Ankara Nakliyat-İş Şubesi Öğretim Dairesi Üyesi

Mehmet Bilgilioğlu'nun da bulunduğu toplam 9 kişi tutuklandı. Geriye kalan 15 işçi de serbest bırakıldı. Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza

Mahkeme sonucu serbest bırakılan 15 işçi Adliye önünde verdikleri bu pozla kazanacaklarına olan inançlarını gösteriyorlardı.

Küçükosmanoğlu yaptığı konuşmada; “Tutuklama olayını şiddetle protesto ediyoruz. Aras Kargo işçisini, grevci arkadaşlarımızı şimdiye kadar durdurmaya çalıştılar, durduramayacaklar. Aras Kargo grevimiz mutlaka başarıya ulaşacaktır. Tutuklamalar, gözaltılar arkadaşlarımızın mücadeleye daha sıkı sarılmalarını beraberinde getirecektir. Türkiye devleti bir hukuk devleti ise bu tutuklamaların olmaması gerekir. Yasalar ortada, mevcut yasalar da çiğnenmiştir.” dedi.

Avukat Tacettin Çolak ise yaptığı açıklamada, “hiçbir uyarı yapılmadan insanların greve çıktıkları anda tutuklanmaları söz konusu. Sendika yöneticisi ve sendika üyeleri olan bu kişilerin ikametgahları belli olduğu halde tutuklanmaları hukuk skandalıdır.” diyerek gerekli başvurularda bulunacaklarını belirtti.■

RPLi Gebze Belediyesi hukuk tanımıyor

Kartal/Özgür Gelecek- Giriş sınavında usulsüzlük yapıldığı gerekçesiyle 9 Haziran 1994'te işlerine son verilen Gebze Belediyesi memurları belediye aleyhine açtıkları davayı kazandılar ve şu sıralar işlerine dönebilmek için belediyenin önünde oturma eylemi yapıyorlar.

Bilindiği gibi birçok il ve ilçe belediyelerin başkanlıklarını kazanan RP'li başkanlar görevlerine işçi ve memurları atmakla başladılar. Bunlardan biri de Gebze Belediye Başkanı **Ahmet Pembegüllü**. Pembegüllü 1994'ün haziran ayında Gebze

Belediyesi'nden 760 işçiyi atmakla kendinden uzun süre bahsettirdi. Atılan işçiler uzun süren bir direniş gerçekleştirdiler. Ancak işlerine geri dönememediler.

Belediyeden atılanlar sadece işçiler değildi. Onlarla birlikte 80 memur da işten atılmıştı. Daha sonraki süreçte memurlar Pembegüllü'nün işlerine son vermesinin yasalara aykırı olduğunu söylemişler ve aleyhinde dava açmışlardı. 80 memurun Sakarya İdari Mahkemesine açmış oldukları dava 20 Mart günü belediyeye tebliğ edilmiş ol-

masına rağmen memurlardan sadece 7 tanesi işbaşı yapabilmiş. Diğer memurlar 26 hazirandan bu yana Gebze Belediyesi'nin önünde oturma eylemi yapıyorlar. Kendileriyle görüştüğümüz memurlar “Biz işimize geri dönünceye kadar burada oturacağız. Pembegüllü'yü kanunlara uymaya çağırıyoruz. Zaten bizim yerimize işe aldığı memurlar atama yoluyla alınmışlar. Yasal olarak onların geldikleri yerlere gönderilmesi ve bizim yeniden işe başlamamız gerekiyor” diyorlar.■

Hasan Ocak'ın ziyaretçilerine gözaltı

İstanbul/Özgür Gelecek- 1 temmuz cumartesi günü H. Ocak'ın kırkının yapılması nedeniyle Gazi Mezarlığı'na ziyaret eden yaklaşık 100 kişilik DMP ve Kayıp Aileleri dönüştürme komisyonu tarafından gözaltına alındı.

Gazi Mezarlığı'nda Hasan Ocak'ın ve diğer devrim şehitlerinin mezarını ziyaret eden kitlenin bir kısmı Bakırköy Özgürlük Meydanı'ndaki mum yakma eylemine katılmak üzere otobüsle yola çıktı. Ancak mahallenin çıkışındaki su deposu mevkiinde polis tarafından “arama” bahanesiyle araç durdurularak insanların aşağıya inmeleri istendi. Üzerlerinde pankart ve benzeri şeylerin bulunmadığını söyleyen kitle direnerek araçtan inmedi ve sloganlarla direniş geçti. Polis tüm denemelerine rağmen başarılı olamayınca cop ve dipçikle saldırıya geçti. Otobüsün camlarını kırarak içeri girmeyi başarabilen polis 42 kişiyi çevik kuvvet otobüslerine bindirerek Küçükköy polis Karakolu'na götürdü. Birbirlerine kenetlenmiş olarak gözaltına alınan eylemciler bu tavırlarını karakolda da sergileyerek ifade vermediler ve marşlar söylediler. Polisin öldüresiye dövdüğü

42 kişiden 7 kişi daha sonra Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülerek işkenceli sorgulardan geçirildi.

Olayı öğrenen diğer kayıp aileleride aynı gün akşam saatlerinde Küçükköy Karakolu'na gelerek, karakol önünde oturma eylemine başladılar. Pazar günü savcılığa çıkarılan 35 eylemci savcılığa serbest bırakıldı. Öte yandan serbest bırakılanlardan 3 kişi polis tarafından tekrar gözaltına alındı. Birisi bırakılınca, diğer iki kişinin halen Terörle Mücadele Şubesi'nde tutuluyor.

Serbest bırakılanlar 3 temmuz günü İHD'de bir basın açıklaması yaparak olayı protesto ettiler. Açıklamada “Biz DMP ve gözaltında kaybedilen, katledilenlerin aileleri olarak şimdiye kadar hiçbir baskıya boyun eğmedik, yılmadık. Çürümüş, kokuşmuş düzenlerini baskıyla, işkenceyle ayakta tutmaya çalışanlar er yada geç yok olmaya mahkumdurlar.” denildi. Ayrıca işkenceci polister hakkında suç duyurusunda da bulundular.■

PSA ÜMRANIYE ŞUBESİ 1. OLAĞAN KONGRESİ YAPILDI

İP ve Partizan Sesi ittifakı kazandı

İstanbul/Özgür Gelecek- Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ümraniye Şubesi'nin 1. Olağan Kongresi 18 haziran 1995 tarihinde 1 Mayıs mahallesi Kırmızı Gül Dügün Salonu'nda gerçekleştirildi. Yönetim Kurulu seçimlerine iki liste katıldı. İşçi Partisi ve Partizan Sesi tarafından ortak çıkarılan liste seçimi kazandı.

Bundan yaklaşık 1 yıl önce yönetim kurulunun yolsuzlukları, olumsuzlukları yüzünden 1. kongresini yapamayan PSA Kültür Derneği Ümraniye Şubesi feshedildi. Daha sonra yapılan tekrar açma girişimleri sonucu dernek tekrar açılarak merkezden 7 kişilik yönetim kurulu (YK) atandı. Bu 7 kişiden 2'si hariç diğer üyeler; Pir Sultan felsefesini ters yüz eden, derneği adeta düzene yedekleyen düşüncelerden ve bu karakterdeki insanlardan oluşuyordu. Bunların arasında İşçi Partili ve Partizan Sesi çevresinden iki unsurda bulunuyordu. YK işe başlar başlamaz, düzenden yana olduklarını kanıtladılar ve yapılan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlaması ve 6 Mayıs anmasından sonra yaklaşık 18 Mayıs Anmasından korkarak yasakladılar. İP'nin dayandığı çevre genellikle ezenle ezilen arasında bir katman olan esnaflardı ve dernek kongresinde de oy çevresini esnaflara endeksleyerek emekçi halk yığınlarına sırt çevirdi.

Ve seçim yaklaşmıştı. Seçim öncesi göze çarpan bir olayda İP'nin o çevrede olmayan bir çok kişiyi derneğe üye yaptığının ve bir çok dernek üyesinin de üyeliklerinin iptal edilmesinin ortaya çıkmasıydı. YK'nin özellikle de İP'nin düzenden yana tavir-

lerinden dolayı devrimci-demokrat çevrelerde yönetimi teşhir ederek kitlelere propaganda yaptılar ve alternatif liste oluşturdular. Yönetimdeki P. Sesi çevresinden olan şahıslar başlangıçta bu listeyi oluşturanlar safındaydı. Ancak seçimlere bir hafta kala İP'nin listesine geçerek gerçek yüzünü gösterdi.

Devrimci-demokratlar ise bu olay karşısında tavır aldılar ve teşhire yöneldiler. Fakat P. Sesi çevresi halkın gerçek yüzlerini göreceği kaygısına düşerek devrimcilere karşı tehditler savurdu. Kongreden bir gün önce ise, oluşan yoğun tepkilerden dolayı, istifa edeceğini açıklayan bu şahıs 1-2 saat sonra ikna(l) edildi. Ve tekrar İP listesinden aday olarak bir tutarsızlıklar dizisi sergiledi.

Kongre günü iki liste seçimlere kalıyordu: İP ağırlıklı “Esnaflar Birliği”(l) listesi ve devrimci-demokratların oluşturduğu “Çağdaş Pir Sultanlar” listesi. Kongrede sözcü ÇPS listesinden bir kişi diğer listeyi teşhir edici bir konuşma yaptı. Konuşmasında diğer listedeki çevrelerin toplumsal olaylara karşı kayıtsız kaldığı anlatılırken, yine bu şahısların seçim öncesi “solcular kazanırsa birahaneler kapatılır, esnaf düşmanı bunlar” gibi propagandalarının gerçek dışı olduğu ve bu şahsın daha sonra bunları kendisinin söylediği belirtildi. Ve oylamaya geçildi. Kongre sonucunda 104 oya karşı 179 oy alan (38 oy geçersiz olduğu halde geçerli sayıldı) İP listesi yeniden yönetime geldi. Son konuşmayı yapan İP'nin “bu liste her iki tarafın” sözü yuhalandı.■

Küçükarmutlu halkının şanlı direnişi

Devletin, yoksul emekçi halka bir saldırısı daha. Ve bu saldırılara karşı bir direniş daha. Küçükarmutlu direnişi...

Özgür Gelecek/İstanbul- İstanbul'un bir emekçi mahallesi olan Küçükarmutlu'da faşist polis saldırılarından nasibini aldı. Yıkım bahanesiyle mahalleyi ablukaya alan 3 bin civarı polis, genç, yaşlı demeden acımasızca halka saldırdı.

Çoğunluğunu devrimci ve demokrat kişilerin oluşturduğu

halk, polisin faşist saldırısına karşı direnişe geçti. Barikatlar kuruldu, ateşler yakıldı, baskılara boyun eğilmeyeceği haykırıldı.

Direnişi kırmak amacıyla, polisler insanların üzerine ateş açtılar, gaz bombaları saldırdılar. Çatışmada 11 yiğit direnişçi yaralandı, 10 saldırgan poliste

halkın öfkesinden nasibini aldı. Yaralılar Balta Limanı Hastanesi'ne kaldırıldı.

Hala öfkesini alamayan polis, bu seferde evleri basarak talan etti. Çocuk, yaşlı, genç, kadın demeden 270'den fazla insanı gözaltına aldı.

Polisler tarafından uçurumdan aşağıya atılan 27 yaşındaki Sinan Güzel'in hala komadan çıkamadığı öğrenildi.

Önce Devrim (Gazi) Mahallesi sonra 1 Mayıs, Nurtepe, Okmeydanı, şimdi de Küçükarmutlu. Artık halk, kitle kitle faşist saldırılara karşı direnişe geçti.

Olayın ertesi günü bir basın açıklaması yapan Küçükarmutlu halkı, "polislin 5 Temmuz 1995 günü saat 14:00 sıralarında Armutlu'ya yaptığı saldırı Hitler faşizmini aratmayacak derecede caniceydi. 3 bin polis Armutlu'ya savaş havasıyla girmiş, panzerler, gaz bombası ve joplarla halka saldırmış, 13 yaşındaki çocuklar dövülmüş, anaların kafaları, kollarını kırmış, onlarca evi basıp, genç yaşlı demeden 100'den fazla insanı gözaltına almış.

Devlet emeğiyle onuruyla yaşayan halka tahammül edemekte ve saldırmaktadır. Ama Küçükarmutlu halkı yeni Maraşlar, Çorumlar, Sivasların yaşanmasına izin vermeyecektir. Devletin her saldırısına karşı yeni Gaziler, Nurtepelere, Okmeydanları yaratarak karşı duralım. Devletin topraklarımızı işgal etmesine izin vermeyeceğiz, onu onurumuz gibi koruyacağız" dediler.

■ POLİSAN İŞÇİLERİYLE JANDARMA ÇATIŞTI

"Mücadelemizde haklıyız"

Kartal/Özgür Gelecek-İzmit/Dilovası'nda bulunan, Petrol-İş Sendikası'na üye Polisan işçileri, toplu sözleşme haklarının tıkanmasından dolayı 3 aydır grevlerini çeşitli eylemliliklerle sürdürüyorlar.

Patron Necmettin Bitlis grevin başlamasından itibaren MHP'li taşeron işçileri fabrikaya yerleştirmeye çalışıyor. Buna karşı, grevci işçiler aldıkları kararla, MHP'li taşeron işçileri fabrikaya almamak için 6 Temmuz perşembe günü, aileleriyle birlikte yaklaşık 400 kişi sabah saat 07.00'den itibaren fabrika yolunu kapattılar. Sıkı güvenlik önlemi alan polisler işçiler arasında 2 saatlik bir tartışma sürdü. Bir ara yolu trafiğe açan işçiler, polis ve jandarmanın saldırıya hazırlandığını anlayınca tekrar yolu trafiğe kapattılar.

Bir grup işçi ve ailesi fabrikanın önünü beklerken, diğer bir grup işçi de 10.30'da taşeron işçilerle çatışmaya girdi. Taşeron işçileri götüren servisin camları

kırıldı. Çatışmada, MHP'li taşeron işçisi Muzaffer Görkan, eylemci işçilerin üzerine ateş açtı. Olayın duyulması üzerine, fabrika önündeki eylemci işçilerde servislerine binip arkadaşlarına desteğe gelerek, çatışmaya girdiler. 3 eylemci Polisan işçisi yaralandı. Polisan sendika temsilcisi Nurettin Öztürk'ün de bulunduğu toplam 80 kişi jandarma tarafından gözaltına alındı. Saat 12.00 sıralarında taşeron işçiler jandarma güvenliğinde fabrikaya girmeye çalıştılar. Bunu gören fabrika önündeki işçi aileleri taşla saldırarak tepkisini gösterdi. Polislerce işçi ailelerine panzerle tazyikli su sıkılarak saldırdı.

Çatışmada, saldırıdan kaçmayı başaran işçiler "Bizler bu haklı mücadelemizi kazana- cağız. Mücadelemizde haklıyız" dediler.

Gözaltına alınan 80 işçi karakolda alınan ifadelerinden sonra serbest bırakıldı.

Yazının icadından bu yana binlerce yıl geçti. Tarihçiler, ilk yazıyı Mezopotamya taraflarında, Sümerlerin bulduğunu söylüyor. Sümerler yazıyı bularak iyi iş yapmışlar. Düşünün, Sümerler deneyimlerini çiviyile taşa kazırlar, Çinliler Papirusa. Ta ki ağacın içindeki kağıt gizli çözüne kadar insanlık neler çekmiş yazmak için; hiç bıkmamış. Birileri dürtüklemiş. Demiş ki "beynin gelişmesini ve soyunun sürmesini istiyorsan beni yazmalısın, gördüklerini kalıplaştırmalısın." İnsan pek kolaycı peygamberimiz gibi öğrenmemiş okumasını yazmasını. Emek vermiş, doymamış yeniliğe. Her yeni karşısında yüregi patlarcasına büyümüş beyni şekilden şekile girmiş. Böylece hayvandan farkını iyice belirginleştirmiş. Özgürleşmiş. Ola ki, olanaksızlıktan bahsedesin. Hücredesin. Kanla, mürekkeple, silahla düşmanı çıldırtan Dimitrova ne demeli.

Mayıs ayında Özgür Gelecek "bir yazı da benden" kampanyası örgütledi. Neden? Siperlerin donanması için. Siperlerin nasıl silaha ihtiyacı varsa, yazılara da, yeni düşüncelere de şiddetle ihtiyaç vardır. Oturup yazın demiyor, savaşta yazın diyor. Gerilla siperde bir bir kurşunu- nu düşmana postalarken, bir sayfa yazısını da gazeteye postalarsa savaşçı sayımız ikine üçe katlanır.

Duymamalıydık, işitmemeliydik, görmemeliydik böyle bir kampanyanın açıldığını. Umarım ki, bu kampanya tarihimizde bir "parmak romatizması" anı-öyküsü olsun.

Peki neden yazamıyoruz? Birincisi, görevlerimizi darlaştırarak kendimize işbölümü yaratmaktan. Şüphesiz işbölümlerinin, dolaysızca, yeteneklerin derinlemesine ayrıştığı bir toplumda yaşıyoruz. Yetenek deniyen şey, kahtsallıktan öte, emeğin ihtisaslaşmasından ileri geliyor. Diyebilir miyiz ki, bir işçi doğduğunda işçi yeteneğindedir. Sistemin getirdiği sınıflaşmadan dolayı zorunluluğun getirdiği bir olgu. Bir yoldaşımız iyi ajitator değildir, çünkü onun sosyalizasyon sürecinde konuşma bölümüne emek sarfedilmemiştir. Ama sosyalist SSCB'de bir işçi verimin artırılmasında önemli bir buluş yapıyor. Eğer yetenek doğuştan gelen birşeyse bu nasıl açıklanabilir?

Komünist Parti, yabancılaşma illetiyle açık savaşın yapıldığı ve olanak zehirlenmesinden mazdarip olan muhteşem arenadır. Verili standartlarda düşünen bir beynin bunu idrak etmesi elbette olanaksızdır. O, eklektisizm batağında anti-

Kolektif

Bekir Karaca

Mürekkebin içinde elde silah ölmek!..

bilimsel düşünen beyindir. Zamanında bize de monte edilmeye çalışılan bu beyindi. Tanrıya şükürler olsun! Bu montaj beyni artık tanıyoruz. Ama bu yetmiyor; beynimizin montajlanmış lekelerini silmek ve devrim aşkıyla, altıncağ bilinciyle tutuşan beynin yeni bölümlerini hakim hale getirmek gerekiyor.

İkincisi, mükemmel "bilgi" sevdasının peşine takılıp gitmek. Konuya hakim olmak çok önemlidir. Bunun yolu içinde olmak, iyi gözlemci ve iyi bir araştırmacı olmaktır. Öğretmen Mao, düşünce ve deneyimlerin çoğu kez toplumsal bilgi ve sürecin gerisinde kaldığını söylerken tam da bilginin yularını yakaladıktan sonra birşeyler yapmayı tasarlayan insanlarla alay etmişti. Bilginin sonsuz derecede bir hareketlilik olduğunu sanırım bilmeyen kimse yoktur. Lenin yoldaşın "hareketi, onun devamlılığını durmadan, onu basitleştirmeden, onu zorlamadan, ayırmadan, onda canlı olanı çekmeden temsil edemeyiz, ifade edemeyiz, ölçemeyiz, betimleyemeyiz. Hareketin düşünceye temsil edilmesi her zaman onu dondurmaya parçalamaya anlamına gelir ve sadece düşüncede, hareket konusunda değil, ama bütün kavramlarda da böyle olmaktadır" sözü bizim için aynı zamanda eleştiri mahiyetli taşıyor mu? Dünyada ve ülkemizde olup bitenleri, çevremizde yaşananları ve yaşadıklarımızı betimleyerek kağıda dökmek için, beklenen yeni yeni tespitler ve "muhteşem" laflar değildir; oldukça basit ve öğretici tarzda analitik yaklaşımlardır. Bunun abartılmaması anlamı yok!

Bu iki neden kendine güvensizliğin, teorik üretimlerde ve ideolojik mücadele alanında, zaafsal

yansımalarıdır.

Üçüncü neden, sistematik çalışmamak ve teoriye karşı küçümseme tavrıdır. Bilgi doğanın insan tarafından yansıtılmasıdır. Bu yansıtma işi, içgüdüsel insanın kültürel insana evriminin ve aynı zamanda özgürleşmesinin önemli itici gücü olmuştur. Şüphesiz insan doğayı dolaysız tümlüğü içinde, bir tüm olarak kavrayamaz, yeniden üretmez; onun bütün yapabileceği kavramlarla, kanunlarla, soyutlamalarla, evrenin bilimsel bir tasvirini yaratarak ona sonsuza dek yaklaşabilmektir. Bunun için ya da bu yaklaşıma daha çok yaklaşabilmek için sistematik çalışmak zorunludur. Bu konuda acele etmek çividen mürekkebe ulaşan insanın taşı çatlatan sabrına "enayi" etiketi yapıştırmak olur. Eşyanın diyalektiğini kavramak, eşyanın içinde içiçe geçmiş karşıtlıkları bulup çıkarmak "yoğun ama sakin kafayla" sistematik ama sabırla çalışmayı gerektirir. Bunun için "kitlelerden, düşmandan ve yenilgilerden ders alarak" kısa, orta ve uzun vadede çalışmalarımızı programa dökmek gerekiyor. Bir taraftan ön çalışma dediğimiz MLM eserleri özümserken öte yandan uzmanlaşma temelinde yapılacak çalışmanın hazırlıkları yapılmalıdır. Bazı konular hakkında dün araştırma yapılmış diye bugün yeniden ele almamak mantığı kadar sakat ve metafizik bir yaklaşım olamaz. Bu nedenle, değişen koşullar içinde dün işlenmiş konuları yeniden ele alarak zenginleştirmek teorik çalışmalarımızdaki görevlerin belkide en acilidir. Bunun için teoriyi ve değişimi küçümsemekten görevlerimize dört elle sarılmamızdır.

Sıralanan nedenleri çoğaltabiliriz. Ancak bunların özümsemesi ve bu konuda yanlışlıklarını, eksiklikleri olan yoldaşlar teorik çalışmalarını yeni baştan sorgulayarak "bir yazıda benden" kampanyasını "hangisini yayımlayacağız, hepsi birbirinden güzel ve zengin" coşkunluğuna dönüştürmeliyiz ki düşman yiğit savaşçılardan önünü göremesin. Fiziksel gereksinmelerin köleliği içinde entelektüel bakımdan tutsaklaşmış halklarımız için Özgür Gelecek bir Partizan ışığıdır!

"Cesaret, yeniden doğuyoruz"

Önderlik ve kadro

Önderlik nedir? Ya da önderlik deyince ne anlıyoruz sorularına sağlıklı cevaplar bulabilmek için öncelikle bu konudaki anlayışımızı ve sürecimizi sorgulamamız gerekir. Yine diğer komünist ve devrimci örgütlerin tecrübe ve deneylerinden yararlanmamız gerekir. Şu gerçeğin altını her koşulda çiziyorsak; devrimi zaferle taçlandırmak için sadece doğru bir politikaya sahip olmak yetmez. **O doğru politikayı hayata geçirebilecek, sürekliliği sağlamış, istikrarlı bir önderliğe de sahip olmak gerekiyor. Özcesi önderlik ve kadro olayı içiçe geçen birer zincirin halkaları gibidir.** Dolayısıyla bu yazımızda biz de bu iki sorunu birden ele alıp irdeleyeceğiz.

Parti devrim için bir araçtır; amaç değildir. Ama bu araçsız da devrim düşünülemez. Tepeden tırnağa örgütlü olan zor bir aygıtı yıkmak için, ona alternatif olarak her cephede örgütlenmek de bir zorunluluktur. Bu örgütlenmeyi, bu zorunluluğu yerine getirecek güç ise Komünist Partisi'dir. KP yukarıdan aşağıya oluşan bir yığın organ ve kurumların toplamından ibarettir. O halde parti deyince aklımıza hemen en üst organı olan MK gelmemelidir. Parti yukarıda da belirttiğimiz gibi, tepeden tırnağa, tımdan tepeye kadar bir bütündür. Ne yazık ki bugüne kadar parti bütünü olarak biz bu gerçeği tam olarak bilince çıkarmadık, kavrayamadık. Dolayısıyla esasta ya her şeyi en üst organdan bekleme yanılgısına düştük; ya da bu yanılgıyı, kavrayışsızlığı gidermek için yeterli çaba yürütemedik, partiye kavratmanın önemini iyi kavratamadık. Bu da kaçınılmaz olarak bizi zaman zaman görev ve sorumluluklarımızdan uzaklaştırdı. Ki en başta bu anlayışımız önderlik kavramının sınırlarını daraltmaya yol açtı. Ve objektif olarak her şey üst organdan bekleme ve yapmadan ibaret olarak görülmeye başlandı. Diğer organların, kurumların önderlik fonksiyonları iyi kavratılmadı.

O halde şu gerçeğin altını rahatlıkla çizebiliriz: **Eğer parti yukarıdan aşağıya bir dizi organların toplamından ibaretse; bu demektir ki her organın önderlik bazında üzerine düşen görev ve sorumlulukları vardır.** Bu görev ve sorumluluklar unutulduğu veya ertelendiği taktirde, faaliyetler objektif olarak sekteye uğrayacaktır. Tıpkı bir makinanın kırılan veya bozulan bir parçasının yarattığı etki gibi. Keza bu genel doğrulardan hareketle şunu söylemek mümkündür: Bir partinin en üst organı olan MK beyindir. Nasıl ki başsız (beyinsiz) bir insan düşünülemezse, MK'sız da bir parti düşünülemez. Yani bir partide MK ideolojik-politik-örgütsel önderlik anlamında birinci dereceden sorumlu olan organdır. Keza nasıl ki bir insan bünyesi irili-ufaklı bir dizi organdan ibaretse ve bu organlardan birinin yokluğu ve eksikliği bireyin günlük sosyal yaşamını olumsuz yönde etkilerse, bir partinin de herhangi bir kurumunun görevini yerine getirmemesi durumunda parti faaliyeti de olumsuz yönde etkilenecektir.

Önderlik demek; ideolojik, siyasal ve

Önderlik demek; ideolojik, siyasal ve örgütsel olarak yönlendirmektir. Diğer bir anlatımla "önderim" demekle önder olunmaz. Önderlik demek yol göstermektir. Sorunlara çözüm bulmaktır. Yarını bugünden görüp, gereken tedbirleri alabilmektir. Dahası denetlemektir-tanımdır. İhtiyaca göre organlar ve kurumlar yaratıp en geniş kitleyi örgütleyerek seferber etmektir.

Önderlik demek; her işe koşan, her işi yapan değildir. Her işi yapabilecek, her işe koşabilecek insan örgütlemektir, seferber etmektir.

örgütsel olarak yönlendirmektir. Diğer bir anlatımla "önderim" demekle önder olunmaz. Önderlik demek yol göstermektir. Sorunlara çözüm bulmaktır. Yarını bugünden görüp, gereken tedbirleri alabilmektir. Dahası denetlemektir-tanımdır. İhtiyaca göre organlar ve kurumlar yaratıp en geniş kitleyi örgütleyerek seferber etmektir. Biraz daha somutlarsak; kendi örgütlü insanlarını, kendi kitlesini tanımayan bir önderlik ne sağlıklı bir görevlendirme yapabilir, ne de önüne somut hedefler koyabilir. O halde tanınmanın yolu denetlemek ve kolektif mekanizmalar yaratmaktan geçer.

Önderlik demek; sürekli üretip, kendi kendine yenilenmektir. Her organın kendi halefini yetiştirme gerçeğini bilince çıkarmaktır. Sürekli isteyen değil, üreten, yaratan olmaktır. Sorunlara yaklaşımda statükocu ve dogmatik değil, bilimsel tarzda, dar bölgeci değil, bütünsellikli olabilmektir. Her bölgenin, her faaliyet alanının sorunlarına kafa yorabilmektir.

Önderlik demek; yalnız talimat vermek değil, aynı zamanda uygulamaktır da. Uygulama süreci içerisinde olumlu veya

olumsuz yönde ortaya çıkan tecrübeleri partiye aktarmaktır. **Önderlik demek; her işe koşan, her işi yapan değildir. Her işi yapabilecek, her işe koşabilecek insan örgütlemektir, seferber etmektir.**

Şunu unutmamamız gerekir ki, mevcut toplumsal muhalefeti siyasal iktidar mücadelesine kanalize etmenin yolu KP'de örgütlenmeden geçer. **Yani mücadelede geniş çaplı bir atılım yapmak için tüm kadro ve taraftarlarımızı harekete geçirecek; kitleleri kucaklayacak mekanizmalar yaratarak ideolojik ve siyasal olarak yönlendirmek zorundayız.** Diğer bir anlatımla kitlelerle bağ kurmak için somut olarak dönemsel ve taktiksel politikalar üretmeliyiz. Bu politikaları sağlıklı bir şekilde hayata geçirmek için en başta profesyonel devrimciler ordusunu yaratmayı hedeflemeliyiz. Çalışmalarımızın her aşamasında önümüze plan, program ve hedef koymalıyız.

Kuşkusuz tüm bunları sağlayacak olan sınıf mücadelesinin kızgın bir pratiği içinde çelikleşmiş, tecrübeli kadrolardan oluşan istikrarlı önderliklerdir. Her bir kadronun öngörüsü ve atılımı örgütün öngörüsü ve atılımı demektir. Bir proletarya partisinde kadroların seviyesi ve niteliği ne kadar yükselirse; önderlik kapasitesi de o kadar artar.

Bir partinin yönetici organları, yani önderlik kurumlarının kitle üzerindeki etkileri azalır, otoriteleri zayıflarsa, orada korkunç güvensizlik ve giderek disiplinsizlik olayları boy göstermeye başlar. Otoritesi sarsılan bir yönetici kurum örgüt üzerinde insiyatif ve denetim sağlamaz. Örgüt üzerinde insiyatif ve denetim sağlamayan önderlik kurumları, kitlelere güven veremezler; kitleleri siyasal olarak yönlendirip harekete geçiremezler. **Daha açıkça ifade edecek olursak; bir örgütü yıpratıp yok etmenin en kolay yolu, örgüt içinde güvensizlik yaymak, önderlik kurumlarını etkisiz ve işlevsiz kılmaktır. Hiçbir birey güvenmediği kurumların talimatlarını yaratıcı ve istekli bir tarzda uygulamaz.**

Tüm bunlar bize şu gerçekleri görüp ona uygun davranmamızı emrediyor:

Birincisi; "kitlelerin öğrencisi olunma-

dan öğretmeni olunmaz" Marksist ilkesi tüm önderlik kurumları için geçerlidir. Her kurum kendini örgütlü kitesine sunmalı, kitlelerin öneri ve eleştirilerini dikkate alarak pratik sürecini sorgulamalıdır. **Şunu unutmayalım ki; güven istenilmez, yaratılır. Hiçbir kadro, hiçbir önderlik kurumu pratik olarak kitesine güven vermeden, salt disiplin zırhına bürünerek faaliyetleri yönlendiremez. Önderlik yapamaz.**

İkincisi; KP'lerde yönetici ile yönetilen çelişkisi yaratılmamalıdır. Başta da belirttiğimiz gibi örgüt bir bütündür. Alt ile üst birbirinin karşısı değil, birbirini tamamlayan olgulardır. Dolayısıyla hiçbir kadro, hiçbir örgütlü birey eleştiri ve önerilerinde kural dışı davranmamalıdır. Herşeyi kurallına uygun olarak yapmalıdır. Kişilerin gelip geçici olduğu ve kalıcı olan kurumların olduğu gerçeğini bilince çıkarmalıdır. Her koşulda kurallara, yani iç işleyişe uygun olarak görevlendirme, görevden alma ilkesine riayet edilmelidir. Kurumları laçkalaştırıp etkisiz hale getirmek demek, objektif olarak partiyi tasfiye etmeye yönelmektir. Çünkü otoritesi sarsılan önderlik kurumları kitleler üzerinde disiplin tesis edemez. Disiplinsiz, laçka bir örgüt iktidara alternatif olamaz. Olsa olsa marjinal, muhalif bir grup olur. **O halde yapmamız gereken, görevlerini yapmayan kadroları, kurumları yapıcı ve uyarıcı bir şekilde eleştirip uyarmalıyız, yardımcı olmamalıyız. Gereken değişim ve dönüşüm sağlanmadığı taktirde parti hukukuna uygun olarak gereken mutlaka yapılmalıdır.**

Özellikle günümüz koşullarında yaşanan çürüme ve dejenerasyon olayı dikkate alındığında, tahrip edici ve yıkıcı olmaktan çok, yapıcı ve uyarıcı olmak gerekir. Olumsuzluklar, çirkinlikler bütün yönleriyle görülüp açığa çıkarılmalıdır. Dahası her koşulda olumsuzluklarla uzlaşma reddedilmelidir. Bu olumsuzluklar karşısında feleket tellallığı yapan anlayışlara asla prim verilmemelidir. Sürecin önemi ve ciddiyeti, yaşanan olumsuzlukların nedenleri her yönüyle ortaya konulmalı, aşılması yönünde gereken alternatifler sunulmalıdır. Dönemin koşullarına ayak uyduramayan sallantılı unsurlar, tüm kilit notkalardan

Önderlik sorunu üzerine

uzaklaştırılmalıdır. Partinin tüy yönetici organları her yönüyle kendini sınıf mücadelesine sunan, adayan insanlara teslim edilmelidir. Tüm organlarda tecrübeyle dinamizm bütünleştirilmelidir.

KADROLAR, DEVRİMİN KURMAYLARI, YENİ TOPLUMUN YARATICILARIDIR

Bir P. Partisinin sistemli bir kadro politikası olmak zorundadır. Sistemli bir politika olmazsa, her şey kendiliğinden gelişir ve şekillenme de kendiliğinden olur. Kadrolar, örgüte göre şekillenme yerine, kendiliğinden edindikleri çalışma tarzına ve alışkanlıklara göre şekillenirler. Bu durum da genel olarak kadroların sorunlara yaklaşımında ciddi zaafı ortaya çıkarır. Her şeyden önce ortaya farklı şekillenmelerin çıkması kaçınılmaz olur. Bu da farklı alan ve bölgelerde aynı olaylara karşı farklı tavırların takınılmasını gündeme getirir ve örgütün davranış birliğini bozar.

İkinci bir nokta ise; partinin sistemli bir kadro politikası olmasına rağmen, kadroların bir bölümü bunu tam olarak özümseyip, yaşamlarıyla bütünselleştirmedikçe, başarısızlıklar yine kaçınılmaz olur. Herhalükarda bir parti sistemli bir kadro politikasına ve bu politikaya uygun olarak şekillenmeler yaratma mekanizmasına sahip olmak zorundadır.

Sistemli bir kadro politikasından ne anlıyoruz? Ya da bir kadroda olması gereken özellikler nelerdir?

Sistemli bir kadro politikasından kastımız; kurmayı hedeflediğimiz yeni topluma göre şekillenmektir. Bu şekillenme pratik faaliyette, kolektif mekanizma ve kurumlar içinde sürekli kendi kendini yenilemekle olur. Var olanla yetinmeyen, duraganlığı yadsıyan, karşısına çıkan sorunların çözümünde hazır reçeteye koşan değil, sorgulayan, araştıran, dahası en zor koşullarda dahi bir çıkış yolu olabileceği bilincine ve cesaretine sahip olmalıdır. Yine görevlerinde öncelik ve sonralığa koyabilen, dar pratikçilikten arınan ve planlı programlı çalışan bir militandır.

Bir kadroda aranması gereken özelliklere gelince: Bir kadro sürekli kendi kendisini yenileyebilmelidir. Kendini yenilemeyen bir kadro, sıradan bir memur konumuna düşer. Oysa bir Komünist kadro, kendi dışındaki bütün gelişmeleri izleyip irdelemelidir. Bu gelişmelerin kendisine yüklediği görev ve sorumlulukları yerine getirmek için hemen harekete geçmelidir. Bir kadro için duraganlık, varolanla yetinmek ölüm demektir. Devrim perspektifiyle yola çıkan bir kadro sınıf mücadelesini ileri bir boyuta taşımak için gerekli olan yeni değişiklikleri ve çözümleri süratle devreye sokmalıdır. Dün izlenen taktik, savunulan görüş artık ihtiyaca cevap vermiyorsa hemen alternatifini aramalıdır. Taktiklerini değiştirmelidir. Bunu yapmanın zor olduğunu biliyoruz. Ama, amacımız devrimse; o zaman miyadını doldurmuş olan eski alışkanlıklarımıza, çalışma tazi ve anlayışlarımıza karşı dövmüşmek zorundayız. Bunlarda diretme bizi ileriye değil, tam aksine geriye götürür.

Özellikle bir kadro koşulların değişimini iyi hesaplamak zorundadır. Değişen koşulları görmeli ve yeni koşullara göre kendisini şekillendirmelidir. Ki Marksizm-Leninizm-Maoizm de somut şartların somut tahlilidir. Koşulları hiçe sayan, görmemezlikten gelen, her dönem bildiğini okuyan bir insan bırakalım iyi bir kadro olmayı, kötü bir papağan dahi olamaz. Bu tip insanların partiyi, devrime katacakları pek fazla bir şeyleri olmadığı gibi, gelişmelerin önünü de açamazlar, tam aksine tıkırlar.

Bir kadro kendini MLM bilimiyle tepeden tırnağa donatmalıdır. En büyük silahın siyaset olduğu gerçeğini bilince çıkarmalıdır. Sürekli araştırmacı ve sorgulayıcı olmalıdır. Her olaya, her gelişmeye ilgi duymalı, nedenlerini ve sonuçlarını bulup ortaya çı-

karmalıdır. Bulunduğu alanlarda gelişen kitlesel olaylara bilfiil katılmalı veya yakından yönlendirmelidir. Tecrübe ve deneyimleri hemen yazılı hale getirip, örgütü bilgilendirmelidir. Bulunduğu organda, alanda sürece ilişkin tartışma ortamı açmalıdır. Muhtemel gelişmelere ilişkin perspektif sunmalıdır.

Okumayan, araştırmayan bir kadro süreç içinde karşısına çıkan sorunları çözemez. Hele günümüz koşullarında okumanın, ideolojik ve siyasi olarak donanmanın önemi ve aciliyeti daha bir artmıştır. Sosyalizm adına uluslararası planda ve yaşadığımız coğrafyada yaşanan kargaşalık, ideolojik-siyasal inançsızlık sorunlarına doğru yanıt bulmak, yaşanan olumsuzlukları olumluluğa çevirmek için okuma ve sorgulama şarttır. Çünkü; süreci tam olarak kavramayan

yol izlemeyen bir birey her şey olabilir, ama iyi bir dava adamı ve kadro olamaz.

Bir kadro, sınıf savaşımında kadroların tayin edici fonksiyonundan hareketle sürekli kendisine yeni yeni halefler yetiştirmek zorundadır. Yeni halefler yetiştirip açığa çıkarmanın yolu da, toplumsal dinamiklere gitmekten geçer. O halde bir kadro çalıştığı alanda yüzünü hep ileri ve dinamik kesimlere çevirmek zorundadır. Onların sorunlarıyla ilgilenip ve onlarla birlikte sorunlara çözüm aramak zorundadır. Yüzünü kitlelere çevirmeyen, onların sorunlarıyla ilgilenmeyen bir kadro ne günceli yakalayabilir, ne de kitleleri kucaklayıp harekete geçirecek sağlıklı politikalar üretip, örgütlemeler yaratabilir. Çünkü böyle bir kadro, kitle mücadelesinin sıcaklığını ve coşkusunu yaşayıp hissedemez. Dolayısıyla kitle-

kilerini somut olarak tahlil etmelidir. Ve öncelikle toplumun ileri ve dinamik kesimlerine yönelmelidir. Çalışmalarında ise; kolektivizmi esas almalıdır. Şunu unutmayalım ki; sınıf mücadelesinin kızgın pratiği içinde yaratılan kolektif çalışmalar, yeni kadrolar, yeni halefler yetiştirme ve yaratmanın teminatıdır.

Komünist bir kadro için fedakarlık olağanüstü bir davranış değil, normal bir davranıştır. Çünkü; Komünist olmanın ölçütü, her türlü kişisel kaygıdan arınarak, sınıf savaşımına bütün varlığıyla atılmaktır. Aç kalmak, sokakta kalıp parasızlık çekmek onun için yakınma ve sızlanmanın gerekçesi olamaz. Tam aksine bu eksiklikleri giderip daha geniş imkan ve olanaklar yaratmak için tüm enerjisini sonuna kadar zorlar. Onun için bir tek amaç vardır: İktidar yürüyüşünü tamamlayabilmek için, üzerine düşen görev ve sorumluluklarını yerine getirmek! Bu uğurda karşılaşılabileceği tüm olumsuzlukları sınıf mücadelesinin doğal bir sonucu olarak kabullenebilmektir.

Sokak infazlarının, gözaltında kaybolmaların, tutuklamaların günlük yaşamımızın bir parçası olduğu coğrafyamızda, devrim isteyen herkes yaşamını ortaya koymak zorundadır. Yaşamını ortaya koymayanlar, devrim isteginde samimi ve dürüst değildirler. Kişisel kaygılar güden, partiyi koruma yerine kendini koruyan, korumaya yönelik kaçış teorileri üretenler, etiketleri ne olursa olsun iyi bir dava adamı olmadıkları açık ve nettir. Bu coğrafyada yaşayan her kadro sınırsız bir özveriye ve fedakarlık ruhuna sahip olmak zorundadır.

Komünist bir kadro, yalnız üreten ve yaratan değil, aynı zamanda uygulayandır da. Dahası parti tarafından alınan kararın uygulama alanına koyduğu andan itibaren, kendisi de birşeyler katarak, yaratıcılığı her yönüyle ortaya koyandır. Yalnız söyleneni uygulayan bir militan henüz kadro vasıflarına sahip değildir demektir. Yine kararları uygulamada ve gündelik çalışmada disiplin, bir kadro için olmazsa olmazdır. Kendi iç disiplinini sağlamayan bir kadro, çalıştığı alanda da adına layık bir disiplin tesis edemez.

Bir kadro uzmanlaşmayı reddetmemelidir. Ama çok yönlü olarak gelişmeyi de asla elden bırakmamalıdır. Çok yönlü gelişme kadronun, kadroların ufkunu açar. Daha sağlıklı düşünüp karar vermelerine imkan ve olanak sağlar. Dahası her kadro, partinin tüm işlerini yürütebilecek kapasite ve yeteneğe sahip olmayı hedeflemelidir. Bu hedefine asgari düzeyde ulaşması bir zorunluluktur.

Bir kadro, yoldaşlarının ve halkın sorunlarına karşı son derece duyarlı ve ilişkilerde alçak gönüllü olmak zorundadır. Alçak gönüllülük kadrolar için bir erdemlilik, ki devrimciliği bir yaşam tarzı olarak kabullenen, algılayan bir kadro gelecek toplumun tüm özelliklerini üzerinde şu veya bu ölçüde taşımalıdır.

Proletarya partisinin her kadrosu yukarıdaki anlayış çerçevesinde kendisini değerlendirip, ameliyat masasına yatmalıdır. Olumsuzluklarından arınıp, eksikliklerini görmelidir. Kendi olumsuzluklarına vurmayan, kendi eksikliklerini görmeyen bir kadro, gelecek toplumun yaratıcısı olamaz.

Bugün içinden geçtiğimiz süreç kadrolarımıza daha büyük görev ve sorumluluklar yükliyor. Bu görev ve sorumlulukları yerine getirecek kadar sağlam ideolojik ve siyasi bir donanımına sahip olmayan kadrolar, sorunların ağırlığı altında ezilip gitmeye mahkumdurlar. Bu durumdan kurtulmanın biricik yolu, objektif bir gözle süreci sorgulayıp, gereken dersleri çıkarmaktır. Olumsuzlukları atıp, eksiklikleri gidererek mücadelede ısrarlı olmalıdır. Bu sorunlar yakınmayla, sızlanmayla değil, bilimsel bir yaklaşımla, engin bir fedakarlıkla ve kavgada ısrarlı bir mantıkla aşılır.■

Önderlik demek; sürekli üretip, kendi kendine yenilenmektir. Her organın kendi halefini yetiştirme gerçeğini bilince çıkarmaktır. Sürekli isteyen değil, üreten, yaratan olmaktır. Sorunlara yaklaşımda statükocu ve dogmatik değil, bilimsel tarzda; dar bölgeci değil, bütünsellikli olabilmektir. Her bölgenin, her faaliyet alanının sorunlarına kafa yorabilmektir.

bir kadro ne alternatif olabilir, ne de ayakta kalabilir. Tam aksine mevcut olumsuzlukların altında ezilip gider. Bu gerçek görülmelidir.

Okumadaki amaç, entelektüel bir birikime sahip olmak değildir. Tam aksine sınıf mücadelesinde sorunların çözümü için gereken anahtar elde edebilmektir. Başka ülkelerin tecrübe ve deneylerini okuyup öğrenmeyen, bulunduğu coğrafyanın geçmiş ve bugününün tecrübelerini özümsemeyen, hatta kırsalında ise şehirdeki işçi sınıfı eylemlerini izlemeyen, şehirde ise kirli gelişen gerilla savaşını izleyip değerlendirmeyen bir kadro sınıf mücadelesine tek gözle bakıyor demektir. Sorunlara bakışını kendi alanıyla sınırlandırmak kadar dar bakan bir kadro, bütünsellikli bir bakış açısına sahip olamaz. Sorunlara yaklaşımda bütünsellikli yakalamayan bir kadro, partinin genel sorunlarına ilişkin sağlıklı politikalar üretmez, çözümler sunamaz. Olayları, olguları bulunduğu alana göre değerlendirir. Bu da kaçınılmaz olarak onu nesnel bir değerlendirmeden uzaklaştırır. Ya kararsızlık duvarına çarptırır, ya da subjektivizm tüneline götürür.

Özcesi: bütünsellikli ve gündeli yakalamayan, hangi amaçla, neyi savışığı sorunlarına doyurucu cevaplar bulmayan, karşısına çıkan sorunların çözümünde bilimsel bir

lerin özlem ve istemlerine de çare bulamaz-çare bulacak kadar da üretken ve dinamik olamaz.

Somut durumu yakalayıp, o coşkuyu yaşamayan bir kadro dogmatizm hastalığından, soyut reçete sevdasından kurtulamaz. Mevcut gerçeklerden çok subjektif niyetine göre politika üretir. Gerçeklerle niyetler birbiriyle çakışmayıp çatışınca da, ortaya doğal olarak olumsuz bir tablo çıkar. Bu durum en başta kadroyu, kadroları derinden yaralayıp, etkiler.

Söyle ki: Kitlelere gitmeyen, kitlelerin ruh halini anlayıp kavramayan bir kadro kitleleri kazanma yeteneğine sahip, savaşın hareketine geçiren, militan bir ruh yapısından çok, bildiklerini dönüp dönüp tekrarlayan, sorgulama yeteneğini yitiren bir bürokrat olur. O halde kitlelerden kopuk yaman bir bürokrat ve soyut bir reçeteci olmanın yolu kitlelere gitmekten, onların sorunlarını daha yakından anlayıp kavramak için mekanizmalar ve kurumlar yaratmaktan geçer. Bu bilinçle hareket etmeyen, bu görevini erteleyip, savsaklayan bir kadro kendi ipini kendisi çekmeye mahkumdur.

Kadro her alanda, halefini, örgütlemeye ve çalışmaya hazır olmalıdır. Bunun pratik anlamı şu demektir: Bir kadro önce bulunduğu ve çalıştığı alanın sınıf ilişkilerini ve geliş-

İŞÇİLER POLİSLE ÇATIŞTI... 149 İŞÇİ GÖZALTINA ALINDI 88'İ TUTUKLANDI... KEFALETLE SERBEST BIRAKILDI

Şişli işçileri sendika ağalarınınca satıldı!

İstanbul/Özgür Gelecek- Şişli Belediye Başkanı Gülay Atıg tarafından 2 Haziran 1995 tarihinde işlerinden atılan ve o tarihten itibaren direnişte olan belediye işçilerinin 21 haziranda Şişli Belediyesi Temizlik İşleri Müdürlüğü önünden belediye yürüme çabaları polislin saldırısıyla karşılaştı. Saldırı sonucu birisi ağır olmak üzere 7 işçi yaralanarak hastaneye kaldırıldı. 149 işçi de gözaltına alındı.

Belediye Meclis Toplantısı'nda Gülay Atıg'la görüşmek için belediye Temizlik İşleri Müdürlüğü'nden Şişli Belediyesi'ne, ardından ANAP Beyoğlu İlçe binasına yürümek için 250'ye yakın işçi ve ziyaretçi Temizlik İşleri Müdürlüğü'nde toplandı. Yürüyüşe geçen işçileri 100'e yakın çevik kuvvet engellemek istedi. Bunun üzerine bazı işçiler Temizlik İşleri Müdürlüğü önünde oturma eylemi yaptı. Bazı işçiler de gizlice E-5'e çıkarak yolu trafiğe kapattılar. Polislin, yürüyüşlerini engellemesi üzerine "Susma Susukça Sıra Sana Gelecek!", "Atılan İşçiler Geri Alınsın!", "Şişli İşçisi Yalnız Değildir!" sloganı atan işçiler saat 15.00 sıralarında yürüyüşe geçtiler. Polislin engellemesi üzerine çatışma çıktı. Polislin saldırısına taşla karşılık veren işçilerden 1'i ağır 7 kişi yaralandı. İşçiler ŞSK hastanelerine kaldırıldı. Çatışma sonrası Temizlik İşleri Müdürlüğü'ne çekilen işçilere tekrar saldırı yapan polis 149 işçi ve ziyaretçiyi gözaltına aldı.

ŞİŞLİ İŞÇİLERİ MAHKEMEDE

Gözaltına alınan 149 işçiden 40'ı 23 haziranda serbest bırakılırken, 109 işçi mahkemeye çıkarıldı.

Gözaltına alınan 7 kişi Şişli Emniyet Müdürlüğü'ne ifade vermediklerinden

dolayı Cumhuriyet Savcılığı'na çıkarılmak amacıyla Şişli Adliyesi'ne getirildi. İfadeleri alınan 7 kişi Adliye'nin nezaretinde bekletilirken Mecidiyeköy Emniyet Amirliği'nde bulunan diğer işçiler adliyeye getirildi. İşçiler geldiğinde dışarıda bekleyen yakınları ve diğer belediye işçileri "İşçi Kıyımına Son!", "Gözaltındakiler Serbest Bırakılsın!", "Baskılar Bizi Yıldırıamaz!" sloganları atarak hem gö-

zaltındaki işçilere moral verdiler, hem de baskıları protesto ettiler. Mahkemeye çıkarılan 109 işçiden 21'i serbest bırakıldı, 88'i ise tutuklandı. Serbest bırakılanlar gözaltında buldukları süre içerisinde polisten dayak, küfür, bayanlara sarkıntılık, su ve tuvalet ihtiyaçlarının engellenmesi gibi tutumlara maruz kaldıklarını söylediler.

Belediye-İş Sendikası Genel Başkanı

Fuat Alan ile diğer yöneticiler, tutuklanan işçilerin serbest bırakılması için 27 haziranda 500 milyon kefalet yatırdılar. Kefaletin ödenmesiyle bırakılan işçiler alkışlar ve karanfillerle karşılandılar.

Direnin geldiği nokta ve bundan sonra yapılacakları değerlendirmek için bir toplantı düzenlendi. Toplantıda işçilerle Belediye-İş yöneticileri arasında sert tartışmalar yaşandı. İşçiler Belediye-İş'i direnişi satmakla, Gülay Atıg'la el altından uzlaşmakla suçladılar.

İşçilerle yaptığımız görüşmelerde; **Bayram Meral** ve **Fuat Alan**'ın direnişi bitirmek için, atılacak işçi sayısında Gülay Atıg'la pazarlık yaptıklarını, **Hıdır Bal**'ın ve diğer yöneticilerin bu pazarlığın içinde olduklarını belirttiler.

Ayrıca işçiler; Belediye-İş genel merkezinin sonbaharda kongresi olduğunu, **Hıdır Bal**'ın bu kongrede başkanlığa oynayacağını, Şişli direnişindeki sözümüne aktif tavırının bu kongre hesaplarından kaynaklandığını belirterek, işçiye ihanet ettiklerini söylediler.

Şişli direnişi başından beri, Belediye-İş Genel Merkezi ve bağlı şubelerin ihanetini yaşadık. Tıpkı Kağıthane'de, Pendik'te olduğu gibi. Namus ve şerefle söze başlayan sendikacılar hemen namusu şerefi unutup işçiyi satmaya başlıyorlar. Saldırıları karşısında bir kez olsun direnip üretimden gelen güncülerini kullanmıyorlar. Oysa Şişli'deki işten atılmaları ilk kez olmuyor, son kez de olmayacak. Yarın belki Anakent'te ya da Avcılar'da ya da Bakırköy, Zeytinburnu belediyesinde de aynı şeyler yaşanacak. Bu saldırılara karşı Belediye-İş Genel Merkezi ve bağlı şubelerin tavrı yine ihanet olacak. Bunlar olmasın isteniyorsa o zaman mücadele-ye; Şişli işçilerini desteğe...■

Ankara yürüyüşünün ardından...

O gün Kızılay Meydanı tarihinde ilk defa bu kadar coşkulu, ilk defa yürekler tek vücut, ve insan seliydi. Pankartlar ard arda renk cümbüşü, sloganlar bir kortejden bir korteye uzayıp gidiyordu.

Tüm bu coşkuya rağmen sendika başkanlarının tavrı oldukça önemli. Sık sık hükümet ile görüşme talepleri, eylemin KÇSKK tarafından planlı başlatılıp, hesaplı bir biçimde hükümet ile uzlaşarak bir pazarlığın sözkonusu olduğu görülmüştü. Bu hesabı gören Ankara'daki devrimci-demokrat kamu emekçileri ve **Partizan Kamu Emekçileri**'nin çabaları şubeler platformuna yansıdı. Yoğun bir biçimde bu hesabın bozulması gerektiği, KÇSKK'nın uzlaşmacı tavrını teşhir etmek, ve bu oyunu bozarak eylemi pazartesine gününe sarkıtmak gerektiği tartışılıyordu. Bu oyun bozulmalıydı, bu oyunu kitleler kendi tavırlarıyla bozmalıydı. Kızılay Meydanı tatil günlerinde değil, bir iş gününde iş bırakmaya tanık olmalıydı. Ankara sarsılmalıydı. Bundan yola çıkarak cumartesi akşamından başlayarak devrimci-demokratlar her sendikada tartışma toplantıları açarak kitleyi pazartesine günü de kalmama noktasında motive ediyorlardı. Bu arada bu coşkuya gören KÇSKK sözcüsü Kaya; kürsüden saldırganlığını dile getirerek, kendisine muhalif olan anlayışları kastederek "alanı bazı kendini bilmezleri teslim etmemek gerektiğini" vurguluyordu. Eğitim-Sen kitesini alana sahip çıkmaya davet etti. Önemli bir ayrıntı da yürütme'nin, alana, sendika pankartları dışında pankartların alınmaması (dergi, DKÖ, siyasi parti) kararı oldu. Kamu emekçilerinin eylemine sahip çıkan, destekleyen bu emekçi dostları, alana sokulmayarak bize belli bir anlayışa, devrimcilere karşı tavrını aymazca sergiledi. İlk tepki İstanbul'da gözaltında kaybedilmek istenen Cafer Cengöz için oldu. "Cafer Cengöz Kaybedilemez-Ankaralı devrimci-demokratlar" imzalı pankart alana sokulmak istenmedi. Bu arkadaşların ve **Partizan Kamu Emekçileri**'nin çabalarıyla böyle bir tutumun polise hizmet olacağı, kaldı ki gözaltında kayıpların şu an ülkenin gündeminde önemli bir yer tuttuğu belirtilerek kim olursa olsun her devrim-

ciye sahip çıkılması gerektiği belirtildi. KÇSKK'nın uzun bir süreden beri yerleşmeye çalıştıkları anlayış burada kendini belirgin bir şekilde gösterdi.

Saatler ilerledikçe kitledeki kararlılık ve coşku yer yer sürüyordu. Tartışma toplantıları, alanın her tarafında organize ediliyor. Kitle, pazartesinin devamı noktasında sloganlarını atıyordu. Bu arada 2 gün kulaklarını tıkarayan hükümetten Hikmet Çetin zoraki bir kararlar görüşme talebini ilettiler. Ama bu görüşme yalnızca CHP genel başkanı sıfatı olarak bir görüşme olacaktır, hükümet olarak görüşmeyeceklerini belirtti. Görüşmeden çıktığında, KÇSKK sözcüsü Kaya, saat 18.00'e kadar süre verdikleri eğer başbakan kendileriyle görüşmezse bunun aleyhlerine bir tutum olacaktır, kazanım elde etmeden dönülmeyeceğini vurgulayarak konuşmasını tamamladı.

Gelinen aşamada oyun tutmadı, ve hükümet tarafından dikkate değer görülmedi. Görüşmüş olsaydık ta sırtımız sıvazlanarak, güzel bir demokrasi örneği gösterdiğimiz söylenerek, yine geri gelecektik. Sonuçta, Kaya, verilen süre dolduktan sonra kürsüden, eylemin devamından yana olduğunu belirterek sağduyulu kamu çalışanının eylemi işyerlerinde iş bırakarak devam ettirmek gerektiğini, yeni takvimin uygulanacağını söyledi. Tam da bundan sonra 2 gündür (pazartesine kalmaması noktasında) motive olan kitle büyük bir şaşkınlık geçirdi. O şaşkınlığın ifadesiyle kürsüye saldırdı. Yoğun tartışmalar yaşandı. uzun bir süre şaşkınlık ve tepki gösterildi. "Yılınlık Yok Direniş Var", "Kahrolsun Sarı Sendika Ağaları!" gibi sloganlarla Kızılay Meydanı tarihi bir güne tanık oluyordu.

Evet; kararın açıklanmasından sonra 1 saat içinde alan boşalmıştı. Kızılay eski sessizliğine gömülmüş, kamu emekçileri ilk defa başları önünde eğik, yürekler ezik bir şekilde geri dönüyorlardı. Neden böyle sonuçlandı? Bundan çıkaracağımız dersler ne olmalı? İsterseniz şimdi bunu açalım.

Kamu çalışanları beş yıllık sendikal mücadele tarihinde 7. kez Ankara eylemi gerçekleştiriyor. İlk iki eylemi sendikal mücadele seyri içinde yapılması gereken, daha çok kamuoyu yaratmaya ve toparlanmaya yönelik

eylemler oldu. Direnmeyi ve mücadeleyi yükseltmeyi bu eylemlerde öğrendiler. Fakat bir dönem sonra asıl sorunun, bu ve hedefe gidene yolun işyerlerine üretime dönük çalışmayla olacağını savunan devrimci-demokrat kamu emekçileri, Ankara eylemlerinin artık, kazanım getirmeyen, uzlaşmacı, mücadeleyi hep aynı noktada tutan geri eylemlilikler olduğunu savundular.

Elbette şu gerçeği de gözardı etmemek gerekiyor. Kamu çalışanları şu an ülkemizde toplumsal dinamiklerin önemli bir bileşeni. Ve gündeme oturmuş durumda. Bu anlamda toplumsal hareketliliği ve mücadeleyi yükseltecek her türlü eylemliliklere Partizan Kamu Emekçileri ve öncüler olarak sahip çıkmak, dönüştürmek ve bundan sonuçlar çıkararak geleceğe taşımak da ayrı bir görev. İşte Ankara eylemi de böyle kavranılması ve sahip çıkılması gereken bir eylemlilik. Nitekim kendiliğinden gelişen bir süreç sonucu Ankara eyleminin seyrinin değiştiğini hep beraber gördük.

Gelinen aşamada Ankara yürüyüşleri önceleri KÇSP'nin, sonraları ise KÇSKK'nın genelikleştirilmiş Ankara çıkarması olarak görülmeye başladı. Binlerce kamu emekçisi için umut kayışımı gibi gösterilmeye çalışıldı. Ama ne yazık ki umutlar hep boş çıktı.

Eylem takvimi açıklandığında; 2 günlük oturma eylemi sonrası 19 hazirandan itibaren süresiz iş bırakmalara başlama gibi, aslında KÇSKK'nın da inanmadığı bir eylem dizisi öğrendik. Şaşırmiştık. Henüz kendi kitesine dahi bir gün iş bıraktırmayan bu sendika nasıl bu kararın altından kalkacaktı. Samimi ve gerçekçi olmadıkları iki günlük iş bırakma süresince gördük. KÇSKK'nın iki büyük sendikadan biri Eğitim-Sen tatilde olduğu için iş bırakıyordu. Tüm Bel-Sen ise yalnızca CHP'li birkaç belediyelerde % 100, diğerlerinde ise % 30'a varan bir oranla iş bırakıyordu.

Diğer yandan "Genel Grev, Genel Direniş!" diyen anlayışların bu eylem sürecince sergiledikleri tavırda oldukça düşündürücü. Sırtla besliyoruz. Bunu tekrarlayan bir çalışmasını birgün dahi yapmayan anlayışların samimi olmadıklarını gördük. Bizler Ankara'da

kalmaması noktasında tavır sergilerken bu anlayıştan arkadaşlarımızı takvim uygulansın diyerek tarihi karara olumsuz imza attılar.

Sınıf savaşımı sorumluluk ve kararlılık isteyen zor bir uğraş. Bunun gerekliliklerine yerine getirmeyen önderliklerde, tarihi bu sorumluluğun altında ezilir ve birgün kitleler bunun hesabını sorar. Alınmış olsun diye bir kararı almak, altından kalkamamak ve gerekliliklerine yerine getirememek...

Sonuç olarak önemle üzerinde durulması gereken bir nokta var. Kamu emekçilerinin '89 bahar eylemliliklerinin ardından yakaladıkları mücadele hattı, aynı mücadele hattı değil. Gerek eylemlerin niteliğinde düşüş, gerekse alınan kararların niteliğinde düşüş. Sınıf mücadelesiyle ve onun önemli bileşeni işçi sınıfıyla bütünleşmesi gerekli ve zorunlu iken; salt ekonomik mücadele hattında yürüten bir mantık. Özellikle belli anlayışların (DY-TDKP) süreç içinde legal partileşme çalışmalarının kamu sendikaları içinde yürütüyor olmaları ve kamu emekçilerini önemli bir oy deposu olarak görme mantıklarını da kamu çalışanlarının mücadelesine gölge düşürdü. Son örneklerinde de yaşadığımız gibi son 2-3 mitingde sosyalist basın ve anlayış sahiplerinin kendilerini ifade etme özgürlükleri ellerinden alındı. Bu açık olarak devrimcilerle karşı alınan bir tavırdır, saldırıdır.

Partizan Kamu Emekçileri olarak, sendikal mücadele seyri boyunca yürüttüğümüz Demokratik Merkeziyetçilik ve dar grupçuluktan uzak anlayışın yılmaz savunucusu ve sözcüsü olduk. Fakat gelinen aşamada belli anlayışların bunu hiçe sayarak sendikaları kendi tekkelleri olarak görme mantıkları şu an kamu sendikalarını çıkmaza sokan nedenlerin başında gelmektedir. Partizan Kamu Emekçileri olarak grupçu değil ama grup olma ruhunu taşıyarak hareket etmeliyiz. Üreten ve dönüştüren biz işek bunun sahipliğini yaptıktan da çekinmeyelim. Alanı bir takım reformist ve revizyonist anlayışlara bırakmayalım. Tarih önünde kitlemize ve halkımıza verecek hesabımız olmamalı. Birlik-Mücadele-Zafer şiarının anlam ve önemini göreberek kavgaya o bilinçle atılalım.

Partizan Kamu Emekçileri

“Sen olmasan da olur” değil;

Sen bu kavgada olmak zorundasın!

Ozan Veli

Kim hangi koşulda olursa olsun, nefes alıp verebilsen, yürüyüp konuşabiliyor, kısacası canlı olma özelliklerini esas yön olarak koruyabiliyorsa, o kişi yaşıyor demektir. İnsanları sınıflara bölen toplumsal işbölümü, yine insanlığı, sınıf kavramına bağlı kılması, onunla yaşatıp, onunla öldürmüştür. Her nefes alış, bir sınıfın ağır kokusunu taşır. Her gülüşün altında binlerce toplumsal giz depreşir.

Bu toplumsal ayrışmada ezilenler, kendileri için değil, başkaları için yaşayanlar olmuştur. Bütün değerlerin yaratıcısı insanlar, bütün değerlerin mülkiyet hakkını ellerinde bulunduran insanlara köle olmuştur. Ve bir kez toplumsal farklılıklar ortaya çıktıktan sonra, zor insanlığın tarihine girmiştir. Ki bu zor da yine esasta ezilenin uykusuzluğundan ve köleliğinden beslenmektedir. Büyük dev, küçük yaratıkların kumandasındadır artık. Tarih; her dönem toplumsal gelişmelere uygun olarak ezenin, yine aynı yöntemlerle alaşağı edilmesini dayattığında, suskun-sedasz uyuyan devin homurtaları güçlü bir zor dalgası yaratarak yükselmiştir. Ve tarih, ezilene başkaldırıya mahkum etmiştir. Bugün de bu mahkumiyet, tüm ezilenlerin burjuva feodal sistem karşısında gerçekliği iken proletaryanın en yakın ödevi, en kesin mahkumiyetidir.

Evet proletarya yaşayacak! Ama tek şartla: Kendisine ölümcüllüğü dayatan zora karşı zor kanunlarına dayanarak! Başka yolu yok, insanca yaşamın adından bahsedilirse. Bu töre proletarya için olduğu kadar tüm ezilenler için yaşamının/insanca yaşamının en koşuludur. Tarih, bir kez daha, hem de eskisinden daha ısrarlı ve kaçınılmaz biçimde ezilene başkaldırıya mahkum etmiştir. Ve sen bu toplumsal konumlanmalarda bir ezilen olarak var isen, yaşamının adı savaşmak ile özdeşir.

Kürdistan ezeli bir köleliği redde yürüyerek bugün, çatırdayan tüm pasifist kokmuşluğun üzerine hücum eden asi damarları kıpırdatmakta iken, egemen cephe ve onun çeşitli tonlarda versiyonları, seni edilginliğe çekmek için yarışıyorlar. Faşizmin kol gezdiği bir devlet sınırları içinde, külleri semaya savrulan bir Kürdistan'ın kaybolması anlamsız değildir. Hangi bir zulme başkaldırırsan kaldırı, yol seni dağlara ulaştırır. Ve yol, şiddete karşı şiddeti dayatır, toplumsal deneyimin bilincine. Bu halklar ki, 12 Martları, 15-16 Haziranları, 12 Eylülü silmeden bilincinden ölüp gidiyorlarsa, onları yaşatacak tek şeyin kavga erbabı olmak olduğunu anlamalıdır.

Sen bu kavgada olmak zorundasın, hem de yangının orta yerinde. Duyabiliyor, görebiliyor, hissedebiliyorsan; insanca yaşamı özleyebilirsin, umarsız bir dünyanın köle ruhlu çocukları değil isen...

Üç bin tane köyü, mezrası yakılan, yazarları, gazetecileri vurulan, bütün özel insani istemleri, kültürleri talan edilen bir ülkenin halkından ya da onun kardeş ilişkisinden. Ve aynı zulüm, senin büyük varoşlarında kapı kapı, sokak sokak dolanırken, kanlı katliamlarda infazlar kururken, sen susabilir misin? Düşünmenin dahi reçetelendiği bir ülkede yaşadığın farkında mısın? Farkındaysan o zaman neden suskunluğun?

Hele de proletarya adına dolanıp durman, hele de yıllarca emek tüketip de bir tek emeğinin kadrine varamadan susman, hele de kıydan köşeden bilincin dalına eriştiğini iddia etmeye soyunman ardından kavgaдан uzaklaşman, hangi yoksul elin kudretinde başışlanabilir? Hangi onursal yaşamın adına erişir?

Sen bu kavgada olsan da olur değil, sen bu kavgada olmak zorundasın. Sevincin, bilincin ve tüm gücünle. Erdemlerin ve zaafaların, doğruların ve yanlışlarınla sen bu kavgada olmak zorundasın. Çünkü yaşamının onura tutunan adı, kavgalarda bedenini yakmaktan geçer.

Küçük bir anıda misafir edeyim sizleri.

Dersim'in yoksul bir köy evine.

Pencerenin önüne oturan aksakal bir ihtiyar, dışardaki gece karanlığına iştirakmişti kulaklarını. Derin ve kesik öksürüklere tutunmuş yedi yaşlarında bir çocuğu sıkıca sarmışlardı beyaz tenli yorgana. Yaşlı sakalın emek küpü sol nasırlı eli usul usul okşuyordu, öksürüklerle inip kalkan çocuğun sırtını. Çıplak bir görüntü kaplamıştı evin çehresini. Bir iki yatak ve bir iki kap vardı görünürde. Yıllanmış endişelerin vehametinde tutunan ananın yüreği, umut kaplarını kapamıştı sessizce.

“Amca nerde?” diye sordumuzda.

“Ne bilem oğul, otursan suç sayılır, ağlasan suç sayılır, gülsen suç sayılır. A bu çocuk hastayı, ilaç almak için ilçeye gitti, gidiş o gidiş. Yakalamışlar çıkışta. ‘Bu ilaçları kime götürüyorsunuz’ bizim herif de biraz çekingen. Üşüşmüşler başına. İlaç da ne olsa. Bir hafta önce önce hastaneye götürdük çocuğu. Borç ettik, harç ettik götürdük. İlaçları bitmişti. Çocuk bronşit olmuş. Sürmeli denilen bir köpek bela olmuş başına milletin”

Çocuk kesik öksürüklerle kızıştırdık suratını, anasının söylediklerini onaylar gibi mahsun bakışlar gezdiriyordu gözlerimizde.

“Evlirimizi yakacaklar diye çıkardık olan bir iki parça eşyamızı. Ne bir bostan ekebildik, ne de tarlaya bir tohum atabildik. Evleri yakılanlar per perişan oldu. Şimdi bu çökeleğe muhtaç durumdayız. Sen sustukça o vuruyor başına. Ölüm daha iyidir oğul.”

Bir tek onaylamak kalıyordu geriye ananın söylediklerini.

“Sen sustukça o vuruyor.” İşte bu gün toplumsal karşıtlıkların gerçekliğini bu küçük cümlede bulmak mümkün ise, vurulanların tek çaresi var, susmamak! Ananın konuşmasını güçlendiren küçük bir onay sunuyorduk.

“Otuz sekizi de geçti oğul. O zaman iyidi yine bizim de ellerimizde silahlarımız vardı. Ölüm kari gibi yorganın altında ge-

lip bulmuyorduk bizi. Yaslandığımız taşın arkasında ölmeden götürürdük iki kişiyi kendimizden önce. Şimdi bir poşet una muhtaç etmişler bizi. Çocuğun ilacını bir öküz başçavuş bekliyor. Kadını, çocuğu ayaklarına yalvartmaya çalışıyorlar. İnsanda kan donuyor. Bu günleri görmeden ölseydik, dert olmazdı bize.”

Ağır aksanıyla içli bir telafuzda dinletiyor dilini aksakallı bilge. Elimizde parıldayan namlu ağzına bakıyor mahsun gözlerle. Gözlerinde mazlum pırlıtlarla taşan öfke seli donmuş duygular. O an, susuyordu tüm umursamaz diygular. Oflanıyoruz, çektiğimiz yorgun acıların deminde. Ve ülkemizin acılarını ekliyoruz birbirine. Bizim çektiğimiz cüce kalyon yanında. Susuyorsun, yutkunurken yoksulluğun dilimlerini.

O ev kardeş bir halkın, katline seyirci kalmasına içleniyordu, tüm diğer yoksul Kürt evleri gibi. “Senin çektiğin acılar da benim, acılarının kaynağından aliyor gücünü. Fabrika, okulun, hastanenin senin olmadıkça bu ülkede, dilin, kültürün serpilmedikçe kendince aynı dağın zirvesine bakar gözlerimiz. Bu gün senden farklı istediğim, senin yıllar önce aldığındır. Bunu çok görme bana” diyor. Kardeşlik, birbirinin haklarını sahiplenmeyi gerektirir. Sırt sırta kavgayı.

Evin yoksul eşliğini bıraktığımızda geride, küçük bir umudun orta yerinde yeşeren orkidenin rengini armağan bırakmıştık çocuklara.

O gece yol boyunca arşınladı duygularımızı, ananın, “sen sustukça o vurur başına” sözü. Dağ, geceden aldı bu çerçeği. Varoş kapıları, suskunluğunu yedi, beynine inen ilk tokmaklarla. Köyler, yoksul nasırların zirvelere gönderdi. Ve bütün ezilen canlara ilettiler ilk çağlanlarını. Fabrikaya atölyeye, tarlaya, isyana. Tarihin son hükümünü fısıldadı usulca kulağına “sen olmasan da olur” demiyoruz. Sen bu kavgada olmak zorundasın. Başka şansın yok. ■

Tarihsel üretim sürecinin çeşitli evrelerinde, o sürecin tarihsel ve toplumsal gereklilikleri, değişik kavram ve kategorileri ve siyasal tespitleri ortaya çıkarır. Bu kavram ve kategoriler ve siyasal tespitler, kendilerin ortaya çıkaran toplumsal ve tarihsel koşullar ve o koşulların etkileri ortadan kalktığı zaman, doğal olarak kendileri de ortadan kalkarlar.

İçinde yaşadığımız süreçte; giderek ortadan kaybolan “Sovyet Bloku”, “Soğuk Savaş”, “Rus Sosyal Emperyalizmi”, “Üç Dünya Teorisi” gibi kavram ve siyasal tespitler yerine, “Globalleşme”, “Küreselleşme”, “Yeni Dünya Düzeni”, “Kuzey-Güney Çelişkisi” gibi kavramlar ve siyasal tespitler ortaya çıkmaktadır. Biz buradaki kavramların ve siyasal tespitlerin tümü üzerinde durmayacağız. Bizim üzerinde durmak istediğimiz; “Üç Dünya Teorisi” ve onun izdüşümü olan “Kuzey-Güney Çelişkisi” diye ifade edilen tespitlerdir. Üç Dünya Teorisi; Başkan Mao'nun ölümünden sonra Çinli revizyonistlerin formüle ettiği sınıf işbirlikçi bir teoriydi. Bu teoriye göre; dünya halklarının başdüşmanı ABD ve RSE “birinci dünya”, diğer emperyalist ve kapitalist ülkeler “ikinci dünya”, yarı sömürge yarı feodal ülkeler “üçüncü dünya” idi ve dünya halklarının, kendi ülkelerindeki burjuvalar ve diğer egemen sınıflarla birleşip dünya halklarının başdüşmanı olan “dışeri dökülmüş kaplan” ABD'ye karşı değil, en tehlikeli düşman olan RSE'ne karşı savaşması gerekiyordu.

12 Eylül öncesinde bu teorinin şampiyonluğunu yapan Doğu Perinçek ve şürekasıydı. Bunlar bir yandan başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerin köpekleri Türkler, Ecevitler ve diğerleriyle birlikte komünistlere ve devrimcilere saldırırken, diğer yandan da, uyanış halindeki Kürt ulusal hareketini bastırmak amacıyla “Rus işgali tehlikesine karşı” kisvesiyle, “dördüncü ordu doğuya” sloganları atıyordu. Ayrıca gazete sayfalarında komünistlerin ve devrimcinin açık ad ve adreslerini yayınlarken onların sivil ve resmi faşist çeteler tarafından katledilmelerini sağlıyorlardı. Bu düşünce ve davranışlarından dolayı bu gruh “karşı devrimci ajan provokatör” olarak değerlendirilmişti.

RSE'nin çökmesiyle birlikte, “iki kutuplu dünya” yerini, kimine göre “çok kutuplu dünya”ya kimine göre de “ABD'nin borusunun öttüğü tek kutuplu dünya”ya bırakılmaktadır. Busüreçte, RSE'nin yerini alan BDT içindeki nükleer güç dolayısıyla belirli oranda “süper” güç olma konumunu koruyarak pazar kavgasından tümüyle çekilmektedir. ABD ve diğer emperyalistler hem daha öncesi RSE'nin etki alanlarında; hem de kendilerinin etki alanlarında yeniden pazar kavgasına tutuşmuş durumdadırlar. Emperyalistlerin bu süreçte en fazla çekindikleri üç şey vardır: Birincisi; sistemin içinde bulunduğu karakteristik durumdan dolayı o çok korktukları ve bu nedenle kırk bin kez “mezara gömdük”leri proleter devrimlerin yeniden

Yorum

Talip Çakmak

“Kuzey-Güney Çelişkisi” üzerine

“hortlaması”. İkincisi; bu devrimlerin müttefiki olabilecek ulusal bağımsızlıkçı devrimlerin olması. Üçüncüsü; “gelişmekte olan” bazı ülkelerin bu ortamdan faydalanıp kontrol den çıkması (Irak'ın Kuveyt'i işgali gibi). İşte bu nedenlerden dolayı emperyalistler korktuklarının başlarına gelmesini önlemek amacıyla ve ellerindeki silah stoklarını eritmek için etnik ve dinsel farklılıkları körükleyerek, dünya halklarını birbirlerine düşürmektedirler. Emperyalistlerin bu girişimleri karşısında bazı aklı evveler sınıf çelişkilerinin bir tarafa bırakılıp, “ezen kuzeye karşı ezilen güney” ülkelerinin bir araya gelmesi gerektiğini savunuyorlar. Bunların “Kuzey-Güney Çelişkisi” diye formüle ettikleri teori'nin özü de; gıdasını üç dünya teorisinden alan “Dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizminin etnik ve dinsel farklılıkları körükleyerek kendi hegemonyasını sağlamlaştırdı ve geliştirmeye çabaları karşısında, dünya proletaryası (ABD proletaryası hariç) ve ezilen halkları kendi burjuvaları ve egemen sınıflarıyla birleşip anti emperyalist mücadele yürütmelidirler.” şeklinde özetlenebilecek sınıf işbirlikçisi teoridir. Bu teorinin Türkiye'deki savunucusu da Doğu Perinçek ve tayfasıdır.

Doğu Perinçek ve tayfası 12 Eylül'de efendilerinin kendilerine çektiği (Türkeşi ve çetesini gibi) acıların etkisiyle, “parlamentar demokrasi”ye geçiş sürecinde ajan provokatörlük yapmadı. “Marksist” çevrelerdeki liberalleşme karşısında göstermelik de olsa, Marksizm'in evrensel bazı ilkelere savunması, “elveda proletarya” diyenlere karşı “merhaba proletarya” demesi, “sosyalizm öldü” diyenlere karşı “sosyalizm yaşıyor” demesi, işkenceleri ve işkencecileri teşhir etmesi, bir dönem Kürt ulusal hareketine yaklaşımındaki kısmi olumluluk vb. gibi nedenlerle MLM'lerin onu ve çevresindeki çömezlerini “ara akım” yani devrim ve karşı devrim karşıtlarını tümünü net olmayan kaypak bir grup olarak değerlendirmeleri yanında ve somut veriler ışığında yapılan doğru bir değerlendirmeydi.

Ancak son zamanlardaki söylemleri ve davranışları gıdasını “Kuzey-Güney Çelişkisi” alan sınıf işbirlikçisi davranışlardır. Bu davranışlar ve söylemlerinden birincisi, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi ve onun önderlikleri ile ilgili olanıdır. Önceleri bu önderlikleri ABD ajanı olarak ilan ettiler, ardından da Güney Kürdistan'a yönelik işgal eylemini “Türkiye ezilen dünya adına Kuzey Irak'a girmiştir” şeklindeki değerlendirmeleriyle Kürt ulusuna karşı düşmanlığını açıkça gösterdi. Perinçek ve tayfasının bugünkü Kürt isyanı karşısındaki tutumu, onların Şeyh Sait isyanı karşısındaki tutumuna ayırdır. O zamanki olayı değerlendiren, İngiliz uşağı olduğu kesinleşmiş olan Atatürk'ü destekleyip, İngiliz ajanı olduğu kuşkuyla olan Şeyh Sait'in idamını onaylayarak Kürt halkına yapılan katliamın yanında yer almıştır. Bugün ise, ABD ve diğer emperyalistlerin uşakları Demirel, İnönü, Çetin, Karadayı'nın yanında Kürt ulusunun ve onun önderleri Öcalan, Barzani ve Talabani'nin karşısındadır.

Gazi mahallesindeki provokasyon girişimi değerlendirmesinde de “bir hafta sonra büyük bir askeri harekete girişecek bir devletin kendi içinde Sünni-Alevi savaşı çıkarmak için provokasyon yapmayacağı çok açık” diyerek karanlık yüzünü açığa vuran “Aydınlık” tayfası ve onların başı Perinçek, son yılların en görkemli anti-faşist halk direnişini ve tüm eksikliklerine rağmen hakla birlikte göğsünü kurşunlara siper eden komünist ve devrimcileri “ABD emperyalizminin” piyonları olarak değerlendirirken; ABD emperyalizminin örgütlediği kontranın ele başları Menziri, Kozakçıoğlu, Ağar ve Mentşelerin safında yer almaktadır.

Sonuç olarak; MLM'ler proletarya ve emekçi halk içerisinde propaganda yaparken, “Kuzey-Güney Çelişkisi” teorisinin sınıf işbirlikçisi özünü açığa çıkarmalıdır. Doğu Perinçek ve tayfasının karşı devrimci düşünce ve davranışlarını teşhir etmelidir. Güney Kürdistan işgali konusunda; TC'nin hegemonyacı yüzünün açığa çıkmış olmasından dolayı süreç an uygun slogan olan Gazi olaylarının derslerinden yararlanarak, ağırlıklı olarak gerilla mücadelesini geliştirirken, büyük kentlere yönelik yoğun göç ve onun getirdiği sorunlar tahlil edilerek Peru pratiğinin ışığında büyük kentlerde kitleleri halk meclislerinde ve anti faşist halk milislerinde örgütlemelidirler.

Biz bu tesbitleri yaparken “çıplak gözün görmediklerini görme”ye çalıştık ve MLM'nin yaşayan ruhu “somut şartların somut tahlili”nden hareket ettik. Doğu ve tayfasına da tavsiyemiz, işçi sınıfı ve emekçi halkın gazabına uğramak istemiyorsanız, o “at gözlüğü”nü çıkarın yoksa “burçlar” size yol göstermeye devam edecektir. ■

Sanat Üzerine

Muzaffer Oruçoğlu

Sanat ve otorite-1

Akıllı bir partinin sanatçılarıyla, doğru ve yaratıcı ilişkiler kurması, gayet zor ve başbaşa bir sanattır. Meslekleri aynıdır. Devirme ve yaratma. Birisi bunu milyonlarla birlikte yapar; diğeri tek başına. Herikiside, otoriteye başvurmaksızın bir şey yapamaz. Parti, rengini ateşten alan modern bir otoritedir. Milyonların üzerinde otorite kurarak, onları dipsiz karanlıkların ötesine, inanılmaz sürüvenlere sevk etmesini sever. Kitlelerin, kendi üzerinde otorite kurmasından tapkı devlet gibi pek hoşlanmaz. Ama yer-yüzünde kitlelerin, kendi üzerinde, otorite ve denetim kurmasından hoşlanmaz, bu olmaksızın, canlılığını yitirip, çürüyeceğine inanan "garip" partiler de vardır.

Sanatçı, kendisini, kendi disiplini ve otoritesi altına almaksızın, ciddi ve kaliteli yaratımı gerçekleştiremez. Gülmeyişiyiyle şafağı gölgeleyen harika eserler çıkmaz ortaya. O, ruhunun derinliklerinden uyuyan, özgür yaratıcılığın ayak bileklerindeki prangayı ancak, kendi öz otoritesi ve disiplin ateşiyle kırabilir. Sanatçının otoriteyi sevmeyeceği doğrudur. Sanatçı, bir başka gücün kendi üzerinden otorite kurmasından, kendisini yönlendirmeye kalkışmasından hoşlanmaz. O, toplumun üzerinde, önemli bir otorite olarak yükselmeye de bayılır. O, sınıflı toplumda, otorite ve disiplin olmaksızın ilerlemenin olmayacağını çok iyi bilmektedir. Bu gerçeği en iyi bilen de odur. İlerlemek için, kendisini sürekli, kendi disiplin ve otorite cenderesine sokan bir yaratık olmasındandır bu biraz da.

Partinin, sanatçıyı disiplin altına alması, sevk ve idare etmeye kalkışması, baş ağrısını ve çatışmayı beraberinde getirir. Bu çatışmadan, çıksa çıksa, ortaya güçlü mizah konuları çıkar. Partinin, sanatçılar üzerinde bir otorite kurması mümkün müdür? Mümkündür. kafası ve yüreği geniş olan bir parti bunu gerçekleştirebilir. Sanatçılar, anın bir bilgisi ve doğru bir sanat politikasına dayanan, demokratik bir otoriteye karşı çıkmazlar. Bu otorite ile, partinin çelik disiplinine, sevk ve idaresine, doğrudan denetimine, görevlendirmesine dayanan otoriteyi birbirine karıştırmamak gerekiyor.

Ben, yığınların önünde, yığınlarla birlikte, her alanda devrim yapacağım, diyen bir partinin, sözkonusu alanlarda kendisini yetiştirmediği, yetkinleşmesi gerekiyor. Edebiyat eleştirisi yapabiliyor musun? Şairin, romanının, dramaturgun, edebiyat eleştirmeninin, perspektifini açabiliyor musun? Bir opera sanatçısı, bir balerin, bir heykeltıraş, bir ressam vs. seni ihtiyacı duyarak, ciddi bir sorumluluk duygusuyla okuyabiliyor mu? Bir orkestra şefi, bir müzisyen, 'Bu konuda parti ne düşünüyor acaba' diye mırıldanabiliyor mu? Yani sanatçılar, senen bilgi hazinesine ve perspektifine ilgiyle yönelip, değer biçiyor mu? sorun budur.

OKM VE MKM İKİNCİ KEZ BASILDI

Halkın sanatı susturulamaz

Kültür Servisi- MKM Adana Şubesi ve OKM'ye birer kezle yetinilmeyip iki kez bas-kın yapıldı.

MKM'nin İzmir Şubesi'nin basılıp, çalışanların gözetimine alınarak kapatılmasının ardından bu kez de Adana Şubesi Terörle Mücadele Ekipleri'nce basıldı. 24 haziran tarihinde gerçekleşen ilk baskında, kurumdaki tüm eşyalar kırıldı, parçalandı ve aralarında çocukların da bulunduğu tüm çalışanlar gözetimine alındı. Aynı gün çocuklar serbest bırakıldı. Ertesi gün yine gelen sivil polisler gösteri salonunu kapatarak mühürlediler. Bir açıklama yapan MKM İstanbul Şubesi, bu keyfi uygulamaları protesto etti.

27 haziran günü ise Ortaköy Kültür Merkezi (OKM) 100 çevik kuvvet ve Terörle Mücadele polislerince basılarak 8 kişi gözetimine alındı. Gözetimine alınan Grup Yorum ve Özgürlük Türküsü elemanları K. Şahir Gürşel, İrfat Aydın, Ufuk Liker, Özcan Şenver, Hülya Şenol ve Barış Pehlivan, Tavr Dergisi çalışanı Özlem Çivitçi ile Fahri Ko-

OKM emekçileri yapılan basın açıklamasında "Yılmadık, özgürce, korkmadan, halk için üretiyoruz" dediler.

çak adlı okuyucu iki gün sonra serbest bırakıldılar. 29 haziran günü ise açlık grevine başlayan Kültür Merkezi'nin girişine "Devrimci Sanat Susturulamaz" pankartı asan OKM emekçileri bir baskına daha maruz kaldılar. Dövülerek gözetimine alınan Hakan Alak, Sadık Çelik, Güler Algül, Arzu Kuzey, Etem Elma, Olcay Karadağ, Boran Şenol, Latif Tiftikçi, Ufuk Bekki, Hakkı Şimşek, Ebru

Dinçer, Bülent Sönmez ve Gürkut Gürsoy ertesi gün Sultanahmet Adliyesi Nöbetçi Savcılığı tarafından serbest bırakıldılar.

Olayla ilgili olarak 30 Haziran günü OKM'de saat 12.00'de aralarında MKM, Yenigün Müzik Topluluğu, Mağma Sanat Hareketi, EKB Kültür Sanat Merkezi, Çağdaş Sanat Atölyesi, Genç Ekin Sanat Merkezi ve Yapı Sanatevi'nin bulunduğu

"Kültürel Mücadele Birliği" ve OKM emekçileri birer basın açıklaması yaparak olayı protesto ettiler. Açıklamalarında bu baskılarla daha önce de karşılaştıklarını etkinliklerinin keyfi gerekçelerle yasaklandığını ve çok kez işkence gördüklerini belirten OKM emekçileri "Yılmadık, özgürce, korkmadan, halk için üretiyoruz" dediler. Kültürel Mücadele Birliği Temsilcisi ise kültür cephesine yönelen saldırıları önleme yolunun yeni kültürü oluşturma mücadelesi veren kültürel-sanatsal kurum ve gruplara sahip çıkmakla mümkün olacağını belirtti.

Halkın sanatına uzanan ellere en iyi yanıtı "birlik, mücadele, zafer" şiarının hayata geçirilmesi olacaktır.

Öte yandan, devrimci-demokrat sanatçılara karşı yoğunlaşan son zamanlardaki devlet baskılarını protesto etmek amacıyla AKM'de 7 Temmuz, saat 18.30'da yapılacak basın açıklaması polis tarafından engellendiği için yapılamadı.

AZİZ NESİN'İ GEÇİRDİĞİ KALP KRİZİ SONUCU 5 TEMMUZ '95 GECESİ KAYBETTİK

Bir insan ustası

Ayşenur Ertuğrul

Bir ustanın ölümünü yazmak gerçekten çok güç. Hele ki bu, mizahı gerçek anlamıyla kavratmaya çalışan ve "güldürken düşündürmek" kavramını pratiğe en iyi aktaran, "ÖLMEYİ İSTEYENLERE İNAT, ÖLMEYECEĞİM" sözcüklerini, yapmak istediği şeyleri engellemek isteyenlerin suratına haykırarak bir mizah ustası ya ölümünü yazmak çok daha güç.

Kitap okumaya ilgi duyulmaya başlanan dönemlerde ilk sıralardadır Aziz Nesin'in kitapları. Ve bu ilk sıralığını hiçbir dönem kaybetmez. Hemen hemen her kitap severin kitapları arasında mutlaka bir Aziz Nesin kitabı vardır. Kitaplarında Türk toplumunun şekillenişini, insanlarının yetiştiriliş tarzını, kültürünü, geri ve değişmesi gereken yanlarını mizah diliyle çok iyi anlatmıştır.

Peki sadece bir yazar olarak düşünmek yeterli mi Aziz Nesin'i? Veya çoğu aydın ve yazarlarımız gibi sadece yazmak yeterlidir onun için? Ve halkın uzağında yaşayıp, halkın içindemi yazmak ne derece geçerlilik kazandı onun hayatında?

O düşündüklerini, hissettiklerini yalın, maskesiz olarak döktü sözcüklere. Ama bunun yanında yazdıklarını her platformda haklılığının verdiği cesaretle savunmasında bildi. O "Genç olsaydım, dağa çıkardım" diyecek kadar cesur ve "ölen askerler şehitçe, gerillalara da şehit denmeli" diyecek kadar da sistemin kartsındaydı.

Kimisi "delir" dedi ona, kimisi "ihtiyar bunak" hatta "komünist..." Kimisi güldü sözlerine

onu hiçbir zaman pasifliğe itmedi, itemedi.

Neydi amaçladığı Aziz Nesin'in. Onun derdi sadece düşünmekti. "Türkiye'nin %60'ı apaldir" sözleriyle her zaman yanında olduğu ve savunduğu hal-kına bir tokat atıp kendine getirmek istemiş, onların ne ürettiklerini, neyi, nasıl değiştirmeleri gerektiği noktasında oturup sadece biraz düşüncelerini istemişti. "Düşünmek zor iş" diyordu ama o zordan hiç kaçmadı. Ve insanların da kaçmasını istemiyordu.

Sivas olaylarında 37 canının ölümünü onun sırtına yıkmak istedikleri zamanda kaçmadı, köşesine çekilmedi. Ve halkına % 60'ı ap-

Kısa özgeçmiş

Asıl adı Mehmet Nusret olan yazar Aziz Nesin, 20 Aralık 1915'de Heybeliada'da doğdu. 2 yıl Darüşşafaka Lisesi'nde okuduktan sonra 1935 yılında Kuleli Askeri Lisesi'ni, 1937 yılında Kara Harp Okulu'nu, 1939 yılında ise Askeri Fen Okulu'nu bitirdi. 1939 yılında Usteğmenliği sırasında "görev ve yetkisini kötüye kullandığı" gerekçesiyle ordudan çıkarılan Nesin, bir süre bakkalık yaptıktan sonra gazeteciliğe başladı. Birçok mizah dergisinde çalışan Nesin, 1946'da Sebahattin Ali ile birlikte "Markopaşa" adlı mizah dergisini çıkardı. Yazarlığını başka işlerle birlikte görmeye çalışan Aziz Nesin 1963 yılından sonra profesyonel olarak yazarlığa başladı. Aziz Nesin'in halk edebiyatımıza kazandırdığı 100'e yakın eserlerinden en önemlileri: "Yaşar Ne Yaşar Ne Yaşamaz", "Gol Kralı", "Zübük", "Toros Canavarı", "Damda Deli Var", "Şimdiki Çocuklar Harika", "Benim Delilerim", "Memleketin Birinde", "Bir Koltuk Nasıl Devrilir", "Böyle Gelmiş Böyle Gitmez" sayılabilir.

ama biriler de gülerken düşündü.

Türkiye koşullarında gerici-lerin ve egemenlerin tepkisini çekeceğini bile bile inanç özgürlüğüne radikal bir şekilde savunarak ateşliliğini ve ezilenlerin yanında olduğunu hiçbir zaman saklamadı. Ve aldığı tepkiler

tal diyen Nesin, egemenlere ve onların anayasası, meclisi ve başbakanına kadar bütün büyükbaşlarına % 100 aptal diyebilecek kadar dimdik dikildi karşılığında.

Ve 80 yaşındaki Aziz Nesin ölmek için henüz erken diyordu. Çünkü onun yapmak ve değişir-

mek istediği o kadar çok şey vardı ki. Yaptıklarını ise her zaman az ve yetersiz olarak değerlendirdi. Kimsesiz çocukların eğitimi ve yetiştirilmesi amacıyla kurduğu, tüm gelirini vakfı-şına harcadığı Nesin Vakfı'nı geliştirmek ve orada barınan çocukların sayısını artırmayı çok istiyordu. Birde uluslararası düzeyde düşündüğü kökten dinciliğe karşı oluşturulan bir panislavizm kongresi düzenlemek.

Diyalektiğin yasası gereği öldü Aziz Nesin. Tek korkusu ardında birşeyler bırakmadan, mücadeleden yoksun bir yaşamdan sonra ölmektir. Böyle bir ölümden korkuyordu O. Ve böyle bir ölümden korkmamanın hayvansı bir duygu olduğunu ölümlerinin yıldönümünde söylemişti. Ve bugün egemenlerin uşağı olan medya ve TV onun ölümünden duydukları üzüntüyü anlamaya çalışıyor. Peki Sivas olaylarının ardından büyük punto başlıklarıyla ve en küçük haberinden tutunda, köşe yazarlarına kadar satır satır onu yargılayan, "tahirikçi" diyerek mahkum eden aynı medya değil mi?

Bugün TC'nin devlet mekanizmasının çark çeviricileri vasiyetini gerçekleştirmek ve cenazesini vakfın bahçesine gömmek için 1 günde kararname çıkarıyor.

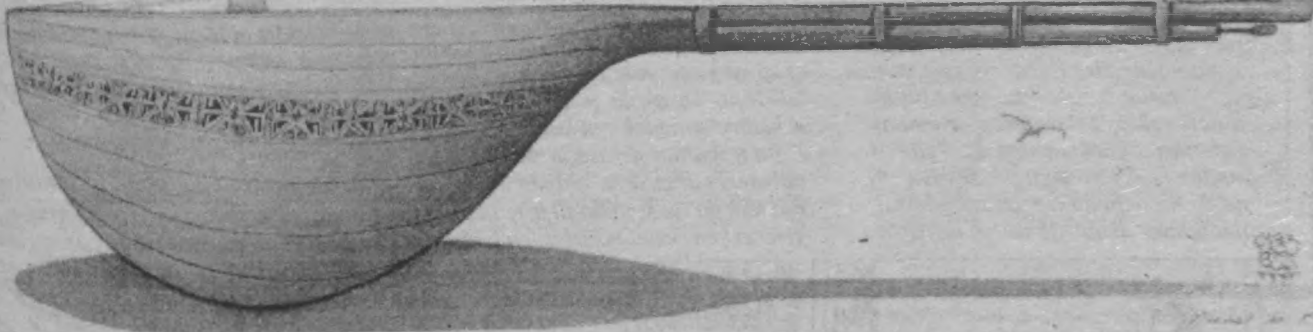
Peki vasiyetini ölmeden önce açıkladığı zaman mecliste kabul etmeyen, geri çeviren aynı insanlar değil miydi? "Büyük Türk yazarı", "aydın" dedikleri bu kişi Sivas olayları sırasında hakkında suç duyurusunda bulunup, mahkemelerde yargılandıkları aynı Aziz Nesin değil mi?

Ama artık Aziz Nesin öldü. Korkacağımız bir şey kalmadı ondan geriye" diyerek, içten içe sevindikleri, onun kimliğinin içini boşaltmaya çalıştıkları için bütün bu ikiyüzlülük.

Evet beyler, belki ustanın dediği gibi bu halkın % 60'ı aptal ama siz % 40'lık bir bölümde hiç hafife almayın.

Sazlarını silah, sözlerini kurşun edip gittiler

Yakıldılar Sivas'ta. Külleri toprağa düştü, dumanları bozkırların, metropollerin üzerindeki bulutlara karıştı. Bulutlar yağmur oldu döküldü yeryüzü cennetine. Tarlalar sulandı, başaklar serpidi, ekinler boy verdi. Pir Sultan'ın dediği gibi, ekilip ekin, ezilip un oldular ve 37 can olarak gidip bin gelmek üzere düştüler yüreklerimizin derinliklerine.

denemeler

Betül Etfal

Sokakta yürürken, düşünceler içindeyken, çalışırken ya da herhangi bir zamanda, bir de bakmışızki dilimizde belli belirsiz bir ezgi. Şuna emin olun ki ruh halinizi o ezgide yakalyorsunuz, yani kendinizi o ezgiyle ele veriyorsunuz.

Kendinize hiç sordunuz mu "insanlar neden kendini ezgilerde arar?" diye. Ezgilerde yaşama karşı, sınıf mücadelesine karşı ya da yare karşı tutkunluğunuzu yakaladığınız anlar oldu mu hiç? Yoksa tutkularınız bedeninizi de mi titretmedi? Hayır, hayır ezgilere kulak verin, ezgilerde bunu yakalayacaksınız.

Biri herhangi bir müzik aleti çaldığında kulağımızı neden ona yöneliriz. Ya da

bizi kendine çeken o tınıya neden yöneliriz. Nerde olursak olalım "ben"imize ulaşacak duyarlılıkta bir ezgi duyar duymaz, bilinçsiz bir şekilde hemen kulak kabartırız, nedenini hiç düşündünüz mü? Kendimizi bulmak için değil mi? Kendimiz yani "umutlarımız". Evet o sihirli söz "UMUT", insanın yaşam kaynağı umutlarımız. Umutlar vardır proletarya o kaçınılmaz günde dünyanın ortasında buluşur; umutlar vardır kızıl iktidarlar kurulur; umutlar vardır Munzur'un doruklarında, kavganın ortasında halay çekmeye, yar ile dans etmeye benzer; umutlar vardır genç kadın anne olur, şair kitabını bastırır, anadololu çocukların, yoksul halkının çocuklarının yeni giysileri olur... Haydi herkes bağırsın: "Heey UMUT nerdesin?" diye. Beynimde, bedeninde ya-

şamsal kaynağına, doğaya dön, hayata dön, kavgaya dön, yare dön. Ne oldu? Yoksa umutlarınız yok mu? Ya da umutlarınızı yaşayamıyor musunuz? Yoksa dünyaya bir kez geldiğiniz farkında değil misin?...

Bazılarımızın içinde cılız olan devrimci potansiyeli, dinledikleri ezgilerle yakalayıp tatmin yolunu seçenlere sözümüz. Sarsılmanın vaktidir artık. Harekete geçmenin, iç devrimin vaktidir artık. Ezgilerde duyarlılığını yakalayıp yüreği devrim ateşiyle yananlara; hayallerinizi gerçekleştirmenin vaktidir artık. Hayallerden çıkın kendi ellerinizle yaratacağınız geleceğe koşun. Dedim ya sözümüz kendini ezgilerde arayıp da bulanlara.

Haydi sınıf mücadelesinin engin denizine atılmaya! Bir komünist olarak, bir gerilla olarak, işçi olarak... her

alanda, her yerde.

Şarkılarımız
Varoşlardan sokaklara
çıkmalıdır.

...
Şarkılarımız
bir gaz sandığını yere
yıkarak

Sandığın üstüne çıkarak
kocaman elleriyle tempo
tutmalıdır.

...
Şarkılarımız
Ön safta en önde
saldırmalıdır düşmana
Bizden önce boyanmalıdır
Şarkılarımızın yüzü kana

İşte Nazım Hikmet'in bu şiirinde ezgilerin tilsimi bir kez daha karşımıza çıkıyor. Ezgilerimiz sokaklara dökülmeli. İçimizdeki yaşamı mücadeleyi, duygularımızı, emekçi halkımızın duyarlılığını en güçlü ezgilerle dile getirmeliyiz. Ezgilerimizi sömürücülerin suratına sınıf kinimizle, öfkeyle tempo tutup hep bir ağızdan haykır-

Değinmeler

Ali D. Kardeş

Anayasa "tartışılıyor!"

Şu sıralarda gündeme oturan konulardan biri "anayasa değişikliği"dir. Ancak "bu" devletin temel kuruluşunu ve vatandaşların hak ve özgürlüklerini düzenleyen temel yasa'nın toplamını, sistemi de sorgulayarak değiştirmedikten sonra, "anayasa değişikliği" tartışmalarının Türkiye halkı için bir anlamı olmasa gerek... Belki sınıfsallığı açısından memura grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak verecek madde dikkate değeri, fakat bu hak "millet" meclisince kabul edilmedi! Hal böyle olunca Türkiye'de "anayasa değişikliği" tartışmalarının dikkate değer bir yanı olmadığını görürüz, sistemin mantığı yönüyle de olamaz da... Bu açıdan sık sık gündeme "değişiklik" getirildiğinde "vatandaş"ların bir umutmuş gibi aldatmaca oyununa kapılmamaları gerekir.

Anayasa nedir? Neyi içerir? Onu anlamak gerekiyor.

Toplum ve devlet düzenini; devlet organlarının sistem, örgüt ve işleyiş tarzını, yurttaşların temel hak ve yükümlülüklerini saptayan bir metindir; anayasa. Devletin tüm yasalarının hukuki dayanağıdır. Egemen sınıfların ekonomik ve siyasi üstünlüklerinin güvence altına alınmasını sağlar. Bu yönüyle de sınıfsaldır. Burjuva egemenliği altındaki devlet anayasaları; sömürücü sınıfların çıkarlarının güvencesi konumundadırlar. Bu sınıfların ekonomik ve siyasi üstünlüklerini güvence altına alırlar. Türkiye'deki anayasaların temel ideolojik çerçevesi de bu yönde çizilmiştir.

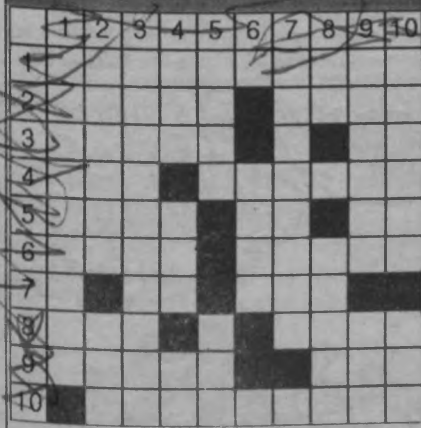
İnsanların hak ve özgürlükleri "ilke" olarak anayasalara konulmuştur, ancak her maddeyle aynı zamanda kısıtlamalar ve müeyyideleri de eklenmiştir. Bireyi devlet karşısında koruyan anayasalar değil; bireyin devlete karşı yükümlülüklerini açıklayan anayasalar yapılmıştır. Halkın hak ve özgürlükleri maddelerdeki "... yasada düzenlenir" şeklindeki yapılan göndermelerle ve buna bağlı olarak çıkan yasalarla; tamamen kullanılamaz "hak ve özgürlükler" konumuna getirilmektedir. Sözgelimi popülerliği açısından örneklendirilmez; "düşünce özgürlüğü" anayasada vardır! Yok değil!.. Buna rağmen "TMY" denilen sansür metninin "8. maddesi" kelle kesen kel hasan gibidir! "8. maddesi" kalksa bile ceza yasasının ilgili yasaklayıcı hükümleri vardır.

1982 anayasası sendikal faaliyetlere ve işçi haklarına kısıtlamalar getirmektedir. Sınıf mücadelesinin aracı olduğu için "siyasi amaçlı" grevleri yasaklamaktadır. Buna karşın özel mülkiyetin koruyucusudur. Mülk sahibi sınıfların, korunmasını, geleneksel mülkiyet ve üretim ilişkilerinin devamını sağlamayı düzenleyen hükümleri içermektedir. Sözde, herkesi "ayrım gözetmeksizin kanun önünde eşit" sayar. Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanımaz! Oysa işçi ve patron ilişkisinde patronun, fabrikatörün, ithalatçının ve ihracatçının anayasasıdır.

Anayasa devlet yapısını "kuvvetler ayrılığı" ilkesi üzerine düzenlemiştir. Oysa yasama, yargı ve yürütmeden oluşan "güçler" işbirliği yaparak emekçi halka karşı olmadık haksızlıklar yapmaktadır.

Sözün kısası anayasa; anti demokratiktir, ırkçıdır, faşizmdir.

BULMACA

SOLDAN SAĞA

1- "Sosyal olarak organize olmuş eksperiyans'a ilişkin önermeler, subjektif idealist öncüllerden doğan solipsizmin sonucunu örter sadece. Gerçeğin ölçütü olarak ona ilişkin önermeler geçersizdir." diyen Lenin'in bahsettiği subjektif idealist felsefede insan bilgisinin gerçek değeri'nin belir-

leyicisi olan kavram. 2- Soyun devam etmesi durumu.- Tersi, bir şeyin, aynı zamanda hem ortadan kaldırılmasını, hem de korunmasını belirten ve Hegel felsefesinde, mantığın, soyut kategorilerinin hareketini; Diyalektik Materyalizmde ise, gelişmenin kesintisiz sürekliliğinin tasvir edilmesinde, daha alt bir fenomen arasındaki bağıntıyı karakterize etmek için kullanılan bir terim. 3- Ağır kokulu bir gaz.- Kısm'ın kısa yazılışı. 4- "Eskişehir Ticaret Odası."

Köleci Toplum'un bütünlüklerini yitirip dağılmalarından sonra ortaya çıkan ve hemen hemen bütün ülkelerde görülmüş olan sosyo-ekonomik formasyondaki başlıca iki sınıftan biri. 5- Burgulu çivi.- Tersi, bir nota.- Tersi, kırmızı. 6- Tersi, İtalya'nın başşehri.- Tersi, kesilmiş olan. 7- Bir nota.- Tersi, ezi-

yet 8- uluslararası Çalışma Örgütü'nün kısa yazılışı.- Bebek yiyeceği. 9- İngiltere başbakanının soyadı.- Tatmak'tan emir. 10- Deprembilim.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1- Bir bütün olarak bir sınıfa ilişkin olan, o sınıfın bütün elemanlarının analizleri temeli üzerinde çıkarılmış olan bir genel önermeyi temsil eden; doğru bir sonuç veren, fakat alanı sınırlı olan, çünkü, bütün üyeleri bol bol gözlemlenebilen bir sınıfa uygulanabilen bir kavram. 2- Toplumun gelişimi ve varlığı için işgücü sarfı, ve üretim araçları ve zorunlu kişisel kullanım maddeleri oluşum sürecine verilen isim.- Tersi, ilkel bir deniz taşıtı. 3- Bilimsel bilgi ve dünyayı dönüşüme uğratmada ve belirli bir bilimde başvurulan araştırma metodlarının ve yollarının tümü olan doktrin. 4- Eski dilde bağırışlar. Mola, dinlenme.- Osmanlı'nın simgesi. 5- İnsan vücudundaki bezlerden birinin adı.- "Tarım"ın

sessiz harfleri. 6- "Kıbrıs'ta Rum Çete Örgütü" anlamına gelen faşist örgütün Rumca kısa yazılışı. 7- Diğer demokratik ideolojilerden; 1) sosyalist hülyalar, kapitalist yoldan kaçınma ve kapitalizmi önleme umudu, 2) tarım ilişkilerinin kökten değiştirilmesinin savunulması şeklindeki spesifik özellikleriyle ayrılan; kapitalizmin iç çelişkilerinin açığa çıkıp, proleter sosyalist hareketlerin artış gösterdiği Batı Avrupa ve Kuzey Amerika ülkelerine oranla daha geç dönemde burjuva demokratik devrim yolunu tutmuş olan ülkelerin karakteristiğini teşkil eden, Rusya'da küçük burjuva köylü demokrasisi ideolojisi. 8- Tersi, mililitre.- "Güneydoğu Asya Antlaşması Örgütü" nun kısa yazılışı. 9- Erzurum'un bir ilçesi.- Tersi, ingilizcede 'reçel'. 10- İstanbul'da bir semt. Gelecek.

Önceki Çözüm

hadi be...

Uzunca bir süredir köye gitmemiştim. Şehirde kaldığım sürede ise Demokratik kitle örgütlerinde bulunduğumdan çevremdeki herkes devrimci olduğumu biliyordu. Yine uzunca bir yolculuktan sonra köyüme vardığımda bir evin önünden geçiyordum ki yan taraftaki yaşlı bir kadın beni tanımış olacak, boynuma sarılıp; "Hoş geldin oğlum." Hoşbulduk filan demeye fırsat kalmadan, kadın yine konuşmaya başladı. "Herkes senin için şehirde terörist felan olmuş diyor, doğru mu, ha?!" "Yok be abla bizi size yanlış anlatmışlar bizim amacımız..." diyecek oldum, kadıncağızın suratı ekşidi, belli ki hayalleri yıkıldı. "Ne oldu ki abla niye üzülün ki?.." "Hadi bee, bende esastan terörist felan olduysan şu aylardır başımın etini yiyen kocamda vuruver, diyecektim ya..."

pişmanmısın?

Bir militan Adana'da girdiği bir bombalama eyleminde zamanlama hatası sonucu bomba beklediğinden erken zamanda patlar. Olayda bir elini kaybeden genç militan bir süre sonra polislerce yakalandığında sorguda işkenceci papaz'ın "Bak gencecik yaşta bir elini kaybettin, pişman mısın yaptığından?.." Bir parçalanmış eline bir de işkenceci papaza bakan genç yüzünü buruşturarak konuşur. "Hem de nasıl pişmanım... Bunu duyan papazın gözleri güler. "Nasıl yani, elini kaybettiğine mi?.." -HAYIR EYLEMİMİN YARIM KALMASINA.

Geçenlerde sakin bir akşam Güzeri üç arkadaş kafa kafaya verip Bayazıt civarında gezinmenin keyfini çıkarırken nereden çıktysa arkadaşlardan birisinin canı karpuz çekmesin mi. Can bu ya, çeker çeker. Kaş göz arasında Vezneciler civarına yöneldik, tamda Vezneciler Karakolu'nun yanına geldiğimizde karakol duvarına park edilmiş sahipsiz duran seyyar manav arabalarını görünce tam da, "eh bundan iyisi can sağlığı" diyecek olduk. Bu defa da tezgah sahiplerini bulabilmek amacıyla oraya buyraya

resmi hizmete mahsus karpuz

baktıysakta ne gelen var ne giden. Arkadaşlardan birisi beş dakikadır elinde oynayıp durduğu karpuzu bırakarak; "Yahu kirvem sakın bunlar zabitanın el koyduğu tezgahlar olmasın?!" Gözlerini karakola çeviren diğer arkadaş yanındaki kulağına fısıldar. "Bu tezgahlar piyasada dolaşan sivil polislerin değilse ne olayım." Biz tam da bu konuda fikir teatisine girecekken resmi polislerden birisi

koşarak yanımıza geliverir. "Ne var lan n'oluyo burda?" gibi sorular sorunca; "Karpuz alıcazda..." Bizi şöyle bir süzen polis; "Ne karpuzu, satılık değil bunlar hadi..." Üçüncü arkadaş; "Nerden bilelim arabaların polise ait olduğunu. Bitarafına 155 POLİS İMDAT filan yazsaymış canım, aaa..."

FAŞİST, T.C. NİN MEŞHUR DEMOKRATİK PARLAMENTO(!) SUNUNDA SUYU ÇIKTI, HANI KENDİLERİNİN REZİLLİKLERİ NEYSE, RUSYA PARLAMENTOSUNUNDA TER-BİYESİNİ BOZDULAR, CÜMLE ALEME REZİL OLDUK VESSELA M...

Kalbinin gerici faşistler ve TC'den önce davranmasından dolayı

Aziz ve Nesin bir mizzah ustamızı kaybettik

Sahi, sizi öldürmek isteyenlerin şçetesini tutunuz mu hiç? Kaç kişi öldüler acaba? "Devletin içindekileri saymazsak, benim bildiğim Şadoğlu adında biri var beni öldürmek isteyen. O da, kendisi öldürmeyecekmiş, kiralık katil arıyormuş. Aziz Nesin'i öldürecek kişiye bilmem kaç yüz bin dolar vereceğim diyormuş. Yahu, getir ver şu parayı bize, biz kendimiz ölelim. Hah hah ha... Ha... Herif, beni öldürttüktan sonra mezarıma bir de kenef yaptıracaktı. Yani tıpkı bu savcı gibi, beni öldürtebilmek için

herif isteri krizleri geçiriyor sanki." "Sahi, bu savcı şayet sizi astırtabilirse, sonra nereye gömdürecekler acaba?" "Valli bilmem ki..." Ağbi, bu fanatikler de, Sivas'ta tam sekiz buçuk saat "Sivas Aziz Nasin'e mezar olacak" diye bağırdıktan sonra, birden cenazenizi gömebilecekleri bir yer bulamayacaklarını farkettileri için sizi yakmaya kalkışmış olmayalar sakın?.. "Hah ha!.. Vallahi doğru... Hiç düşünmemiştim bunu. Niçin olmasın?"

BİNALİ

ANN Hİ! YAKTIN BENİ CUMALİTİ?

Başkan Gonzalo

Garabet Demirci

Bir dost mektubunu özlem boyutu içinde okurken, gardiyanın ayak seslerini işitiyordum. Hücremin ışığı söndürüldü. Özlemim parçalandı. Demokrasiden en çok bahsedilen kıtada, Avrupa'da hücre ışıkları saat 24'de söndürülür. Karanlığın efendilerinin aydınlığa tahammülleri sınırlıdır. Ranzama uzandım. Öfkeli bir yağmur sesini dinlemeye koyuldum. Yağmur bazen bir anlatı, bir anı, bir selam olur. Bazen de çekilmez bir sefalet. Karanlıkta gündüzü dar boyutuyla bir daha yaşadım, ardından gözlerim karanlığı terketti.

Alışılmamış bir sesle irkildim, sesin geldiği pencereye doğru yöneldim. İlk kez tanıştığım bir görüntüyle karşılaştım. Saçı, sakalları yağmurdan ıslanmış, elliyi aşkın babacan görünümümlü biri duruyordu karşımda. Biraz daha yaklaştım pencereye, babacan görünümümlü adam bana eliyle "gel" işareti yapıyordu.

Gözlerime inanmadım. Karşımda duran şahıs, Peru gerilla lideri Başkan Gonzalo'ydu. İnanmakta zorluk çekiyordum. Cama biraz daha yaklaştım. Yüreğimin atışları hızlandı. Heyecandan, sevinçten kendimi kontrol edemiyordum. Sevinçten beceriksizce durdum kaldım. Sesini işitiş gibi oldum. "Gel, tanış ol hücremin, yaşantımın, kavgamın, düşüncem" sözleriyle kuşum daha da azaldı. Biraz daha yaklaştım. Eliyle işaret etmeye devam ediyordu. Üstünde yağmurdan sırlıklık olmuş ince bir beyaz gömlek vardı. Pencereden elimi uzattım. Ellerim eline değince, bunun hayal olmadığına, uykusuzluk haliyle bilinç altına yerleşmiş bir görüntü olmadığına inandım. Karşımdaki babacan dost Peru gerilla lideri Başkan Gonzalo'ydu. Görüşüme inanamıyordum. Sevincim yağmura karıştı.

"Siz! Gonzalo yoldaş mısınız?" sorusuna, işaret parmağını dudaklarına dokundurup,

"Sus! Gizli yaptığım bu yolculuğu kimse duymasın! Haydi gel gidelim. Hücrede rahat sohbet edemeyiz. Seni El Callao deniz üstündeki hücreme davet ediyorum!" yanıtını verdi.

Usulca elini uzatıyor. Elini tutuyorum. Öylesine sıcak, içten bir ses tonu vardı ki sürekli konuşmasını istiyordum. Merakımı yenemedim.

"Dilimizi konuşmayı nereden öğrendin Başkan Gonzalo?"

Gülümseyerek "Kültür Devrimi'nden bu yana biz aynı dili, Sarı Nehir'in dilini konuşuyoruz"

Fazla konuşmak istemiyordum. Sürekli onun konuşmasını yaşamını, anlatmasını istiyordum. Ülkesini, Peru devrimini, hakkında çıkarılan manipulasyonlar üzerine konuşmasını istiyordum. Oysa o çok az konuşuyordu.

"Gördüklerinin, duyduklarının, gerçeklerin samimi bir tanığı olduğundan kuşku yok, Mezopotamya'nın evladı! Yine de söz ver huzurunda! Söz ver, gerçekleri halkına anlatacağına!"

"Sarı Nehir adına, And dağları adına, Ararat adına söz veriyorum, Perulu yoksulların önderi, ezilen halkların dostu Gonzalo yoldaş, gerçeğin ve senin tanığın olacağım."

Gonzalo yoldaş gülümseyerek "sevdaları

tal edilmiş, dağlara sevdalı halklara selam söyle" deyip hücremine döndü. Donup kaldım oracıkta.

Tanığı olacağına söz verdiğim Gonzalo'nun destansı direniş öyküsü böyle başladı. Gerçeklerin ahlakına, yasasına göre tanıklığını yapmak namuslu insanların görevidir. Gerçeklerin yasalarını çarpıtmak namussuzluktur. Gonzalo direniş gerçekliğini çarpıtan, kuşku bulutları yaratan şarlatanları kiniyorum.

"Sevdaları talan edilmiş dağlara sevdalı halklara selam"

Gonzalo Yoldaş hücreminde baştan aşağı voltadaydı. Adımlarını güvenle atıyordu. Kendinden emin, ama temkinli bir hali vardı. Yakalandığı ilk günlerdeki şoku üzerinden çoktan atmıştı. Nerede? Nasıl hata yaptım? sorularını daha az kendine sorar olmuştum.

Yakalanmasının ardından iki hafta geçmişti. Kafes içindeki, tarihi kavgaya çağrı konuşmasından sonra göstermelik bir yargılama yapıldı. Heyet kukuleta takmıştı. Gonzalo'nun gözlerinden korktular, sesinden titrediler, Spartaküs'ten bu yana haklılığın bir gururu vardı gözlerinde. Bu yüzden çıplak, açık gözlerle bakamadılar Yoldaş Gonzalo'ya. Suratlarına, tarihin en aşâğılık sömürücü sınıfının zulüm kukuletasını geçirdiler. Oysa Gonzalo yoldaş daha huzura getirilmeden çok önce, daha Ayacucho Üniversitesi'nde felsefe profesörüken yargılanmıştı. O daha And dağlarında ilk gerilla birliğini kurduğu zaman hakkında ölüm kararı verilmişti.

Tarih 15 Ekim 1992. Saat sabahın 8'i. Serin bir sonbahar rüzgarı hüznüyle yalıyordu Lima'nın yoksul gecekodu damlarını. Lima'nın yoksul damları o günkü gibi hüznülenmişti. Lima'nın yoksulları sanki o gün kendi önderleri için idam mangasının kurulduğundan haberdardır. Lima'nın gökyüzünü kara ölüm bulutları kaplamıştı. Ağır yağmur damlaları, Lima'nın yoksul damlarını delip açların sofralarını dolduruyordu. Sessizlik bir yoksulluk gibi çökmüştü, gecekodu çocukları yağmurun altında sessizce bekliyordu. Anneleri bağırıp çağırıyordu. Anneler de kapı eşiginde bekliyordu. Elllerinde bebeleri olanlar da vardı. Solgun eski elbiseleri altında daha yıpranmış görünüyorlardı. Herkes sessizce gecekodu mahallelerine düşecek ölüm haberini bekliyordu. Korkusuz ve hüznü doluydu. Beklediler çamurlu sokaklarda. Sessizce, hüznü, cesurca beklediler önderlerinin göğsünde patlayacak otomatik tüfek seslerini. Lima'nın çocukları o günkü gibi hiçbir zaman böyle suskun olmamıştı. Yaşama öfkeli, isyankar ve olgunlardı. Yaşlarının üzerinde bir olgunluk vardı duruşlarında. Kayaya yerleştirilmiş patlamaya hazır birer dinamit gibiydiler.

Bir şimşek kopup düştü gecekodu mahallelerinin ıssız boş tepesine. Çocuklar başlayan bir türkünün ilk melodisini duymuşcasına başladılar haykırmaya. Tahtadan yaptıkları oyuncak silahlarıyla çamurun içinde oynamaya başladılar. Önderleri Gonzalo yoldaşın katledilmediğini, çocuğu devrimci iç güdüleriyle sezindiler. Kapı eşigindeki anneler, kucaklarındaki bebeleriyle usulca yoksul damlarına çekildiler. Yüzlerindeki sevinç saf, temiz, çocukçaydı. Çocukların sevinç çığlıkları yağmur altında dalga dalga yayılıyordu Lima'nın zengin semtlerine doğru.

Gonzalo yoldaş, hücreminde volta atıyordu. Adımlarında cesaret, temkin vardı. Etrafı dinlemeye çalışıyordu. Uzaktan gelen dalgaların sesi onu Lima'nın gecekodu mahallelerine götürüyordu. Nereden bilebilirdi 15 Ekim günü kendisi için hazırlanan infaz mangasını?

Görebildim mi Gonzalo yoldaş? Lima'nın gecekodu çocuklarının önce hüznü, sonra sevinç, ama her defasında cesur duruşlarını? Duyabildim mi onların gökkubbeyi aşağı indiren sevinç çığlıklarını? O zaman daha iyi anlamadım Aztek uygarlığının yaratıcısı bu yoksul insanlar için Gonzalo yoldaşın ne anlama geldiğini.

Sen gökkubeyi aşağı indiren yoksul çığlıkların yoldaş Gonzalo,

Seni neden kurşuna dizmediler 15 Ekim 1992 günü?

Düşüncelerin Peru'yu tutuşturdu. Ölümünün bütün Latin Amerika'yı, Nepal'i, Bangladeş'i, Türkiye'yi, Kürdistan'ı, Filipinler'i tutuşturacağından korktukları için seni kurşuna dizmediler. Che gibi efsaneleşmeden korktular. Küllerinin yoksul bozkırlarını tutuşturacağından korktular. Ölümün, yaşamından daha yıkıcı olacaktı karanlığın efendileri için. Bedenini imhadan vazgeçtiler. Ama düşüncelerini imha etmekten asla vazgeçmediler.

Fujimori'nin, ölüm kusan, korkakça tehditlerini La Republica gazetesinde okudum, "ölüm cezasından yanayım, halkım bu konuda benimle hemfikir" diyor. Bu, Japon bozuntusu emperyalizmin memuru, yalan söylüyordu. Nasıl inanabilirim onun söylediklerine! Yağmur altında bekleyen Lima'nın gecekodu çocuklarını gördüm. O gün için hazırlanan ölüm mangasından haberdar olan çocukları gördüm. Gözlerindeki hüznü, öfkeyi, patlamaya hazır yüreklerini gördüm. Çocukların gözleri yalan söylemez Gonzalo yoldaş! Lima'nın çocuklarının gözlerinde direnci, inancı, sevdayı gördüm. Seni gördüm.

Ele geçirildiğin gün, Fujimori, Peru'nun Amazonlarında balık tutuyordu. İçişleri ve Savunma Bakanları Lima'nın Amerikan büyükelçiliğinde senin ele geçirilişine kadeh kaldırıyorlardı. Kadehlerinde And dağlarının yoksul köylülerinin kanı, tabaklarında, Lima'nın çocuklarının eti vardı. Senin ele geçirilişin esasında istihbarat patronu Vladimiro Montesinos televizyonun karşısında buzlu viskisini yudumladı.

Neler yazılmadı ki senin hakkında And dağlarının umudu! Peru medyası çamur, çirkef, pislik üretiyordu. "Yirmibeş bin insanın ölümünden sorumlu... Alkolik, AIDS'li, cinsi sapık..." iftira, yalan, manipülasyon umudun dağlardan süzülüşünü durdurabilir mi? Peru'nun bütün yoksulları senin yaşantının tanığıdır. And dağlarının yoksul köylüleri, Lima'nın gecekodu çocukları senin nerede, nasıl yaşadığını tanıklardır. Yoksul sofralarının konuğu oldun. Yoksulluklarını, acılarını, hüznülerini bölüşüp, isyan türküsünü yakıtın. Nasıl inanır Limah için çocuk Peru medyasının yalanlarına? Senin için hazırlanan infaz mangasına kinlerini, öfkelerini bir türkü inceliğinde haykırdıkları gün gördüm Limalı çocukları. Çocukların gözleri yalan söylemez. O gözlerde yazılmamış içtenlik, saflık, güzellik vardır. Namuslu bir tanıklık, gelecek bir tarih vardır.

Karanlığın efendileri seni yargılamak için yarıştılar. Yine her zaman olduğu gibi akıl hocaları Sam Amca'ydı. Tarihte eşine ender rastlanır ihanet oyunlarını tezgahladılar. Seni, senin düşüncelerine ihanet ettirme planlarını devreye soktular. Gonzalo'nun kendisi Gonzalo Düşüncesi'ne ihanet edecekti. Raylar üzerinde yol alan lokomotif, vagonlarını raydan çıkararak. Önü aydınlık lokomotif, vagonlarını raydan çıkarmaz! Hava ne denli sisli, yağmurlu, karlı olursa olsun. Ölü Sarı Nehir güneşle aydınlanmış lokomotif raydan çıkmaz! Ana, evlatına ihanet etmez!

Geniş uzunca salonda duvarda asılı Amerikan bayrağı altında bir masa etrafında Amerika'nın ve Peru'nun ileri gelen devlet ve hükümet yetkilileri oturuyordu. Gözlerde kuşku, davranışlarda tedirginlik, ses tonlarında sükutluk okunuyordu. Masanın başında CIA'nın Peru Patronu uzun boylu, saçları hafifçe kırlaşmış, herşeye dikkat ve şüpheyle bakan bir Amerikalı oturuyordu. Masanın etrafında Fujimori, Vladimiro Montesinos, Albay Albert Pinto, Genel Karargah Komutanı General Nicolas Hermosa Rios, Savunma Bakanı Amiral Alfredo Arnaiz. Karanlığın efendileri başkan Gonzalo'nun ömür boyu hapse mahkumiyetinden sonra ne yapılacak konusunu tartışıyorlardı. Salonun dışı özel korumalarla korunuyordu. Binanın dışında da olağanüstü bir güvenlik önlemi alınmıştı.

Başkan Gonzalo'nun ele geçirilişinin gerilla savaşının sonu anlamına gelmediğini çok iyi biliyorlardı. Kaldı ki Peru'nun kırlarında isyan türküleri susmak bir yana, daha güçlü söyleniyordu. Karanlığın efendileri için durum endişe vericiydi. Peru'nun Amerikalı patronu, Salvador ve Kolombiya örneğinin gösteriyordu. Fujimori ise bu iki ülke örneğinin Peru'ya benzermediğini söylüyordu.

Amerikalı şifri konuşma yapıyor. "Evet öyle! Salvador, Peru değildir. Biz, Salvador örneğini Perulaştıracağız."

"Nasıl yapacaksınız bunu?"

"Nasıl mı? Gayet basit. Abimael Guzman, Gonzalo düşüncesine ihanet edecektir."

"Yani Gonzalo'nun kendisi Gonzalo Düşüncesi'ne mi ihanet edecektir?"

"Evet tam da öyle yapacağız. Gonzalo Düşüncesi Abimael Guzman'ın kendisinden çok daha güçlüdür. Hiçkimsenin Gonzalo Düşüncesi'ne yapacağı ihanet, onu doğuran ananın, çocuğuna yapacağı ihanet kadar sarsıcı, etkileyici olamaz."

Amerikalı sarı adam büyük altından sırtıyordu. Yüzünde küstah bir tebessüm vardı. Böylesi enteresan, yıkıcı, CIA'vari düşüncenin kendisinden çıktığı için gururlu ve kibirliydi. Etrafındakileri şöyle bir yukarıdan aşağıya doğru süzdü. Gözgoze geldiği her general onu saygıyla, minnettarlıkla, başlarını yukarıdan aşağıya doğru sallayarak selamlıyorlardı. Herkes Amerikalı patrona hayranlıkla bakıyordu. Bütün bakışlar Amerikalı'ya çevriliydi. Fujimori rahat değildi. Hafif bir öksürmeden sonra kısa süren bakışma sessizliğini bozdu.

"Peki ama bu düşüncenizi nasıl gerçekleştireceğiz? Nasıl bir araç kullanacağız? Biliyorsunuz ki sayın majestem, Guzman kolay yutulan bir lokma değildir. Kolay kolay yola gelmez. Karakter olarak çok inatçı ve üstün irade gücüne sahiptir. Sanırım bu güç ona felsefe profesörü olmasından geliyor. Yaşamım boyunca böylesine inatçı bir insana rastlamadım."

Amerikalı yine üstün bir edayla konuşmaya müdahale etti.

"Her kapıyı açacak bir anahtarımız vardır. Amerikalılar için olmaz diye bir olay yoktur. İmkansız olanı yapmak Amerikan felsefesinin temelidir. İlk adımda güçlü psikolog, doktor, psikiyatristlerle işe başlayacağız. Guzman'ın kişilik tahlili yapılacak. Yapılan tahlil sonucu zayıf noktaları tespit edilecek. Tıbbi müdahaleyle iradi olarak zayıflatılacak. Sonra da ondan istediğimiz herşeyi kolaylıkla alacağız"

Fujimori Amerikalının düşüncesini destekler bir öneriyle atıldı.

"Bu düşüncenizi gerçekleştirmek için cezaevlerinde bulunan itirafçı tutuklulara da ihtiyacımız olacaktır."

"Onlardan da faydalanacağız. Zaten onların asıl görevi böylesi ihtiyaç anlarında bizlere yardımcı olmaktır. Sağlam dostlar olduklarını bir kez daha bizlere göstermeliler."

Fujimori'nin önerisini Amerikalı tarafından kabul görmesi, Fujimori'de amirinden aferin almış bir memur gibi sevinç yaratmıştı.

Amerikalı'nın yıkıcı düşüncesi toplantıda bulunan karanlığın memurlarına cesaret vermişti. Toplantı sonunda Amerikalı'yla birlikte Perulu generaller ve Fujimori, akşam yemeği için Lima'nın en lüks otelinin teras katına çıkmak için salonu terk ettiler. Büyük bir koruma eşliğinde otelin teras katına çıktılar. Lima, ışıklar altında gizlenmiş yoksul bir köyü gibi ürkek ve tedirgindi. Geceye alkol ve gitar sesiyeli giriyordu.

Fujimori gece boyunca uyuyamadı. Amerikalı'nın barış planını düşünüyordu. Karısının, Lima'nın en lüks kuaföründe yaptırdığı yeni saç modeli bile dikkatini çekmemişti. Karısı, Fujimori'nin bu duyarsız halini anlamakta zorlanıyordu. Yaptırdığı yeni makyajıyla kendisini çekici kılmak istiyordu. Gonzalo'nun yakalanışından bu yana Fujimori'nin sorunlarının azalacağı yerde çoğaldığını fark ediyordu. Onun düşünceli ve dalgın halini hiç de iyiye yorumlamıyordu. Geçmişte birlikte yaptıkları vergi kaçakçılığı günlerindeki gibi endişeliydi. Kocasını böylesine endişelendiren Abimael Guzman'dan nefret ediyordu. O olmasaydı, kocası böyle dalgın ve kendisine karşı ilgisiz olmayacaktı.

Fujimori ertesi gün "barış mektupları" adını verdiği plan çerçevesinde geniş bir toplantı yaptı. Toplantıda generallerin, üst düzey istihbarat yetkililerinin yanı sıra cezaevinden getirilen itirafçı Osman Morote'da bulundu. "Barış mektupları" planı çerçevesinde görüş alışverişinde bulunuldu. İtirafçı hainin görevi, Peru Komünist Partisi'nin kullandığı yazı dili örnekleri hazırlamaktı. Ağacın kurdu ağaçtan olmazsa, ağaca ölüm yoktur. Ağaç kurdu Osman Morote'ya ihtiyacı olan bütün imkanlar sağlandı. Başladı ihanetin dilini yazmaya.

devam edecek

Kavganın Güncesi

Sivas Katliamı

Faşizmin özü kandır. Baskıcı ve zorbacı iktidarını kanla beslemektedir. Bunun için de toplumsal muhalefetin yükseldiği zamanlarda uyguladığı vahşet ve katliamlarla emekçi kesimleri şindirmeye çalışmaktadır. Fakat her ne kadar şindirmeye yönelik baskı ve zulüm politikalarını uyguladasa, bunun karşısında direnişler görmekte ve bu direnişler son (Gazi) Devrim Mahallesi'nde olduğu gibi suratına bir şeamar gibi immektedir.

Faşist devlet toplumsal-ekonomik ve siyasi krizden kaynaklı olarak kendisine karşı yönelen muhalefeti bastırmak için emekçiler arasında milliyetçi-mezhepsel vb. çatışmalar yaratarak halkı birbirine kırdırmaya çalışır. İşte Sivas'ta 2 Temmuz 1993 günü 37 insanın faşist gerici bir grup tarafından yakılarak katledilmeside

Yobazlar, 37 güzel insanı yakmaya hazırlanırken de, yakarken de, yaktıktan sonra da polis yalnızca ne kadar 'iyi' bir izleyici olduğunu gösterdi...

Çin Komünist Partisi kuruldu

17 Ekim Devrimi'nin dünyada yarattığı devrimci dalgalanma, bir çok ülkede komünist partilerinin kurulmasına yol açtı ve bir çok ülkede devrim gerçekleştirildi. Bu devrimci dalgalanmadan etkilenen ve aralarında Mao'nun da bulunduğu Çinli devrimciler Şangay'da bölgesindeki, yaz tatili dolayısıyla kapalı bulunan Po Ven Kız Okulu'nda bir araya gelerek ilk çalışmalarına başladılar. Tüm önlemlere rağmen polisin toplantıdan haberdar olduğunun anlaşılması üzerine Şangay'ın güneyindeki Qia Xing yakınlarındaki gölde devam etmeye karar verildi. Kongre çalışmalarını göldeki bir kirahk gezi teknesinde tamamladı.

Kongreye, Marksist çalışma gruplarının örgütlenmiş olduğu eyaletlerden toplam 12 delege katıldı. 1 Temmuz 1921'de gerçekleştirilen kuruluş kongresiyle Çin Komünist Partisi kuruldu. ÇKP içinde esasta iki farklı düşünce ve

anlayış belirleniyordu. Bunlardan güçlü olan ÇKP yönetimini oluşturan kesim. Sanayi proletaryasının Çin'de az olmasından dolayı işçi sınıfını küçümsüyor ve devrimde önder sınıf misonunu yerine getiremeyeceğini düşünüyorlardı. Ancak yine de şehirleri esas mücadele alanları olarak görüyorlardı. Diğer kesimi ise başını Mao'nun çektiği ve işçi sınıfını devrimin önder gücü olarak gören ve işçi-köylü temel ittifakına dayanarak kırsal alanları esas mücadele alanları olarak tesbit

eden kesimdi.

ÇKP içinde hakim kanat olan kominternçiler şehirlerde üst üste yenilgi almasına rağmen bu düşüncelerinden vazgeçmiyorlardı. Oysa Mao Çin, koşullarının farklı olduğunu tesbit etmişti. Mao'nun 1927 Şubat'ında belirttiği "yoksul köylüler olmaksızın Çin'de devrimden sözemenin hayal olduğu" düşüncesi doğrultusunda köylü gerilla birlikleri kuruldu. İki yıl içinde bir çok kurtarılmış bölgede Kızıl Siyasi iktidar (KSI) kuruldu.

Başkan Mao'nun formüle ettiği ve dünyanın en az üçte ikilik bölümü için genel geçer bir devrimci iktidar stratejisi olan uzun süreli halk savaşını ÇKP Mao önderliğindeki pratik uygulamasıyla somutlandı. Bunun sonucunda ÇKP'nin Mao Zedung önderliğinde gerçekleştirdiği "Büyük Proleter Kültür Devrimi" dünyada yeni bir devrimci dalgalanma yaratmıştı. ■

bunun bir sonucudur. Yani olayı devlet sunnilerin, alevilere yönelik saldırısı şeklinde yansıtmaya çalışsada, bizzat devletin kontrolünde kontrgerilla tarafından yönlendirilen bir katliamdır.

Daha önce üç kez Banaz'da gerçekleştirilen Pir Sultan Abdal Kültür etkinlikleri o yıl ilk kez Sivas'a kaydırılmıştı.

1 Temmuz da; şenliğin ilk günü "müslümanlar" imzalı bir bildiri yayımlanıyor. bildiride Aziz Nesin'in Kur'an'ın dokunulmazlığına küftüğü belirtiliyor ve "gün müslümanlık uğruna gerekleri yerine getirme günüdür" deniliyordu.

2 Temmuz günü; Cuma namazı sırasında provokatörler "Şeytan Aziz Sivas'a geldi. Allahsızlık propagandası yapıyor. Camilere saldıracaklar" gibi ifadeler kullanarak namazdaki insanları kışkırtarak namaz çıkışı "haydi yürüyelim, bunları gebertelim" sözleriyle kitleyi harekete geçiriyorlar.

Saldırganlar gerici sloganlar atarak Madımak Otel'i'nin önüne gelip oteli kuşatıyorlar. Saat 17.30 sıralarında kalabalık 15.000 kişiye kadar çıkmıştı. (Faşistler kültür etkinlikleri başlamadan bir hafta öncesinden çe-

şitli şehirlerden yandaşlarını şehre yığmışlardı) Aziz Nesin, o dönemin Başbakan yardımcısı "Sosyal Demokrat" lideri Erdal İnönü'yü anyor ve "vaziyete hakim olduklarını" duyunca rahatlıyor.

Saat 19.00 sularında saldırganlar otelin çevresindeki araçları ateşe veriyorlar. Bir süre sonrada otelin, elektrik ve telefon bağlantısını kesen gericiler, saat 20.00'ye geldiğinde oteli ateşe vererek, devletin kolluk güçlerinin gözü önünde başta yazar, çizer, ozan, yayıncı; Asım Bezirci, Uğur Kaynar, Hasret Gültekin, Asaf Koçak, Muhlis Akarsu, Erdal Ayrancı, Nesimi Çimen, Behçet Aysan olmak üzere 37 insanı diri diri yakıyorlar.

Kuşkusuz ki Sivas katliamı ne ilkti ne de son oldu. Geçtiğimiz 12 Mart'ta yaşanan Devrim Mahallesi katliamında bu insanlık dışı düzen hakim sürdüğü sürece son olmayacaktır. ÇÖZÜM FAŞİZME KARŞI SAVAŞTADIR. ■

tarihten kısa kısa olaylar

● Fransız Devrimi 14 Temmuz 1789

Feodalizme bütün kurumları ve üretim ilişkileriyle son verip ulusal pazarı birleştiren Fransız Devrimi, geniş halk kitlelerini harekete geçiren, uyusuktuktan kurtaran ve yine geniş çapta bu halk kitleleri tarafından gerçekleştirilen ilk modern devrimdir.

● II. Enternasyonal kuruldu 14 Temmuz 1889

Paris Kongresi'yle kurulan II. Enternasyonal, I. Enternasyonal'de olduğu gibi yalnızca işçi sınıfının sendikal birliği değil, aynı zamanda komünist ve sosyalist partiler bazında örgütlendiği, dünya işçi sınıfının siyasal bir örgütüdür.

● Komünist Enternasyonal'in VI. Dünya Kongresi yapıldı 11 Temmuz-1 Ekim 1928

Yugoslavya Nazi işgalcilerine karşı partizan savaşı başlattı 4 Temmuz 1941

Temmuz başında Komintern YKP'ye bir direktifi göndererek "Komünistlerin işgalcilere karşı açık bir halk savaşı başlatmasının zamanının geldiğini, bir an bile kaybetmeden partizan birliklerinin örgütlenmesini ve düşman hattının gerisinden bir partizan savaşın başlatması" gerektiğini bildirdi.

● PARTIZAN yayın cephesindeki yerini aldı

1 Temmuz 1978 tarihinde yayın hayatına başlayan ve 12 Eylül Askeri Faşist Cunta tarafından kapatılan PARTIZAN dergisi, Haziran-Temmuz 1992 yılında tekrar basın alanında yerini aldı ve MLM biliminin ışığında yayın hayatına devam etmektedir.

★ yeşermek üzere toprağa düşenler ★

M. Ali ÇAKIROĞLU
TMLGB Gn. Sek. Yrd.
13 Temmuz '93

Proletarya Partisi TKP-(ML) üyesi ve TMLGB'nin yiğit önderlerinden M. Ali, Gençlik faaliyetlerinin her aşamasında çalışmış, defalarca gözaltına alınmasına rağmen her defasında düşmana yenilgi tattırılmış bir komünisttir. 1991 Nisan'ından şehit düştüğü güne ka-

dar TMLGB-GK üyesi olarak faaliyet yürütür. 1992 Mart'ında TKP(ML) üyesi olur. TMLGB-GK adına İstanbul il Komitesi Sekreterliği görevi yürütür. TMLGB Kongresi'nde MK üyeliğine seçilen ve TKP(ML) OPK'sına TMLGB adına giden delegelerdendi. Burada son görevi olan TMLGB Genel Sekreter yardımcılığına atanır.

M. Ali Çakıroğlu 13 Temmuz 1993 günü TKP(ML)'nin OPK'sını selamlamak ve duyurmak için planlanan eylemlere bomba imali sırasında talihsiz bir kaza sonucu yaralanır. Kaldığı evde yaralı olarak gelen polisler tarafından bir saatten fazla bekletildi. Daha sonra SSK Göztepe Hastanesi'ne kaldırılan Çakıroğlu polislerin tedaviyi geciktirmesi üzerine kan kaybından dolayı yaşamını yitirir.

Proletarya ve ezilen halkların kurtuluşu yolunda mücadeleye ederken şehit düşen M. Ali Çakıroğlu'nun mücadelesi mücadelemize ışık olacaktır. ■

Devrimci Sol neferleri

İstanbul Nişantaşı'nda 12 Temmuz 1991'de Devrimci Sol önder ve militanlarından Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, Hasan Eliuyğun, Z. Eda Berk, Cavit Özkaya, Bilal Karakaya, İbrahim İlçi, Yücel Şimşek, Nazmi Türkcan, Ömer Coşkunpınar polisler tarafından katledildiler. Devrimci mücadeleleri mücadelemizde yaşayacaktır. ■

Niyazi AYDIN
DS -MK Üyesi
12 Temmuz 1991

İbrahim ERDOĞAN
DSKır gerilla sorumlusu
12 Temmuz 1991

Vedat AYDIN
HEP Diyarbakır İl Başkanı
5 Temmuz 1991

HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın 5 Temmuz 1991'de Diyarbakır Emniyet Müdürlüğüne bağlı polisler tarafından evinden alındı. 7 Temmuz tarihinde ağır işkencelerden geçirilmiş cesedi Maden'de bir köprü altında bulundu.

Faşist TC devleti baskı, vahşet ve zorbalıklarından birini de Vedat Aydın'ı katlederek gösterdi. Vedat Aydın T. Kürdistanı'nın en büyük sermildanlarından biri olarak, tarife "Amed Sermildan"ı olarak geçti. ■

kıs... kıs... kıs...

İran'a karşı filo

■ Dış Haberler Servisi- İran Cumhurbaşkanı **Haşimi Rafsancani**, ABD'de yayın yapmakta olan CNN televizyonunda konuştuğundan kısa bir süre sonra, ABD'nin 5. Filo'yu kurduğu açıklandı. 5. Filo'nun Körfez'i "denetleyeceği" belirtildi. 30 Haziran günü Rafsancani, CNN'de yaptığı konuşmasında ABD'ye göz kırpmış, "ABD'ye kapıları tümüyle kapatmadık" demişti. Washington'daki "uzmanlar", Rafsancani'nin ABD ile ilişkileri yumuşatma için mesaj verdiği konusunda hemfikirler. Ancak, Rafsancani'nin konuşmasının üzerinden henüz 24 saat geçmeden, 5. Filo'nun kurulduğu açıklandı. Bu kez ekranlara çıkan ABD askeri stratejistleri, İran'ın Körfez'de çok güçlendiğini tekrarladılar.

CIA'ya makyaj

■ Dış Haberler Servisi- ABD Gizli Haberalma Servisi CIA'nın yeni şefi **John Deutch**, örgütün imaj tazeleyeceğini açıkladı. Deutch, örgütün özellikle Latin Amerika'da giriştiği canavarca uygulamalar, ABD Kongresi'nde bile sert tartışmalara neden olmuştu. CIA'nın bundan sonra daha az ipucu bırakması isteniliyor.

Katiller yargılanacak

■ Dış Haberler Servisi- Meksika'da, geçtiğimiz haftalarda 17 köylüyü katleden ikisi komutan toplam 10 polislin tutuklanacağı bildirildi. Katliam sonrası köylü liderleri ve insan hakları grupları katliamdan polisi sorumlu tutmuş, ancak hükümet bunu yalanlamıştı. Köylüler, solcu **Güney Sierra Köylü Örgütü** (OCSS) üyesi köylülerin katledildiğini söylerken, devlet ilk saldırıyı solcu köylülerin yaptığını iddia ediyordu. Fakat halkın baskısı üzerine, Guerrero eyaleti yetkililerinden **Antonio Alcocer**, sorumlu polislerin tutuklanacağını duyurdu.

Kuzey İrlanda'da büyük isyan

Dış Haberler Servisi- İki İrlandalı gencin katili olan İngiliz askeri **Lee Clegg**'in, İngiltere'nin Kuzey İrlanda Bakanı **Patrick Mayhew** tarafından affedilmesi, büyük bir isyana yol açtı. Kuzey İrlanda'nın başkenti **Belfast**'ta yürüyüş yapan binlerce protestocu, yaklaşık 150 aracı ateşe verdi. Uç polis karakolu IRA tarafından bombalı araçlara imha edilmeye çalışıldı. Ancak arabalar polisçe imha edildi. Polisin plastik mermi kullanmasına rağmen, ülkenin ikinci büyük kendi **Londenderry** ile kırsal kesimdeki **Newry, Coalisland, Strabane, Armagh** ve **Dungannon** kasabalarında büyük çaplı gösteriler yapıldı.

İĞRENÇ KATLİAM

İngiliz paraşüt birliği mensubu **Lee Clegg**, 16 kişilik bir timle Belfast'a gönderilmişti. Görevi, öldürmekti. 1990 Eylül'ünde, Belfast'taki bir kontrol noktasından geçen arabanın sürücüsü 19 yaşındaki **Martin Peake** ile 17 yaşındaki kız arkadaşı **Karen Reilly**, bu tim tarafından alçakça katledildi. Arabaya 36 kurşun sıkılmıştı. **Karen Reilly**, üç kurşunla yaralandığı halde yaşıyordu. **Clegg**, onu öldürmek için bir kurşun daha sıktı.

Askerler, arabaya ateş açmalarının gerekçesini de çabuk uydurdular. Araba "çalıntıydı". Ayrıca "askerlere çarparak kaçmıştı". Ancak yapılan soruşturma sonucu, askerlerin, çarpma süsü vermek için aralarından birinin bacağını dipçikle yaraladıkları ortaya çıktı.

▼1990 Eylül'ünde, Belfast'taki bir kontrol noktasından geçen arabanın sürücüsü 19 yaşındaki **Martin Peake** ile 17 yaşındaki kız arkadaşı **Karen Reilly**, bu tim tarafından alçakça katledildi. Katil asker **Lee Clegg**'in 3 temmuz da affedilmesi halkın isyanına yol açtı.

Mahkeme, açıkça yargısız infaz olan olayı hasıraltı edemedi. 1993'te **Clegg** ömür boyu hapse, suç ortağı **Barry Aindow** yedi yıl hapse mahkum edildi. Diğer failer "yok edilmişti".

İngiliz ordusu içinde terdirginlik başlamıştı. Cellatlar, ulusal bağımsızlık için savaştan IRA karşısında davranışlarını sınırlamak istemiyor, Muhafazakar Parti askerlerin suçsuz olduğuna dair çığlıklar atıyordu. **Clegg**'in temyiz başvurusu üzerine, Nisan 1994'de, İngiliz ordusu "terör olaylarında izlenecek yöntemleri" yeniden belirledi. 18 Ekim 1994'te, **Clegg**, kararın hafifletilmesi için Lordlar Kamarası'na başvurdu. Ancak kamaranın başvurusu reddetme-

siyle, İngiliz "şahinleri" ile "güvercinleri" arasında savaş kızıştı. "Şahinlerden" yana olan basın, karar aleyhine kampanya açtı. **Sinn Fein** de, karşı kampanya açarak, eğer bir af olarsa IRA militanlarının da bundan yararlanmasını talep etti.

Ancak, İngiliz hükümetine göre 600 IRA tutsağı, siyasi suçlu değildi ve affedilmeleri sözkonusu olmazdı.

MAJOR DEVREDE

Muhafazakar Parti lideri ve Başbakan **John Major** ise, 4 temmuzda parti liderliği için bir sınav verecekti. Zira 4 temmuzda parti başkanlığı için oylama yapılacaktı. Major, "şahinler" ta-

rafından sertçe eleştiriliyor, "vatani IRA'ya peşkeş çekmekle" suçlanıyordu.

İşte tam da böylesi bir dönemde, Major güvenoyu için "şahinler"e göz kırptı. İngiltere'nin İrlanda Bakanı **Mayhew**'e, **Clegg**'i affetmesi talimatını verdi. Ve başkanlık oylamasından tam bir gün önce, 3 temmuzda **Clegg** affedilerek serbest bırakıldı.

IRA HATALI

Son günlerde patlayan isyan, bir kez daha gösterdi ki, İrlanda halkı radikal mücadeleye yatkındır. IRA ise 31 Ağustos 1994'te tek yanlı ateşkes ilan ederek geri adım atmıştı. Yapılan görüşmelerde, İngiltere, IRA'dan silahları bırakmasını açıkça istedi. IRA ise, silahları bırakmayacağını açıkladıysa da, kısmi tavizler karşısında (örneğin **Sinn Fein**'e yayın yasağının kaldırılması, İngiltere'nin 400 gibi gülünç sayıda askerini geri çekmesi) halkı örgütsüz bıraktı.

Son olaylar gösterdi ki, polis özel uniformalar, kasklar ve ceketlerle donatılmış, askerler çekilirken polis güçlendirilmiştir. Yani sadece bir makyaj değişikliğiyle asker "çekilmiş", polis gelmiştir. İngiliz hükümetinin amacı, iki yıl önce eylemlerine büyük yaygınlık kazandıran IRA'yı frenlemektir.

Bu koşullarda "barış" hayali İrlanda devrimine ihanete hizmet edecektir. ■

Katil askerın serbest bırakmasını protesto eden gençler arabaları parçaladılar.

www.partizanarsiv.net

Fujimori'den iğrenç tehdit

Dış Haberler Servisi- 21 mayısta, Brezilya'da yayınlanmakta olan O Globo gazetesine bir demeç veren Fujimori, Başkan Gonzalo olarak tanınan PKP önderi Abimael Guzman'ın "3 yıl içinde öleceği" tehditini savurdu. Fujimori, birbirlice yaptığı açıklamada "O'nun tutulduğu yerde hiçkimse daha fazla yaşayamaz" ifadesini kullandı.

Bilindiği gibi Başkan Gonzalo 12 Eylül 1992'de başkent Lima'da, halk savaşının stratejik saldırı aşamasına geçişini örgütlerken yakalanmıştı. Başkan Gonzalo askeri mahkemede, yüzü maskeli ve sesleri mikrofonlarla değiştirilen hakimlerce yargılanmış, Callao deniz üssünün bulunduğu odadaki yeraltı hüccesine kapatılmıştı. Burada tecrit hüccesine hapsedilen Gonzalo, hiçkimseyle görüşürülmedi. 10 Temmuz 1995 tarihli itibarıyla, PKP önderi 2 yıl 272 gündür tecritte tutulmuş olacak.

FUJIMORİ NE YAPMAK İSTİYOR?

Fujimori'nin ne yapmak istediğini anlayabilmek için, olayın geçmişiine bakmak faydalı ola-

▼Fujimori, Başkan Gonzalo'nun "üç yıl içinde öleceği" tehditini savurdu. Eğer Başkan Gonzalo "barış mektupları" nı yazan uzlaşmacı bir hainse, onu öldürmeye ne gerek var? Açıktır ki PKP ve Başkan Gonzalo kazanmıştır. Cellatlar çaresizdir.

caktır.

Başkan Gonzalo yakalandıktan sonra, Fujimori, O'nu dünyaya bir kafesin içinde göstererek, Başkan Gonzalo şahsında PKP'yi aşağılamak istedi. Amaç, "Ülkenin üçte ikisinde gerilla üsleri inşa eden koskoca PKP'yi küçük düşürmek, önderleriyle sirk hayvanı gibi alay etmek"ti. Ancak bu plan tutmadı. Komünist önder, kafesten tarihi bir konuşma yaparak perspektif koydu. "Tarihin küçük bir dönemeci" yaşıyordu ve yola devam edilmeliydi. Bu dönemde, PKP eylemleri durmak veya azalmak bir yana yaklaşık iki kat arttı.

Fujimori, O'nun öldürmekle teşhir olmaktan çekiniyordu. Daha sinsî planlar yapılmalıydı. ABD'ye hareket etti: Bu dönemde ABD ve Peru gizli servisleri ortak bir senaryo hazırladılar. Guzman, hükümete "barış mektupları" gönderecek ve "uluslararası telefon konuşmaları" ile "uzlaşma talimatı" verecekti. Bu plan uygulandı ve

25 Mart 1995'te yakalanan ve PKP'nin "önderleri" arasında suçlanan Margie Clavo, "Halk Savaşı Kazanacaktır!" diye haykırırken.

kısmen başarılı oldu. Peru cezaevlerindeki hainler ve yurtdışında MPP (Peru Halk Hareketi) önderliğini gaspetmiş teslimiyetçiler, bu planda ABD-Fujimori ikilisiyle beraber rol oynadılar.

Fakat PKP Merkez Komitesi, bu oyun ortaya atılır atılmaz tavır aldı. MK, "Halk Savaşı'nda ısrarlı olduğunu" belirtiyor ve bu oyunun "ABD-Peru devleti-kara çete" ortaklığıyla tezgahlandığını vurguluyordu. Bu yıla kadar sessiz kalan ve PKP'nin de içinde bulunduğu Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH) önderliği ise, olaylar karşısında suskun kaldı. Son çıkardığı bildiri ile de, çoktan altilmiş hainleri "ikinci çizgi" olarak lanse ederek oportünist hattını pekiştirdi. Fakat DEH içinde yer alan ve PKP'ye destek sunanlar çoğunluktaydı.

Bu sıkıntılı dönemde oldukça yoğun bir çaba sarfeden PKP, hainleri tecrit ve teşhir etti. Olumsuz koşullara rağmen, karşı devrimci kampanyayı yerle bir etti, toparlandı, önderliğini yeniden tesis etti ve örgütü yeniden inşa etti. Kırsal alanlarda gerilla ağırlığını hissettiren, başkentteki imha eylemleri Fujimori'yi terletmeye başlandı.

Başkan Gonzalo, 1980'de halk savaşını başlatırken savaş ateşinin parti kılıcını saflaştıracağını, daha inceleteceğini ve daha vurucu kılacağını söylemişti. PKP bu zorluklarla savaştı, saflaştı, güçlendi ve daha vurucu hale geldi.

Fujimori için geriye tek seçenek kalıyordu: Başkan Gonzalo'yu katletmek!

ZAFER PKP'NİN

Faşist rejim, artan ve kendisini bunaltan PKP atağını başından savabilmek için, önce, örgütün "ikinci adamı" olduğu söylenen "Feliciano" nun kellesine ödül koydu. Fakat yanıt, muazzam eylemlerle geldi.

25 Mart 1995'de ise, "örgüt önderleri arasında" olmakla suçlanan Margie Clavo yakalandı. Clavo, 2 yaşındaki çocuğuyla yakalanmıştı. Polis, çocuğu kabul etmiyordu ve Clavo'nun çözülmesi için bebeğe işkence yaptılar. Fakat, gizli polis DINCOTE tarafından basına çıkarılan Clavo, PKP'nin komünist tavrını tüm kamuoyuna duyurdu. Şöyle haykırıyordu: "Halk Savaşı Kazanacaktır!", "İsrar! İsrar! İsrar!" ve "Yaşasın Başkan Gonzalo!"

Fujimori'nin bu son oyunu da hüsrarla sonuçlanmıştı.

Bugün rejimin, Başkan Gonzalo'yu öldürme tehditi, yenilgisinin kabulünden başka bir anlam ifade etmiyor. Çünkü:

Birincisi, Başkan Gonzalo ihanet etmiş, "barış mektupları" yazmışsa, şimdi neden katledilmesi için zemin yaratılıyor?

İkincisi, PKP'de bir bölünme yaşanmışsa, "Feliciano'nun partisi" ile "Gonzalo'nun partisi" birbirine zıtsa, neden rejimle uzlaşan tarafın, yani "Gonzalo'nun partisi"nin önderine ferman çıkarılıyor?■

dünyadan kısa... kısa... kısa...

Mübarek'e suikast

■ Dış Haberler Servisi- 26 Haziran'da, Etiyopya'nın başkenti Addis Ababa'ya gelen Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek'e bir suikast düzenlendi. Başarısız suikastten hemen sonra Mısır'ın başkenti Kahire'ye dönen Mübarek, suikastin ardında Sudan yöneticilerinin bulunduğunu belirtti. Mübarek'in Sudan halkına ayaklanma tavsiyesi üzerine, Sudan-Mısır ilişkileri daha da gerginleşti. Aynı gün, iki ülke arasında anlaşmazlık konusu olan 18 bin kilometrekarelik "Halaib Üçgeni"ne askeri yığınaklar yapıldığı, sınır çatışmalarında üç Sudanlı askerin öldüğü haberleri yayıldı. Sudan Devlet Bakanı General Ahmed Beşir, halka "savaşa hazır olun" çağrısı yaptı. Suikasti ise Mısır'da faaliyet gösteren İslami Cemaat adlı örgüt üstlendi. Bilindiği gibi, ABD, Mısır'daki islamcı örgütleri destekliyor.

ÇKP'de yolsuzluklar

■ Dış Haberler Servisi- Başkan Mao'nun ölümünden sonra revizyonistlerin gaspettiği ÇKP'de yolsuzluk skandalları bitmiyor. Son olarak, politbüro üyelerinde Chen Şitong hakkında soruşturma açıldı. Şitong, 1983'de Pekin belediye başkanlığı yapmış, 1992 yılında ÇKP Pekin Bölge Sekreteri olmuştu. Geçtiğimiz aylarda da Pekin Belediye Başkan Yardımcısı Boasen, 50 bin doları zimmetine geçirmek, 25 milyon doları ise aile ve yakınlarına dağıtmakla suçlanmıştı.

122 gazeteye kapatma

■ Dış Haberler Servisi- Pakistan hükümeti, Karaçi ilinde yayınlanmakta olan 122 gazetenin yayın izinlerini iptal etti. Hitlervari bu kararın gerekçesi dahi bildirilmezken, olay, son yılların basına karşı girişilmiş en büyük saldırılardan biri olarak değerlendirildi. Hükümet, bir süre önce de "Karaçi'deki şiddet olaylarının abartıldığı" gerekçesiyle 6 gazetenin yayınlarını durdurmuştu

Bir gerilla üssünde, köylülerle gerillalar eğitim çalışması yapıyor.

özgür gelecek

Elinize daha sağlıklı geçiş istiyorsanız ABONE OLUN!

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SAN. LTD. ŞTİ Adına Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Fehiman Bozğurt Yönetim Yeri: Küçük Ayasofya Cad. Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel: (0212) 516 25 38 - (0212) 516 60 20 Faks: (0212) 518 23 23, BURULAR: KARTAL: Hamam Sok. Demirli İğ Hanı No: 57/14 Kartal, Tel: (0216) 306 16 02 ANKARA: Necatibey Cad. No: 80/12 Maltepe-Telefaks: (0312) 290 63 27 İZMİR: Gaziosmanpaşa Bulvarı Koças İşhanı No: 87 D. 318 Konak/İZMİR Telefaks: (0232) 441 93 09 ÇUKUROVA: Meşeköy Çarşısı 89 Sokak No: 30 Kat: 1 ADANA MALATYA: Tabakhane Mah. Bakırçılar Çarşısı Yeni Sanayiyeği İşhanı K:2 NO:64 Telefaks: (0422) 322 08 04 AVRUPA MERKEZ BÜRO: Kaiser-Wilhelm Str. 284 47169- Duisburg-DEUTSCHLAND Tel: 0049203- 4061032 Baskı: BASMAT A.Ş.

—6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 240.000 TL/480.000 TL'yi Yurtiçi Hesap No: 97454-3 Erdal ÇİÇEK: Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubasına yatırdım. Mektubun fotokopisini ektedir. —6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96'yi Erdal ÇİÇEK: Yapı Kredi Bank. Çemberlitaş Şb. Merk. Hesabı: 3002502-7 lütfen Fatura hesabı: 3002502-3 yurtdışı hesabına yatırdım. Mektubun fotokopisini ektedir. ADI SOYADI: TELEFON: İNZA Banka makbuzunun fotokopisini: "Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sok. No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

YILLARDIR PATRONLARIN VE JANDARMANIN TÜRLÜ SALDIRISINA UĞRAYAN DERİ İŞÇİLERİNE

Atılım okurları ve Atılım gazetesinden saldırı

Türkiye sol hareketlerinin genel hastalığıdır; biraz gelişip, güçlenmeye (veya kendilerini öyle sanmaya) görsünler; büyüklük-güçlülük histerisine kapılıp, "her şeyi ben bilirim", "ben yaparım", "düzene-faşizme karşı devrimci dayanışma-birlik ruhuymuş bunlar benim için fasa fiso, benim öncülüğümü kabul ettiği sürece tamam" vb. küçük burjuva, dar grupçu-sekter tavırlarla kan-can pahasına kazanılmış değerleri kendi grup çıkarlarına kurban ederler. İşte geçmişten günümüze bu hastalıktan en çok muzdarip olanlar, bir dönün Devrimcisi Sol'u, bugünün DHKP/C'si; bir TDKP; bir TİKB ve en son örneği MLKP/K ve çevresi.

Bunları daha dün, bir Gazi Direnişi'nde, bir Nurtepe Direnişi'nde gördük, tanıdık. Tüm devrimcilerin, komünistlerin göğüslerini siper edip, güzel bir dayanışma örneği sergilemesi sonucu, halka güven verilmiş ve halka önderlik edilmiştir. Ancak rıdından bakıyoruz ki bu direnişlerin önderliğini meğer kimler yapmış? **Atılım'a** göre MLKP-K; **Alinteri'**ne göre TİKB; **Kurtuluş'a** göre DHKP-C... Ve tabii önderliği kendileri yapınca en doğru, en sağlıklı, en militan tavır ve yaklaşımı kendileri yapmış oluyor. Diğer devrimci-komünistler mi? "Boş ver onları, onların esamesi okunmuyordu; var olanlar da şöyle tutarsız, böyle oportünist, kaypak vs. vs." Tabii biz halkla beraber şaşırıyoruz, acaba "Gazi'de, Nurtepe'de bize hangisi önderlik yaptı" diye. Evet. Ne yazık ki dar grup çıkarları, parsa toplama kaygıları beyinleri dumura uğratmış; ne yaptığını, ne söylediğini bilemez hale getirmiş.

Konuya dönersek. Konumuz 22 Haziran 1995 günü Atılım okurlarının direnişçi deri işçilerine saldırısı ve sonrasında çıkan 24 Haziran-1 Temmuz 1995 tarihli Atılım Gazetesi'nin 37. sayısında yer alan yalan haber.

Bu yalan haber üzerine, "yanlış bilgi almışlardır" diyerek Atılım Gazetesiyle gidip görüşme yaptık. Olayların aslını

anlatıp, yapılan haberle ilgili özeleştiri istedik. Atılım'daki yetkili arkadaşlar, olayı araştırıp gerekli açıklamayı yapacaklarını söylediler. Ancak bugüne kadar herhangi bir cevap defalarca sormamıza rağmen alamayınca, böylesi bir tavır zorunluluğu doğdu.

"Kötü bir tavır" başlığıyla verilen haberde DMP'nin deri işçilerini desteklemeye gittiği, Bayram Meral'in konuşmasından sonra söz almak isteyince, Partizan okurlarının saldırısına uğradığı, Partizan okurlarının Bayram Meral'i alkışlarken DMP'lileri yumrukladıkları belirtilerek esasta kendileri "kötü bir tavır" içerisine girmişlerdir.

İlk önce şunu belirtmekte fayda var: Bir kere Partizan okur ve çevresinin geçmişi tertemizdir. Oluşumundan bu yana hiçbir devrimci yapıyla şiddet tavrına düşmemiş ve hiçbir devrimcinin kanı ellerine bulaşmamıştır. Tarih tanıktır. Ancak dışımızdaki hemen tüm yapılan geçmişte şu veya bu şekilde bu tür tavırlar içerisine girmiştir. Buna da tarih tanıktır. Bu nedenle Partizan okur ve çevresi dün devrimciler karşı nasıl tavır takındıysa, bugün de öyledir. Bu kendiliğinden bir durum

değil, aksine ideolojik şekillenmeden kaynaklıdır.

Öncelikle; olay Partizan okurlarıyla DMP mensupları ya da Atılım okurları arasında değil, bu arkadaşlarla, Partizancılarla bütünleşmiş bir bütün olarak direnişçi işçiler arasında geçmiştir. Olayın bir tarafının bir bütün olarak direnişçi işçiler olduğu bilinçlice gizlenmekte, olay iki devrimci siyaset arasında çelişme gibi gösterilmektedir. **İkincisi;** karşısındakilerin ister bir bütün işçiler olduğu kabul edilsin isterse çarpıtılarak daraltılsın, patronlara ve faşizme karşı mücadeleli bölücü tutumlar yanlış. Orada bu onurlu mücadeleye önderlik eden, işçilerle ve direniş ruhuyla bütünleşmiş radikal bir sınıf çizgisi vardır. Bunu kırmak işini bırakalım faşizm düşünsün. Devrimcilerin ve işçi dostlarının direnişe omuz vermek gibi bir görevleri vardır. Bunu hatırlatırız.

Üçüncüsü; olay kesinlikle Atılım'da yazıldığı gibi değildir. Olay şöyle gelişmiştir: İçlerinde Atılım okurlarının da olduğu temsilciler kurulu Bayram Meral'in ziyareti üzerine nasıl hareket edileceği noktasında **oy birliğiyle** kararlar almış, belli bir disiplin oluşturmuştur. Ziyaret esnasında ise,

bu arkadaşlar sözkonusu disiplini bozucu tarzda davranmışlardır. Kendilerini uyararak işçi ve temsilcilere ise bizzat bu arkadaşlar fiili saldırıya geçmiştir... İşçiler karşılık vermiştir... Yaralanan işçiler de vardır... Aynı arkadaşlar o akşam temsilciler toplantısı esnasında sendikaya karşı da provokasyon yaratıcı saldırgan bir tutuma girmişlerdir.

Olay aynı gün sendikaların örgütlü olduğu fabrikalarda işçiler ve temsilciler tarafından birlikte değerlendirilmiş, sözkonusu arkadaşların eylem içindeki disiplini bozucu ve provokasyon ortamı yaratıcı davranışları mahkum edilmiştir. Ve işçilerce teşhir ve tecrit tavırları geliştirilmiştir.

Dördüncüsü; Atılım'cı arkadaşların, Bayram Meral'i alkışlayacak bir tek Partizan okuru dahi olamayacağını bilecek kadar bilgili ve dostunu tanıyan olması gerekirdi.

Beşincisi; olayları, aynı gazete aynı sayfada "işçinin kaleminden" bölümünde yazılan yazıyı da dikkate alarak değerlendirdiğimizde, **Tuzla gibi bir direniş yaşamında örgütleyememiş olanların hazımsız ve zorlama değerlendirmeleri görüyoruz.** Bu tavırlarının altında bazı yanlış anlayış ve hesapların yattığı anlaşılıyor.

Altıncısı; bazı işyerlerinde 200 günleri de aşan onurlu direnişler bir tarafa, şu anda Tuzla Deri Sanayi'nde işçilerle bütünleşmiş sınıf sendikacılığının önderliğinde haftalardır tüm işçilerin (3.000 kişi) toplu direniş yaşanmaktadır. Bu direniş, Türkiye işçi sınıfı gerçekliği içerisinde şapka çıkartılacak bir direniştir. Kendisine işçi dostuyum diyen herkesin yapması gerekende en azından budur. Doğrusu ise, var gücüyle bu direniş desteklemektir.

Yedincisi; DMP her ne kadar dar-sınırlı bir çevrenin kullandığı isim ise de, kayıplarla ilgili kampanya bu arkadaşlarla diğer bazı çevrelerin yanında Partizan okurlarının da birlikte yürüttükleri bir kampanyadır. DMP ve kampanya adına temsili heyetlerde de birlikte yer almaktadırlar.

Sekizincisi; arkadaşların Tuzla'da yarattıkları olaylar ve gazetede ki haberin hangi akla ve politikaya hizmetin ürünü olduğu tarafımızdan merak konusudur ve tehlikeli bir yaklaşım olarak değerlendirilmektedir.

Ve sonuncusu; Türkiye işçi sınıfının onurlu savunup kendisine örnek alacağı bir çalışmanın ve hakların dışı direnişlerle kazanan onurlu Tuzla Deri işçilerinin karşısında olmak, direnişte gedikler açmak ve yaratılacak ortamdaki yarar ummak doğru bir yöntem değildir. Bu devrime değil faşizme hizmet edecek bir durum olacaktır. Dostlarımıza ise yakışan bu değildir.

Görev, sınıf perspektifli direnişçi Tuzla Deri işçilerinin yanında olmak, onlarla bütünleşmektir. Eleştiri ve davranışlarımız da ilerletici olmak zorundadır. ■

